Horia Tecuceanu

AFACEREA SAMOILESCU - COZMICI

Cadavrele ciopirțite

BIBLIOTECA ALEPH

CARTEA ROMÂNEASCĂ

Coperta seriei: ŞTEFAN CIOS

Horia Tecuceanu

Afacerea
SAMOILESCU-COZMICI

Cartea Românească

1993

ISBN 973-23-0436-7

Avertisment

Pornind de la premisa că principala caracteristică a unui roman ce se pretinde a fi polițist ar trebui să constea în veridicitatea subiectului pe care îl tratează, m-am străduit să satisfac acest deziderat, apelînd la documentarea oferită de cazuistica judiciară reală. Ceea ce și explică faptul că intriga acestei cărți a rezultat din datele unei afaceri criminale rezolvate de organele judiciare ale RSR... Numai că, ulterior, s-a dovedit că rezolvarea respectivului caz a fost doar vremelnică!

Ba mai mult! Chiar și după ce adevărul a fost scăpat de sub control, actorii din umbră ai acestei drame, urmărind să ascundă ticăloșia justiției pe care au mînjit-o, au dispus reanchetarea (ce s-a impus ca o necesitate implacabilă) sub cel mai strict control cu puțină — cel al Securității! Altminteri, urmele de sînge ar fi dus pînă la Ceaușescu personal, inițiatorul, de fapt, al acestei oribile farse.

Și astfel, deși se comisese o crimă judiciară cel puțin la fel de flagrantă ca aceea a faimosului caz Dreyfus, asupra întregii afaceri s-a așternut o tăcere absolută.

Din păcate, cei care au vegheat la păstrarea discreției în care a fost învăluit cazul s-au străduit să-și „facă datoria" chiar și după Revoluția din 22 Decembrie 1989.

Şi nu pot să-i acuz că n-ar fi avut suficiente motive pentru a mă împiedica să ajung la clarificarea cauzei! Iar dacă, în sfîrşit, a venit şi momentul să-mi pot realiza dorinţa de a prezenta cititorilor întregul adevăr asupra dramei familiei Samoilescu, trebuie să subliniez şi sprijinul pe care l-am primit din partea conducerii Ministerului Justiţiei şi a redacţiei cotidianului „România liberă".

Pentru a uşura cuprinderea intrigii şi a implicaţiilor ei, versiunea reală a cazului urmează tematic naraţiunii publicate iniţial, în anul 1979.

Totodată, cerîndu-mi scuze pentru citarea unor fragmente extrase din depoziţii ce conţin descrieri halucinante, greu de suportat, sper că, în final, cititorul va admite că nu am urmărit obţinerea senzaţionalului în sine, ci numai furnizarea unor elemente care să contribuie la fundamentarea concluziilor ce se impun...

Autorul

I.

Cazul „Anca“

8 iulie 1977

Pe treptele largi, din marmură cenuşie, ale Judecătoriei sectorului 7, coborau patru persoane: Vasile Stan, douăzeci şi nouă de ani, lăcătuş, soţia lui, Steliana, douăzeci şi şase de ani, vînzătoare, Valentin Georgescu, patruzeci şi doi de ani, maistru, şi Marin Miroiu, douăzeci şi cinci de ani, tîmplar. Ultimii doi fuseseră martorii familiei Stan într-un proces civil intentat de proprietarul lor.

Cînd au ajuns pe trotuar, Steliana a aşteptat ca autobuzul 37, care rula pe strada Ştirbei-Vodă, hurducăindu-şi caroseria deşelată, să oprească în staţie, douăzeci de metri mai departe, ca să se adreseze soţului ei iritată:

— Sile, de ce-ai fost de acord ca avocatul să amîne procesul pentru ora zece?

— Ce puteam să fac, Steluţa?... Dacă a zis că mai are un proces cu arestaţii la Tribunalul Suprem... Trebuie să fim înţelegători.

— Lasă că nu sîntem singurii păcăliţi... — a zis Valentin Georgescu, arătînd cu bărbia spre capul scării, unde apăruse un bărbat de vreo şaizeci de ani, îmbrăcat într-un costum bine croit, dar şi bine uzat. Ia uitaţi-vă cum mai turbează proprietarul vostru...

— Eh, urîtu', puţin îmi pasă de el! — replică Steliana cu nepăsare, deşi remarca reuşise să-i smulgă un zîmbet de satisfacţie.

— E opt — constată Marin privindu-şi ceasul. Cum ne pierdem două ore?

— Ştiu eu pe-aici o bodeguţă... — începu insinuant Vasile.

— Fără chestii d-astea! — i-o reteză Steliana. Dacă vă duceţi să beţi, eu mă duc la servici!

— Am o idee! Vizavi este un parc grozav — interveni Marin, arătînd cu mîna, de cealaltă parte a Căii Plevnei.

— Probabil că pe aici îşi plimbă ăsta fetele... Cînd e clar de lună... şi mai ales cînd nu e — remarcă chicotind Vasile, în timp ce traversau strada prin faţa clădirii oficiului poştal.

— Ce să-i faci... Asta-i amărîta soartă a burlacilor — rîse Marin, arborînd un aer voit de nefericire, pe cînd se îndreptau către cele cîteva trepte care urcau spre Parcul Hipodrom.

După ce au intrat în parc, au luat-o pe o alee paralelă cu strada Ştirbei-Vodă şi perpendiculară pe Splaiul Independenţei. Continuînd să sporovăiască trecură pe lîngă terenul de tenis, care se zărea pe partea dreaptă, la cîteva zeci de metri de drumul ce-l străbăteau.

*

* *

Trasajul cu vopsea albă şi semafoarele automate indicau cu precizie modul de circulaţie a autovehiculelor în zona Pieţei Operei. Dar, pentru orice eventualitate, Margareta Roşu, postată pe trotuarul din dreapta podului Elefterie, supraveghea modul de deplasare a automobilelor.

Margareta avea mai puțin de 25 de ani, era blondă, cu ochii albaștri, iar uniforma de agent de circulație îi era atît de bine ajustată, încît și cea mai elegantă stewardesă de la „Air France“ ar fi putut face o criză de ficat văzînd-o. Ceea ce ar fi putut explica de ce conducătorii auto se uitau mai mult la picioarele ei lungi și frumoase decît la semafoare.

Margareta însă, conștientă de importanța muncii ei, adoptase o atitudine marțială, deși, din colțul genelor lungi, înregistra cu plăcere ocheadele admirative ce i se adresau. Făcu cîțiva pași să se dezmorțească și privi de-a lungul cheiului. Pe cînd se uita cu silă la apa Dîmboviței, care se scurgea murdară pe sub pod, auzi în spate o bufnitură caracteristică opririi unei mașini în portbagajul alteia. Răsucindu-se pe tocul pantofului, constată că auzul n-o înșelase și o porni spre mijlocul podului, către cele două mașini accidentate.

Spațiul de joacă rezervat copiilor în Parcul Hipodrom are o formă rectangulară, cu laturile de aproximativ treizeci de metri, înconjurată din toate părțile de copaci sau arbuști. Mijloacele de distracție ale copiilor sînt numeroase: de la leagăne pendulante sau în cumpănă, pînă la un tobogan din beton, de șapte-opt metri înălțime.

Nici însoțitorii copiilor nu fuseseră uitați. În stînga și în dreapta laturii întrerupte de aleea care asigură accesul în scuar se afla cîte o bancă.

Cînd familia Stan și cei doi însoțitori ai ei au intrat în spațiul de joacă, n-au fost întîmpinați decît de ciripitul păsărilor. Copiii încă nu veniseră la joacă.

Marin, care servise grupului drept ghid, simți nevoia să le ceară părerea:

— Așa-i că-i grozav?

— Hm, ce liniște... — remarcă Steliana aprobativ, și o porni spre banca din partea stîngă. Exemplul

ei a fost urmat şi de ceilalţi: s-au aşezat cu toţii pe bancă.

— Ce-i acolo? — întrebă Vasile, arătînd înainte, spre dreapta, o clădire înaltă şi masivă în construcţie.

— Deocamdată, nimic. În curînd, însă, va fi cel mai mare spital din ţară — i-a spus Marin.

Astfel, discuţia s-a răsucit de la aşezămintele de sănătate, pînă la filmele de pe marile ecrane.

La un moment dat, Steliana s-a aplecat spre urechea soţului ei şi i-a şoptit ceva.

Vasile a înălţat capul, a privit în jurul lui, apoi, ridicînd din umeri, a arătat spre spatele băncii.

Steliana, s-a îndreptat spre tufişurile din spatele băncii.

— Unde s-a dus? — îl întrebă Marin pe Vasile.

— Unde se duce şi regele pe jos — a intervenit glumind Valentin.

— Faci pe şmecherul, hm? — nu se lăsă mai prejos Marin.

— Ce film om avea astăzi la televizor? — întrebă Vasile, o clipă mai tîrziu.

— Nu-mi aduc aminte cum se numeşte — a început Valentin — dar ştiu că...

Nu a mai putut termina fraza. Liniştea odihnitoare care domnea în parc fu străpunsă cu brutalitate de un urlet care nu avea nimic omenesc.

Pentru o fracţiune de secundă, cei trei bărbaţi au înlemnit, apoi, ridicîndu-se în picioare, priviră buimăciţi spre arbuştii dindărătul băncii pe care stătuseră pînă atunci.

— Dumnezeule, un şarpe! — se dezmetici primul Vasile şi se repezi ca un alergător pe suta de metri spre tufişurile în spatele cărora dispăruse soţia lui. Exemplul lui fu urmat fără zăbavă şi de către însoţitorii lui.

Cînd, cîţiva metri mai departe, o văzură, Steliana tremura, scîncea fără vlagă şi privea ca hipnotizată spre tulpina unui arbust.

Urmărindu-i privirea, înţeleseră ce-o îngrozise.

Primul care şi-a revenit a fost cel mai vîrstnic dintre ei, Valentin:

— Duceţi-vă să căutaţi un miliţian! Eu rămîn aici ca să nu se mai apropie şi altcineva...

*

* *

Cele două maşini care tocmai se accidentaseră acum se îndepărtau, iar Margareta Roşu, stînd pe mijlocul carosabilului de pe podul Elefterie, îşi vîra în buzunarul bluzei pixul cu care întocmise procesul-verbal de constatare. Aruncă o privire circulară în jurul ei şi remarcă un bărbat care traversa strada anapoda, printre maşinile grăbite. Ridică repede fluierul şi şuieră puternic, în timp ce-l ameninţa cu degetul.

Cînd îşi dădu seama că pietonul n-are de gînd să se oprească şi continuă să se apropie de ea, se decise să-i vină în întîmpinare, mai înainte de a fi lovit de vreo maşină.

— Bună ziua. Buletinul de identitate! — ceru ea cînd ajunse lîngă contravenient, cu intenţia să-i dea o amendă care să-l dezveţe să mai traverseze strada la întîmplare.

Pietonul, părînd să nu-i fi auzit cererea, începu să-i îndruge o poveste atît de incoerentă, încît fata nu reuşi să priceapă nimic din ce i se spunea. Înţelese totuşi că omul vrea să-i arate ceva care poate interesa miliţia. Se decise să-l însoţească în direcţia Parcului Hipodrom.

*

* *

Cînd Valentin rămase singur, i-a părut rău că s-a oferit să stea de pază pînă la întoarcerea prietenilor săi. Deşi om în toată firea, nu se simţea în largul lui în preajma locului de unde strigase Steliana. Se întoarse cu spatele şi îşi aprinse o ţigară, cu mîna tremurîndă.

Auzind zgomot de paşi, se sperie de-a binelea. Se linişti însă cînd îl văzu pe Marin însoţit de o miliţiancă.

— Ce s-a întîmplat? — zise ea mai mult amuzată decît intrigată de neliniştea evidentă a lui Valentin.

Valentin fără să-i răspundă, se întoarse şi îi arătă cu mîna spre tulpina unui arbust.

Margareta Roşu îi mai aruncă o privire compătimitoare şi o porni spre locul arătat. După ce a făcut cinci-şase paşi, remarcă un pachet aruncat pe pămînt, la cîteva palme de arbust . Nu şi-a dat seama despre ce-i vorba şi a mai înaintat cu doi paşi. Mai întîi n-a distins decît un pantalon murdar şi mototolit, apoi, brusc, începură să-i tremure picioarele. De teamă să nu vomite, se întoarse cu spatele şi, încercînd să pară calmă, manevră postul de radio portativ.

*

* *

Încă de la uşa biroului, am auzit telefonul sunînd. Cînd am apăsat pe clanţă şi am intrat, locotenentul tocmai ridica receptorul şi-l ducea la ureche.

— Da, să trăiţi! Imediat... — a zis, făcînd ochii mari, apoi, acoperind pîlnia cu mîna, mi-a spus: Repede, şefu'!

Am luat receptorul, care părea să-i ardă mîna, şi am ascultat ordinul dat de şeful direcţiei.

— Am înţeles, tovarăşe general. Plec imediat — l-am asigurat, cînd a terminat ce avea să-mi spună.

— Ce-i? — mă întrebă Dan.

— Iar ne-a căzut pe cap o tărăşenie urîtă. Vino! — am răspuns pornind spre uşă.

Plutonierul Vartunian pilotă maşina de-a lungul străzii Ştirbei-Vodă ca la raliu. Cînd am ajuns în intersecţia cu Calea Plevnei, a dat drumul la sirenă şi a pus piciorul pe pedala frînei, fără să apese pe ea. A mai rulat vreo două sute de metri pe lîngă Parcul Hipodrom şi a oprit pe colţ, lîngă intersecţia cu Splaiul Independenţei, în spatele ambulanţei serviciului medico-legal, care venind de-a lungul cheiului Dîmboviţei avusese de străbătut un drum cu mult mai scurt decît noi.

Cînd am deschis portiera şi am coborît împreună cu Dan, în spatele maşinii noastre au scrîşnit frînele autolaboratorului criminalistic. Lîngă o spărtură în gardul de sîrmă împletită, care împrejmuia Parcul Hipodrom, se afla un subofiţer de miliţie, care, salutîndu-mă, m-a rugat să-l însoţesc.

Urmărindu-mi ghidul prin spărtură, am urcat un deal de vreo trei metri. M-am oprit o clipă şi m-am uitat în spate. Dan era lîngă mine, iar căpitanul Maier încerca să-şi strecoare gabaritul depăşit prin gaura practicată în plasa metalică.

Am mers pe coama dealului, în paralel cu strada Ştirbei-Vodă, vreo 60 de metri, apoi am schimbat direcţia şi, după aproximativ 30 de metri, am ajuns într-un scuar de joacă pentru copii.

Lîngă un tobogan din beton, un sergent-major cu fustă, din Batalionul de circulaţie rutieră, discuta cu un grup format din trei bărbaţi şi o femeie. Cîţiva metri mai departe, lîngă banca din dreapta scuarului,

medicul legist Olimp Dobrescu fuma în timp ce-l asculta pe unul din cei doi tipi care stăteau lîngă el. După mutră şi halatele albastre, nu puteau fi decît brancardieri.

— Căpitane, iar ai probleme! — mi-a strigat de cum m-a zărit apropiindu-mă de el.

— Cînd n-am? — am strîmbat din nas. Unde-i „obiectul"?

Mi-a făcut semn să-l urmez şi, ocolind banca şi străbătînd cîţiva metri, mi-a arătat un arbust, care de la nivelul solului bifurca două tulpini, groase de vreo 20 de centimetri. Pe pămînt, ceva semănînd cu un pachet. Mă uitam spre locul indicat de medic de la o distanţă de circa cinci metri şi n-am realizat imediat despre ce-i vorba. Cînd însă ochii au început să mi se obişnuiască cu penumbra vegetaţiei care ne acoperea, am zărit un pantalon mototolit, aruncat parcă la întîmplare.

Am mai înaintat doi paşi şi am văzut şi restul... Dintr-o manşetă de pantalon ieşea laba unei mîini, cu palma pe pămînt.

— Ce părere ai ? — m-a consultat medicul legist.

— Urîtă poveste! — a răspuns în locul meu căpitanul Maier, din spatele nostru.

M-am întors spre el:

— Eugen, fă pozele şi depistează eventualele urme. Cînd eşti gata, şi caută să fii cît mai repede, anunţă-mă! — am zis, întorcîndu-mă şi pornind urmat de Dan spre scuarul de joacă al copiilor.

M-am apropiat de subofiţerul cu fustă care conversa cu grupul de martori. I-am cerut aparatul de radio-emisie. După ce am anunţat dispeceratul că am nevoie de un cîine de urmărire, am trecut la chestionarea martorilor. În prealabil, Dan îşi notase datele lor de identificare.

Edificîndu-mă asupra împrejurărilor în care fusese făcută macabra descoperire, am încercat să aflu ce persoane văzuseră din clipa cînd au intrat în parc. Martorii au vorbit despre o educatoare însoţind douăzeci-treizeci de copii sub şapte ani şi două perechi de tineri, din speţa absolvenţilor de liceu, care o începuseră cu sărutatul încă de dimineaţă, probabil pentru a avea spor toată ziua.

Cînd oamenii mi-au spus că au un proces pe rol, i-am lăsat să plece la judecătorie, declaraţiile urmînd să le scrie acasă şi să le lase a doua zi la sediul inspectoratului.

Pe cînd dădeam mîna cu ei, m-a strigat Maier dindărătul băncii:

— Eu am terminat. În colet sînt ambele mîini.

— Şi?

— Despre mîini îţi va vorbi doctorul. În ce priveşte ambalajul, avem de-a face cu o pereche de pantaloni din tergal şi voi încerca să scot tot ce se poate din asta. Terenul afînat, frunzele care acoperă solul şi trecerea martorilor în cîmpul infracţional împiedică relevarea unor urme dinamice. Voi continua însă cercetarea după plecarea voastră.

M-am îndreptat spre medicul legist. Olimp Dobrescu era un băiat înalt, suplu şi bine legat. Tipul sportivului care a ştiut să-şi menţină condiţia fizică şi la cincizeci de ani. Figură plăcută, cu trăsături bine proporţionate, frunte înaltă, cu păr scurt, gen boxer.

Mă obişnuisem să lucrez cu doctorul Capolide, însă acesta nu mai exista. La începutul anului făcuse un infarct pe stradă şi, culmea ironiei, poposise pe una dintre mesele de ciment pe care făcuse disecţii mai bine de treizeci de ani.

Cînd am ajuns lîngă Dobrescu, a înţeles că i-a venit rîndul şi mi-a făcut semn să mă apropii şi să mă aplec. După ce i-am făcut pe voie, mi-a arătat cu vîrful unui pix degetele uneia din mîini:

— Remarci carnaţia matricelor unghiale? — mă întreabă el, arătîndu-mi că unghiile au o culoare albastru-vineţie.

— Cianoză... — am zis eu.

— Întocmai. Sîngele a fost insuficient oxigenat înainte de instalarea decesului. Deci, moarte prin asfixiere.

— Toxică? Oxid de carbon?

— Nu. Mecanică. Impermeabilizarea căilor respiratorii, probabil. Certitudinea o putem obţine numai după examinarea organelor esenţiale — a răspuns.

— Altceva?

— Intervalul de la moarte, aproximativ 48 de ore. Sexul feminin. Vîrsta victimei, circa 20 de ani. Amprentarea se face la SML, deoarece mîinile au nevoie de o tratare prealabilă.

— Fără amprente nu mă pot mişca — l-am avertizat.

— Ştiu. Va fi primul lucru de care mă voi ocupa. Pot să le ridic? — arătă el spre cele două braţe.

— De ce or fi ieşit din pantaloni? — m-am adresat lui Maier, fără să-i răspund doctorului Dobrescu. Pachetul a fost aruncat de la distanţă?

— Nu. Nu cred. În orice caz, asasinul n-a venit cu pachetul în braţe. Ar fi atras atenţia. Probabil că pantalonul şi conţinutul lui au fost transportate cu o sacoşă. Cînd a ajuns aici, a răsturnat conţinutul. Astfel s-ar putea explica alunecarea unuia dintre braţe din pantalon.

— Ce fac? — se impacientă medicul.

— Mai aştepţi cîteva minute — am spus, întorcîndu-i spatele şi pornind din nou spre scuar. Înainte însă de a ajunge la luminiş, mi-a răsărit în faţă o namilă de cîine lup alsacian, mai mult negru decît roşcat.

— Să trăiţi, tovarăşe căpitan — mă salută plutonierul adjutant Ilie Barcea, care-l ţinea în lesă. Cîinele de urmărire aşteaptă ordine.

M-am răsucit pe jumătate şi am arătat cu mîna spre coletul pe care-l străjuia doctorul Dobrescu.

Subofiţerul s-a îndreptat spre pantalon, l-a ridicat şi l-a întins spre botul cîinelui. Acesta, după ce l-a adulmecat de cîteva ori, pentru a memora mirosul, a ridicat capul spre însoţitorul lui şi a început să joace pe labele din faţă.

— Putem porni, tovarăşe căpitan? — a vrut să ştie subofiţerul, şi, cînd am confirmat, a lăsat lesa mai lungă şi şi-a îndemnat cîinele cu un: Dun, ia urma!

Animalul n-a mai avut nevoie de altă invitaţie. Trăgînd puternic de lesă, a pornit în direcţia Căii Plevnei. I-am făcut semn lui Dan să vină cu mine.

După ce am străbătut vreo două sute de metri printre boscheţii şi copacii care mărgineau aleea, am ajuns la ieşirea din parc. Dun a coborît treptele şi cînd a ajuns în stradă, o luă spre stînga, spre Calea Plevnei. A străbătut 25 — 30 de metri şi s-a oprit lîngă bordura trotuarului, între un copac şi un stîlp de iluminat. Apoi s-a culcat pe labe şi s-a uitat în ochii însoţitorului său.

— Aici se termină urma — a ridicat din umeri subofiţerul. Ştiţi, asfaltul, gaze de eşapament...

— E în ordine. Poţi pleca — am zis, aplecîndu-mă şi mîngîind capul cîinelui.

*
* *

Cum am ajuns la inspectorat, l-am trimis pe Dan după lista persoanelor dispărute. Ne-am apucat apoi împreună s-o căutăm pe cea susceptibilă să ne intereseze.

Mai întîi, cum era şi firesc, am exclus bărbaţii. Am căutat femeile care aveau o vîrstă apropiată de cea a victimei şi, în final, dintre acestea am trecut la alegerea celor care dispăruseră în ultimele două-trei zile. Ultima operaţiune a fost foarte simplă, deoarece o singură persoană răspundea la această selecţie: o tînără care nu se mai înapoiase acasă de două zile.

În timp ce Dan îşi nota adresa indicată de listă, am telefonat la serviciul de pază şi ordine. Am certificat şefului formaţiunii să-i anunţe pe toţi subofiţerii care patrulează în raza municipiului că o persoană necunoscută va încerca să abandoneze nişte pachete cu bucăţi dintr-un trup omenesc. De asemenea, mai cu seamă seara, vor trebui controlate toate persoanele care au asupra lor valize sau sacoşe grele.

Cînd mi-am terminat mesajul, m-am apucat de treburile mele curente. După cîteva minute, m-a sunat doctorul Dobrescu pentru a-mi da cîteva amănunte pe care le considera necesare.

Două ore mai tîrziu, căpitanul Maier şi-a făcut apariţia în biroul nostru.

— La mine e-n regulă! La voi? — se interesă el.

— Deocamdată da — am replicat, ridicîndu-mă dindărătul biroului.

*

* *

Maşina în care mă aflam cu Dan şi Maier a ocolit Foişorul de Foc, a traversat Bulevardul Republicii şi s-a angajat pe strada Traian. După ce am trecut prin intersecţia cu Calea Călăraşilor, Vartunian a cotit pe prima stradă din dreapta şi a oprit în faţa unei clădiri masive în stil baroc, cu două etaje.

Ajunşi la primul etaj, am apăsat pe soneria apartamentului pe uşa căruia scria: „Ing. George Cornea".

Ne-a deschis o femeie trecută de şaptezeci de ani, scundă şi grăsană, gen Mahalia Jackson. După cum era îmbrăcată, mi-am zis că trebuie să fie femeia de serviciu.

— Bună ziua. Se poate vorbi cu doamna Cornea? — am zis.

Fără să spună nimic, femeia mi-a făcut semn să aştept şi a închis uşa.

„Doamnă, vă caută trei domni!" — am auzit-o strigînd dindărătul uşii.

Cîteva clipe mai tîrziu, uşa s-a redeschis şi în pragul ei apăru o femeie pînă în patruzeci de ani. Ochii albaştri şi părul blond, strîns la spate într-un coc. Era de statură înaltă, iar capotul lung, bleu, strîns în cordon, lăsa se se ghicească o siluetă admirabilă.

— Domnii? — întrebă, privindu-ne cu o vădită nelinişte.

— Sărut mîna. Sîntem de la miliţie — am zis, arătîndu-i legitimaţia. Dacă se poate, am vrea să discutăm cu dumneavoastră despre reclamaţia pe care aţi făcut-o ieri.

— Aţi găsit-o pe Anca? — tresări ea cu precipitare. Ce face? Unde este?

Nu puteam să-i mărturisesc realul motiv al vizitei noastre, deoarece acesta se baza numai pe o simplă bănuială, iar bănuielile în meseria noastră n-au nici o valoare, dacă nu sînt dovedite prin probe materiale.

— Dorim să organizăm o căutare sistematică, ceea ce este foare dificil dacă nu cunoaştem circumstanţele în care s-a produs dispariţia — am spus.

— Oh, iertaţi-mă! Vă rog să poftiţi înăuntru — şi-a dat ea seama că ne ţine în uşă.

Trecînd printr-un vestibul, am intrat într-o încăpere mobilată cu o somptuoasă garnitură de sufragerie, de culoarea abanosului. Sus, o lampă grea, tip candelabru; pe pereți tablouri originale; pe podea, un covor greu, plușat, probabil persan veritabil.

— Pentru început trebuie să facem identificarea dispărutei — m-am pornit, de cum ne-am așezat pe scaunele care împresurau masa din mijlocul camerei. Numele și vîrsta fetei, vă rog.

— Anca Broscoțean, optsprezece ani.

— Ocupația?

— A luat bacalaureatul și se pregătește să dea examenul de admitere la Academia de Științe Economice.

— Sînteți rude?

— Nu. Sînt consăteană cu tatăl ei și am rămas prieteni. Familiile noastră se vizitează reciproc în timpul concediilor.

— În ce oraș are domiciliul stabil?

— În Sibiu.

— Părinții ei ce ocupație au?

— Tatăl este medic și mama profesoară.

În timp ce eu întrebam și gazda răspundea, Dan stenografia cu conștiinciozitate, iar Maier aborda un aer de adîncă plictiseală. M-am decis să stabilesc dacă bănuielile mele aveau vreun temei.

— Doamnă Cornea, ați remarcat vreun semn particular la mîinile Andei?

A ridicat din umeri și a spus ezitînd:

— Nu... Știu că avea mîini frumoase... Altceva nu țin minte...

— Vreo cicatrice, n-ați remarcat pe brațele ei? am insistat.

— A, ba da! La cotul drept avea o cicatrice de mărimea unei monede de cinsprezece bani, iar pe brațul stîng avea urma lăsată de vaccinare.

În timp ce femeia răspundea, am privit un ceas aşezat pe servanta din spatele ei. Era încadrat într-un suport din lemn lustruit. M-am uitat la ora pe care o indica şi, surprins la ceasul meu.

Interlocutoarea, care-mi urmărise gestul, a explicat:

— Nu vă luaţi după el, s-a oprit. Ancăi îi plăcea să-l întoarcă, dar de două zile...

Maier, ieşind din apatie, m-a privit întrebător. Avea dreptate, bănuielile noastre se conturaseră suficient pentru a deveni necesară o certitudine.

— Doamnă Cornea, o tînără a suferit un accident şi noi credem că ar putea fi vorba de Anca. Datorită, însă, unor condiţii mai deosebite, identificarea o putem face numai cu sprijinul dumneavoastră.

— Ce accident?! — întrebă, privindu-mă speriată.

— Şi deci important este să ştim dacă Anca este tînăra la care ne-am referit — am continuat, evitînd să-i răspund.

— Sînt la dispoziţia dumneavoastră. Ce trebuie să fac?

— Să-i permiteţi colegului meu să examineze acel obiect — am spus, arătînd pe rînd spre Maier şi spre ceasul din spatele ei.

Mai întîi m-a privit mirată, apoi a făcut un gest de indiferenţă prin care arăta că ceasul e la dispoziţia lui Maier.

În timp ce colegul meu se ridica de pe scaun şi se apropia de servantă, mi-am reluat interogatoriul.

— Anca stă de mult la dumneavoastră?

— De o săptămînă, adică din 29 iunie, cînd a adus-o tatăl ei de la Sibiu şi a lăsat-o la mine în gazdă pentru perioada examenelor de admitere la facultate. Eu ajutînd-o să-şi definitiveze pregătirea la matematică.

— Dumneavoastră ce profesie aveţi?

— Sînt conferenţiară la catedra de matematică de la Politehnică.

— Cînd v-aţi sesizat de dispariţia Ancăi?

— Miercuri după-amiaza.

— Vă rog să-mi relataţi ce s-a petrecut în acea zi.

— La ora opt dimineaţa, am plecat cu fiul meu la Liceul Mihai Viteazu, unde a dat examenul de admitere. La douăsprezece, cînd am revenit acasă, am găsit-o pe Anca învăţînd. În jurul orei unu, Anca m-a întrebat dacă am trecut pe la Academia de Ştiinţe Economice să văd locurile afişate pentru facultăţi. I-am răspuns că n-am avut cînd şi i-am propus să facă o pauză şi să se ducă ca să le vadă. Ştiţi, de cînd se află la mine, a învăţat continuu şi nu-i strica o pauză. Fiul meu s-a oferit s-o însoţească. După aceea ne-am aşezat la masă şi am mîncat.

— Ce anume? — a deschis Dan gura pentru prima oară de cînd ne aflam acolo, punînd o întrebare pe deplin justificată pentru cazul pe care-l anchetam.

— Ciorbă de zarzavat cu smîntînă, papricaş cu carne de miel şi o prăjitură de caise.

— La ce oră a plecat de acasă spre facultate?

— La ora două şi jumătate.

— Însoţită de fiul dumneavoastră?

— Nu. Înainte de plecarea Ancăi, băiatul s-a răzgîndit şi nu s-a mai dus cu ea.

— Deci a ieşit neînsoţită.

— Da. I-am dat tichet pentru autobuz şi am rugat-o ca la întoarcere să cumpere patru suluri de hîrtie igienică şi o jumătate de kilogram de lămîi.

— Cu ce autobuz pleca?

— Cu 40, pe care-l lua de la Hala Traian şi o lăsa în Piaţa Cosmonauţilor, lîngă A.S.E.

— Deci ultima oară aţi văzut-o la ora două şi jumătate după-amiază?

Confirmă.

— Vă rog să încercaţi să ne-o descrieţi — i-am cerut.

— E o fată foarte frumoasă, înaltă...

— Cît de înaltă?

— Ca mine, adică un metru şaptezeci... Suplă şi bine proporţionată.

— Părul? Chipul? — am ghidat-o eu.

— Părul şaten-castaniu, căzut pe umeri şi cu breton pe frunte. Gura frumoasă, nasul mic, ridicat puţin în vînt, ochii căprui şi mari... — a spus ea, începînd să plîngă.

Am lăsat-o să se mai liniştească şi am reluat:

— Cum era îmbrăcată?

— Cu o bluză cu mîneci scurte, de culoare alb-crem, cu nişte imprimeuri. Un pantalon de tercot, culoarea lila deschis, adică mov spre roz, şi în picioare avea saboţi galbeni, cu o căpşună roşie pictată pe bombeuri.

— Poşeta?

— Nu, purta o traistă agăţată pe umăr.

— Avea bani la ea?

— Cred că avea vreo 400 de lei.

— Cînd aţi început să vă îngrijoraţi? — am întrebat, în vreme ce-l priveam pe Maier, care în timpul discuţiei ridicase cu folie adezivă amprentele digitale de pe carcasa ceasului şi acum se apucase să le examineze şi să le compare cu cele luate de doctorul Dobrescu de la mîinile găsite în Parcul Hipodrom.

— La ora şapte seara. Cînd a plecat i-am spus să nu întîrzie mult, pentru că după-amiază aş fi putut lucra cu ea la matematică. Văzînd că au trecut cinci ore de la plecarea ei, m-am impacientat. Ştiam că este serioasă şi punctuală... Am început să dau telefoane la rudele şi cunoştinţele pe care le are în Bucureşti, dar n-am putut să-i dau de urmă. Văzînd că pînă la

ora zece nu s-a înapoiat acasă, soţul meu a plecat cu maşina s-o caute la miliţie, la spitale şi la morgă. După miezul nopţii, cînd a revenit fără să fi putut afla ceva, am telefonat familiei Broscoţean, la Sibiu. Apoi, a doua zi, am anunţat dispariţia la miliţie — a zis, ridicînd neputincioasă din umeri.

— Ştiţi ce relaţii avea în Capitală?

— Nu.

— Atunci cum aţi ştiut unde s-o căutaţi?

— Din agenda de telefon.

— Am să vă rog să mi-o daţi mie.

S-a ridicat de la masă şi a ieşit din cameră.

— Eugen, care-i rezultatul? — am întrebat, văzînd că Maier îşi strînge ustensilele şi le bagă în trusă.

— Pozitiv, victima a fost identificată.

Am dat din cap, fără să comentez. Cînd el s-a reaşezat pe scaun, a intrat în încăpere doamna Cornea şi mi-a înmînat o agendă cu coperta albastră.

— Părinţii Ancăi aveau duşmani? — am întrebat, în timp ce răsfoiam agenda.

— Nu... Adică n-am de unde să ştiu...

În acel moment s-au auzit voci din vestibul. Cînd s-a deschis uşa, a apărut un puşti de vreo paisprezece ani, blond, ochi albaştri, nasul cîrn şi stropit cu pistrui, iar după el a intrat un bărbat înalt, voinic, în jur de cincizeci de ani, care ne-a privit surprins.

Doamna Cornea ne-a făcut cunoştinţă cu soţul şi fiul ei.

— E cuminte. Nu putem pricepe unde ar fi putut să dispară — s-a mirat George Cornea.

— Marian, du-te la tine în cameră — l-a expediat gazda.

După ce puştiul a părăsit bosumflat încăperea, am arătat spre Maier.

— Colegul meu confirmă temerea care m-a adus la dumneavoastră. Acesta a suferit un accident...

— Grav?! — s-a albit la față doamna Cornea, în timp ce-și prindea obrajii între palme.

Am privit-o fără să-i răspund.

— A... A murit? — a îngăimat ea în șoaptă.

Am confirmat înclinînd din cap.

— Ce fel de accident? Unde...? — a întrebat soțul ei care înlemnise lîngă scaunul pe care se pregătise să se așeze.

— A fost ucisă — am precizat, în timp ce-l invitam să-și ocupe scaunul.

N-a remarcat gestul meu. Mă privea cu un amestec de uluială și neîncredere.

Liniștea care se așternuse în cameră mi-a îngăduit să-mi aud tic-tacul ceasului.

— Vorbea mult la telefon? — am întrebat.

— Nu, n-avea cînd... Învăța tot timpul... — a spus plîngînd doamna Cornea. Numai o singură dată am văzut-o vorbind la telefon, cu o prietenă de la Sibiu...

— Știți cum se numea această prietenă?

— În timpul convorbirii am auzit-o spunîndu-i Corina.

— V-ați putut da seama despre ce discutau?

— Despre examenele de admitere la facultăți. Probabil că erau colege.

— Dumneavoastră mai puteți adăuga ceva la precizările soției dumneavoastră? — m-am adresat domnului Cornea, care între timp se așezase sau alunecase sub șocul știrii pe scaun.

A clătinat capul:

— Plec la ora șapte dimineața și mă întorc acasă abia seara. Poate ar fi bine să discutați cu Teodosia, femeia noastră de serviciu. Ea este toată dimineața acasă — mi-a sugerat el.

— Poate că şi Marian ar putea să vă dea unele relaţii — a completat soţia lui, în afară de faptul că şi el stătea acasă şi se pregătea pentru examenul de admitere în liceu, ieşea adesea să se plimbe cu Anca.

Domnul Cornea s-a ridicat şi a ieşit din cameră. Cînd a revenit, era însoţit de bătrîna care ne deschisese uşa şi de puştiul pistruiat.

M-am adresat femeii de serviciu:

— Anca a ieşit vreodată dimineaţa din casă?

— Nu. Stătea tot timpul cu nasul în cărţile ei, că degeaba îi ziceam eu să mai iasă un picuţ la aier...

— Discuta des la telefon?

— O singură dată am auzit-o vorbind cu cineva şi-i tot zicea că se teme de esamen.

— A pronunţat vreun nume?

Femeia făcu semn că nu.

— Aţi reţinut ceva din dialogul ei?

— Da... Parcă zicea că: „Ţie ce-ţi pasă, că ţi-ai luat dipluma".

— Cînd a avut loc această discuţie?

— Cu o zi înainte de-a pleca fără să mai vină-napoi acasă.

— Pe la ce oră a vorbit la telefon?

— Să fi fost ora zece.

— În ziua următoare, a mai vorbit cu cineva la telefon?

— N-am văzut... Dară o fi vorbit, că eu am tot fost după cumpărături pe la peaţă.

M-am adresat puştiului:

— Marian, tu ai auzit-o vorbind la telefon?

— Nu. De altfel, de pe terasă, unde învăţam eu, nu puteam să văd sau să aud telefonul din cauza zgomotului străzii.

L-am rugat să-mi spună dacă în ieşirile lui cu Anca, aceasta s-a întîlnit cu cineva. M-a asigurat de contrariu, adăugînd că Anca n-a ieşit niciodată din casă fără el.

— Anca a mai fost în Bucureşti? — am întrebat-o pe doamna Cornea.

— Da. În luna aprilie, după ce a participat la Olimpiada de economie politică de la Tîrgovişte, unde a obţinut o menţiune; a stat la mine o săptămînă şi a învăţat la matematică. Din cîte ştiu, a mai fost în Bucureşti şi anul trecut, cînd a locuit la o rudă de a ei.

— Ştiţi cum se numeşte această rudă?

A clătinat din cap, iar eu, considerînd că nu mai pot obţine alte informaţii, m-am ridicat de pe scaun.

— Vă rog să ne permiteţi să vedem camera şi lucrurile Ancăi — am cerut.

În afară de cursuri şcolare şi obiecte de îmbrăcăminte, frumoase şi curate, n-am găsit nimic din ceea ce noi numim noi „capete de aţă".

*

* *

Cînd am ajuns la inspectorat, era aproape zece noaptea. Am intrat în birou cu Dan. Pe Maier l-am trimis acasă, deoarece n-avea cu ce să ne mai ajute.

— Hai să ne apucăm de treabă, Dane. Întîi ne ocupăm de depistarea tuturor persoanelor din anturajul victimei. Începutul îl facem cu asta — am zis, punînd pe masă agenda luată de la doamna Cornea. De numerele locale mă ocup eu. De celelalte, tu. Motiv pentru care vei pleca la Sibiu, unde va trebui să urmăreşti ipoteza că asasinul ar fi concetăţean cu victima.

În timp ce Dan se apucă să extragă din agendă numerele de telefon cu cinci cifre, am tras un sertar al biroului meu şi am scos o cutiuţă metalică. M-am dus spre peretele acoperit cu o draperie pe care am tras-o la o parte. Mi-am plimbat degetul pe harta Bucureştiului, care acoperea întregul perete, şi am

înfipt un steguleţ în punctul unde descoperisem mîinile victimei. M-am dat înapoi cîţiva paşi şi am privit harta, întrebîndu-mă unde voi pune următorul steguleţ. Cum, firesc, nu putem da un astfel de răspuns, am acoperit din nou harta cu draperia şi am lăsat cutia cu steguleţele pe colţul biroului meu. Ştiam că o să mai am nevoie de ele, curînd.

9 iulie

Ziua a debutat cu un cer albastru, senin şi un soare care dogorea puternic, deşi era abia opt şi jumătate.

Pe bulevardul Aviatorilor, troleibuzul liniei 83 îşi tîra cu greutate caroseria hodorogită, înţesată cu pasagerii care aşteptaseră aproape o jumătate de oră sosirea vehiculului. Majoritatea era formată din amatorii de apă şi plajă, care se îndreptau spre ştrandul Bordei.

Cînd troleibuzul a oprit în Piaţa Aviatorilor, o bătrînică, ce făcea notă discordantă cu voioşia şi tinereţea celorlalţi pasageri, a reuşit cu greutate să-i convingă pe cei trei adolescenţi care călătoreau pe scară s-o lase să coboare.

În timp ce troleibuzul se punea în mişcare, Steliana Drobotă privi dezaprobatoare după ei, apoi traversă şoseaua în direcţia Parcului Herăstrău. Deşi avea şaizeci şi cinci de ani şi era pensionară, pentru a-şi mări veniturile, lucra cîteva luni pe an ca îngrijitoare la W.C.-ul din parc. La intrarea parcului, porni pe aleea asfaltată, paralelă cu Aleea Trandafirilor.

*

* *

Nicolae Buzatu, cincizeci şi şapte de ani, lăcătuş, se trezi din somn odihnit şi bine dispus. Cu o zi înainte avusese puţină temperatură şi doctorul întreprinderii unde lucra, temîndu-se de o gripă virotică, se grăbi să-l expedieze acasă cu trei zile de concediu medical.

Se sculă din pat şi începu să se întindă a lene, în timp ce se întreba cum ar putea să-şi folosească zilele libere. Cînd a privit ceasul deşteptător, care arăta ora nouă fără douăzeci, un guiţat venit din curte i-a reamintit că încă n-a dat de mîncare la cei doi purcei pe care-i creştea; unul pentru vînzare, de Crăciun, şi celălalt pentru pomana porcului.

Aşa cum era îmbrăcat, în pijama, şi fără să-şi mai pună în picioare papucii, a ieşit în curte. A luat găleata cu resturile de mîncare adunate cu o zi înainte de la cantina întreprinderii şi a răsturnat-o în troacă. Pe cînd purceii morfoleau cu multă poftă terciuiala din copaie, Buzatu se întrebă cu îngrijorare ce le va da de mîncare în următoarele două zile, cînd, fiind în concediu medical, n-avea ce căuta la cantina întreprinderii. A ridicat din umeri şi, spunîndu-şi cu filozofică resemnare că avantajele prezintă întotdeauna şi dezavantaje, intră în casă gîndindu-se că într-un fel sau altul se va descurca el pînă la urmă. În cazul cel mai rău, cumpărînd cîteva pîini negre.

După ce prăji nişte costiţă şi sparse deasupra cinci ouă, se aşeză la masă. Cînd termină de mîncat, scoase apă din puţul american pe care-l avea în curte şi începu să se bărbierească...

*
* *

Am consultat agenda victimei şi am extras unsprezece numere de telefon locale. Un sfert de oră mai tîrziu, am obţinut de la Telefoane adresele care mă interesau şi am coborît la maşina de serviciu.

*
* *

După vreo trei sute de metri, Steliana Drobotă o luă spre stînga, pe o scurtătură, trecu pe lîngă Teatrul de păpuşi şi, cîteva zeci de metri mai departe, ajunse la locul destinaţiei. W.C.-ul de a cărui curăţenie răspundea este situat sub nivelul solului, la patru metri, şi are două scări de acces, una pentru bărbaţi şi cealaltă pentru femei.

Începu să coboare cele douăzeci de trepte ale scării pe care era imprimat un B. Cînd a ajuns jos, a deschis cu cheia prima uşă din dreapta, utilizată pentru păstrarea ustensilelor. A scos afară o găleată şi o mătură, le-a pus pe culoar şi a vîrît cheia în broasca uşii următoare. A răsucit cheia şi a împins uşa, dar aceasta nu s-a deschis, decît de-o jumătate de palmă, apoi s-a blocat. După ce s-a mai opintit de cîteva ori în ea, fără succes, a încercat să privească înăuntru prin geamul spart al uşii. A trebuit însă să renunţe. Fereastra era prea înaltă pentru statura ei.

După ce, surprinsă şi înciudată, a lăsat să-i scape un: „Ce dracu o mai fi şi cu uşa asta!", s-a văzut nevoită să urce, gîfîind, din nou treptele scării pe care abia le coborîse.

Un sfert de oră mai tîrziu, a revenit cu şeful ei, Ion Lupşa, un bărbat voinic, de vreo patruzeci de ani, după ce şi-a vîrît capul prin fereastra lipsită de geam

şi a zărit ce bloca uşa din cealaltă parte, a lovit de cîteva ori cu umărul în portieră, pînă a reuşit s-o întredeschidă atît cît să se poată strecura înăuntru.

*
* *

La ora nouă şi un sfert, reuşisem să mă deplasez la patru din adresele pe care mi le notasem. Dar n-am avut şansa să-mi răspundă cineva, deşi am apăsat mult şi cu perseverenţă pe butoanele soneriilor de la uşile respectivelor apartamente.

Cătrănit, am deschis portiera şi m-am aşezat lîngă Vartunian. Cînd am vrut să-i spun care-i noua destinaţie, radio-telefonul a început să zbîrnîie agasant...

*
* *

La ora nouă şi jumătate, cînd m-am apropiat de W.C.-ul din parcul Herăstrău, căpitanul Maier s-a desprins din grupul de ofiţeri criminalişti pe care-i comanda şi mi-a venit în întîmpinare.

— Doctorul Dobrescu e acolo — mi-a arătat el treptele care coborau spre toaletă. E coletul numărul doi. Cu fotografiatul am terminat. Aştept să isprăvească doctorul şi apoi mă apuc de căutarea urmelor.

În pragul uşii deschise, l-am văzut pe Dobrescu. Lega gura unei pungi mari, din polietilenă, prin folia căreia se zăreau nişte resturi secţionate. Alături, lîngă picioarele lui, pe ciment, se afla o pînză roşie, murdară şi mototolită. M-am strecurat pe lîngă doctor şi am intrat în încăperea dindărătul uşii. Mă aflam într-un vestibul de patru metri pe doi. Pe

dreapta, un lavoar cu oglindă, în faţă, trei pisoare din porţelan alb; pe stînga, patru cabine.

Am mai făcut doi paşi, pentru a examina interiorul, cînd a intervenit Dobrescu:

— Nu-ţi pierde vremea degeaba! N-ai ce găsi înăuntru. Era încuiată — a arătat el spre uşa de acces a vestibulului. Criminalul a aruncat pachetul prin fereastra spartă.

— Ce-ai găsit? — am arătat spre punga de lîngă el.

— Coapsa stîngă şi gamba piciorului drept — m-a informat, dezgustat.

— Şi asta? — am arătat spre pînza roşie.

— Ambalajul exterior al pungii în care erau vîrîte resturile dezmembrate de care ţi-am vorbit...

S-au auzit paşi coborînd scara şi şi-a făcut apariţia Maier.

— A sosit cîinele de serviciu — m-a anunţat el.

— Să-l aducă aici — am cerut.

În timp ce Maier striga în susul scării: „Mihuţ, vino cu potaia jos!“, medicul legist m-a întrebat, arătînd spre pungă, dacă se poate retrage. Am fost de acord.

Cînd plutonierul a coborît cu cîinele, i-am indicat cu degetul pînza roşie.

— Urma, Ebat! — la îndemnat subofiţerul, vîrîndu-i sub bot pînza.

Cînd l-am văzut că-şi întoarce capul spre scări şi trage de lesă, i-am dat o palmă uşoară peste coapsă pentru a-l face să înţeleagă că poate trece la treabă. După felul în care şi-a întors repede capul spre mine, mîrîind şi arătîndu-mi nişte colţi ca de tigru, cred că n-a apreciat intimitatea gestului meu.

— Nu suportă decît mîna mea — l-a scuzat subofiţerul, deşi, după cum zîmbea, era evident că incidentul nu-i diminuase buna dispoziţie. Doriţi să pornim?

După ce am confirmat, şi-a îndemnat cîinele, şi acesta a început să urce scările mirosind treptele. Cînd a ajuns sus, a pornit la dreapta pe aleea asfaltată. A străbătut vreo optzeci de metri şi, cînd a ajuns la intersecţia străjuită de bustul lui George Coşbuc, a luat-o spre dreapta, trecînd prin faţa Teatrului de păpuşi. A parcurs aproximativ patru sute de metri pe aleea asfaltată, iar cînd a ajuns la ieşirea din Bulevardul Aviatorilor s-a orientat spre stînga, în direcţia lacului Herăstrău. A trecut pe lîngă bazinul cu apă din faţa parcului, a mai mers încă douăzeci de metri şi s-a oprit lîngă bordura trotuarului. S-a culcat pe labe, cu ochii în ochii însoţitorului său.

— Tovarăşe căpitan, asta-i tot ce-a putut face. De aici urma este pierdută. Ştiţi, asfaltul fierbinte, circulaţia mare...

L-am întrerupt, spunîndu-i că nu mai am nevoie de cîine.

Am pornit pe drumul pe care venisem, înapoi, spre locul unde-mi lăsasem colaboratorii.

Cînd am ajuns la W.C., am coborît din nou scările. Maier şi doi oameni de-ai lui prăfuiau cu pensulele uşa fără geam, pentru a ridica eventualele impresiuni digitale.

— Nu mai durează mult şi am terminat — a zis Maier, peste umăr, zărindu-mă în spatele lui. Am luat şi amprentele femeii de serviciu, şi ale administratorului, pentru comparare cu cele relevate.

— Parcul nu prea e luminat noaptea. Oare W.C.-ul ăsta o fi? — am întrebat, fără adresă, privind fasungul din tavan, văduvit de orice urmă de bec.

Maier s-a întors imediat cu faţa spre mine, ţinînd pensula ca pe un stilou cu care se pregătea să acorde autografe admiratoarelor.

— La ce te gîndeşti? — a vrut să ştie.

— Pe întuneric, e posibil să fi pipăit cu mîna liberă faianţa de pe peretele scării. Coletul pe care-l ţinea în cealaltă mînă, probabil, îl dezechilibra şi deci trebuia să se sprijine de ceva. Fie şi numai pentru a se ghida la coborîre.

Mai întîi s-a uitat la mine urît, crezînd probabil că am chef de glumă, apoi, realizînd că remarca mea nu-i lipsită de logică, a cofirmat că se va ocupa şi de pereţi.

— Cînd termini treaba, încearcă să mă găseşti — am zis, începînd să urc treptele.

*

* *

La ora douăsprezece, Nicolae Buzatu a mai aruncat o privire la cei doi purcei, care năvăliseră cu picioarele în troacă în speranţa că ar mai putea găsi ceva de mîncat, apoi a ieşit pe poartă, fără să uite să tragă zăvorul, vîrîndu-şi mîna printre stinghiile gardului din lemn.

A luat-o de-a lungul străzii Baicului, pînă a ajuns la Gara de Est, unde, cîteva minute mai tîrziu, s-a urcat în troleibuzul liniei 85. Găsind o bancă liberă, s-a aşezat şi a privit pe fereastră cît a ţinut Bulevardul Dimitrov. Cînd a trecut pe lîngă Foişorul de Foc, pentru a se angaja pe Bulevardul Republicii, Buzatu s-a sculat de pe scaun şi, strecurîndu-se cu greutate prin aglomeraţia care se făcuse între timp, s-a îndreptat spre uşa din faţă a troleibuzului. A coborît la a doua oprire, în staţia Armenească. Treizeci-patruzeci de metri mai departe se afla clădirea Băii Arcului. S-a îndreptat cu un pas hotărît spre intrarea băii publice...

*

* *

Cînd am ajuns în birou, am sunat la unitatea cîinilor de urmărire şi, povestind comandantului acesteia despre individul care avea mania să-şi plaseze pachetele aiurea, l-am rugat să alcătuiască nişte echipe pentru cercetarea imediată şi sistematică a tuturor parcurilor Bucureştiului.

Înainte de a ieşi din birou, am luat un steguleţ din cutia lăsată de ieri pe colţul mesei şi am marcat pe hartă locul descoperirii coletului numărului doi.

*

* *

La ora trei fără un sfert, după-amiaza, Nicolae Buzatu a ieşit de la Baia Arcului, după ce făcuse o baie de aburi la care ţinduia de mult. Cînd a ajuns la intersecţia cu Bulevardul Republicii, s-a oprit cu un aer meditativ. Nu prea avea chef să se întoarcă acasă atît de devreme. Nu i-a trebuit însă mult timp pentru a lua o decizie. A pornit la dreapta, spre Cişmigiu, unde întotdeauna se găseau nişte microbişti cu care se putea pune la cale viitorul promiţător al echipei de fotbal „Rapid".

*

* *

Era aproape cinci, cînd am intrat în biroul meu cu o dispoziţie foarte fragilă. Reuşisem să abordez numai una din persoanele înscrise în agenda victimei, dar fără nici un rezultat. Nu văzuse victima în ultimul an, iar cunoştinţele pe care ştia că le are aceasta în Bucureşti s-au încadrat în lista pe care o aveam deja.

Dacă n-aş fi avut de audiat un martor într-o cauză pe care o anchetam mai de mult, şi pe care am mai fost o dată obligat să-l amân, mi-aş fi continuat cursa de anchetare şi chestionare a persoanelor cunoscute de victimă. Cînd am auzit uşa deschizîndu-se, am crezut că mi se introduce în birou persoana programată, însă mă înşelasem. Era căpitanul Maier, care nu întîrzîase să facă raportul cercetărilor criminalistice întreprinse la W.C.-ul din Parcul Herăstrău.

— Am colecţionat sute de amprente digitale ale vizitatorilor toaletei respective. Sînt conservate şi clasate. Cînd vei pune mîna pe ucigaş, vom putea să-i probăm prezenţa în cîmpul infracţional. Dar numai în cazul că s-a sprijinit cu palmele de pereţi, ipoteză pe care eu n-aş vota-o.

L-am privit întrebător, iar el a continuat:

— În W.C. el n-a ajuns întîmplător. Cunoştea la perfecţie locul. Altfel, aşa cum ai remarcat şi tu, pe întunericul care domneşte în acea porţiune a parcului, nu ar fi putut să-l vadă, să-l depisteze. Iar dacă îl cunoştea bine, n-avea nevoie să se ghideze pipăind pereţii.

Nu l-am contrazis. Deşi sînt bucureştean get-beget, probabil că fără incidentul care m-a obligat să vizitez toaleta respectivă, n-aş fi aflat niciodată de existenţa ei. Cu criminalul, lucrurile au stat, în mod obligatoriu diferit.

— Oricum, eu aşa văd lucrurile — a adăugat el.

— Nu spun că n-ai dreptate, ci că meseria noastră nu ne permite să neglijăm nici o posibilitate, chiar şi cînd există o şansă din zece mii.

— Ai ajuns la vreo concluzie? — a făcut el un gest de indiferenţă.

— Nu-i exclus ca asasinul să se deplaseze într-un autoturism.

— Da, şi aşa se poate interpreta faptul că ambii cîini au pierdut urma în condiţii identice, la bordura trotuarului — m-a aprobat el.

— Şi în toată povestea asta e ceva ilogic, ceva care mă intrigă la culme... — am dat eu glas unei întrebări care mă preocupase în permanenţă, din momentul cînd cel de-al doilea cîine pierduse urma.

— Anume? — m-a încurajat el, curios.

— În mod firesc, omul nostru ar trebui să fie înnebunit de frică, cel puţin în timpul în care transportă pachetele cu încărcătura lor sinistră... *Într-o astfel de stare, ar trebui să-şi abandoneze coletele cît mai repede posibil. Dar el procedează pe dos.* În Parcul Hipodrom s-a plimbat aproximativ trei sute de metri, iar în Herăstrău de două ori mai mult. De ce, cînd normal ar fi fost să le abandoneze în cel mai apropiat tufiş?

— Sfidare la adresa noastră?

— Nuu... În nici un caz. Nu-i arde lui acum s-o facă pe grozavul... — am zis, cînd m-a întrerupt soneria telefonului.

După ce am ridicat receptorul şi am ascultat mesajul, m-am ridicat imediat de pe scaun, făcîndu-i semn lui Maier să mă urmeze. Pe culoar i-am spus plantonului că audierea martorului se amînă din nou.

*

* *

Vartunian conducea atît de repede, încît simţeam vibraţiile caroseriei. Cînd am intrat în Piaţa Aviatorilor, am ocolit la stînga, pe Aleea Trandafirilor. Pe partea dreaptă se vedea Parcul Herăstrău, cu intrarea în care descoperiserăm al doilea colet. Ajunşi în faţa Arcului de Triumf, am virat la dreapta, pe şoseaua Kiseleff. Am rulat aproximativ o

jumătate de kilometru, avînd pe partea stîngă Stadionul Tineretului sau „Federaţia“, cum continuă să i se spună leagănului rugby-ului românesc. La prima întrerupere a medianei care desparte cele două sensuri de circulaţie ale şoselei, maşina şi-a redus viteza şi a virat la stînga, în faţa străduţei care desparte Stadionul Tineretului de ştrandul cu acelaşi nume. Vartunian a aşteptat ca autobuzul 31 să oprească în staţia de pe colţul străzii, apoi, ocolindu-l prin dreapta, a urcat pe trotuarul lat şi a oprit în spatele celor trei maşini alb-albastru care sosiseră înaintea noastră.

Cînd am coborît cu Maier din maşină, ne-a venit în întîmpinare un locotenent, care, aflînd cine sîntem, ne-a rugat să-l urmăm. Am mers pe trotuar vreo douăzeci de metri, în direcţia Arcului de Triumf, apoi am luat-o la dreapta, prin liziera pădurii. După ce am străbătut şuviţa de arbori lată de vreo cincisprezece metri, am văzut gardul de beton care împrejmuia Stadionul Tineretului, iar lîngă el un grup de oameni de-ai noştri care cercetau terenul. M-am apropiat de cei care fixau cu obiectivul aparatelor de fotografiat un punct anume. Lîngă zidul cenuşiu, pe pămîntul acoperit cu frunze veştede, se afla un tricou roşu închis şi deasupra lui un segment de carne, mare. Nu mi-am dat seama ce reprezenta şi nici n-am găsit tăria să-l examinez mai de aproape. Am întors repede capul şi i-am întrebat pe ceilalţi:

— Cine l-a găsit?

— El — a zis plutonierul Mihuţ, arătînd spre cîinele care stătea alături, sprijinit pe picioarele dinapoi. În timpul cercetării acestei porţiuni, Ebat a depistat coletul.

— S-ar putea să mai fie şi altele — a zis Maier.

— Nu mai sînt — a replicat plutonierul, arătînd spre aparatul de radio-emisie atîrnat pe piept.

Cercetarea parcului şi zonei verzi a şoselei Kiseleff s-a terminat, fără ca vreunul din însoţitorii de cîini să fi semnalat evenimente.

— Ai luat urma celui care a adus coletul? — l-am întrebat, privind peste gardul din beton.

Îndărătul acestuia, se vedea acoperişul scund al unei construcţii din lemn. Pentru o clipă am uitat de ce mă aflam acolo, şi mi-am amintit cu nostalgie de cele aproape două decenii care mă legau de clădirea respectivă. De vestiarele în care m-am dezbrăcat de mii de ori pentru antrenamente sau meciuri. Pe vremea aceea nu mi-ar fi putut trece prin cap că voi privi vreodată vestiarele din locul unde mă aflam, şi cu atît mai puţin teribilul motiv care mă adusese acolo.

— Dacă doriţi să cunoaşteţi drumul urmat de infractor, vă rog să mă însoţiţi — m-a invitat plutonierul Mihuţ.

Am pornit după el, mergînd pe lîngă gard, în direcţia Pieţii Scînteii. Douăzeci-douăzeci şi cinci de metri mai departe, am ajuns la strada care desparte stadionul de ştrand. Subofiţerul a pornit la stînga şi după şapte-opt metri mi-a arătat bordura trotuarului.

— Aici. Tovarăş căpitan, am impresia că infractorul circulă cu un autoturism — a presupus el.

— S-ar putea, Mihuţ — am răspuns, pornind înapoi.

La punctul de plecare, l-am găsit pe doctorul Dobrescu aplecat deasupra pulovărului.

După ce s-a ridicat, mi-a spus:

— Jumătatea inferioară a abdomenului şi bazinul...

Cînd am plecat, oamenii de la serviciul criminalistic cercetau ficcare palmă de teren.

*

* *

La ora şase şi jumătate, am virat la stînga, din şoseaua Ştefan cel Mare în şoseaua Colentina. Am trecut pe lîngă marele imobil în care îşi are sediul magazinul „Bucur-Obor" şi ne-am continuat drumul spre strada Doamna Ghica. Apoi Vartunian a întors la stînga şi a oprit lîngă trotuar, în faţa unui bloc cu zece etaje.

Am intrat în holul imobilului şi m-am urcat în lift. La etajul X am sunat la uşa apartamentului 45. Mi-a deschis uşa un bărbat pînă în patruzeci de ani, blond şi bronzat. Era îmbrăcat cu un pantalon alb şi o cămaşă albastră, cu mîneci scurte.

— Domnul Cornescu? — am întrebat, iar după ce a răspuns afirmativ, i-am arătat legitimaţia.

— Cu ce vă pot fi de folos? — a spus surprins.

— Vă deranjez cu rugămintea de a-mi furniza relaţii despre o persoană pe care o cunoaşteţi.

S-a retras din prag şi m-a invitat printr-un gest să intru în casă.

Cînd, la invitaţia amfitrionului, m-am lăsat într-un fotoliu-scoică, pivotant, din cealaltă cameră s-a auzit un glas de femeie:

— Cine a venit, Titel?

— Cineva de la miliţie. Cred că pentru Anca. Vino şi tu, Diana!

— De unde ştiţi că vizita mea este legată de Anca? — n-am pierdut ocazia să întreb.

— Nu văd pentru ce altceva m-ar căuta miliţia — a răspuns imediat.

— Şi pentru Anca, de ce v-ar putea căuta?

— Pentru că, după ştiinţa mea, numai Anca poate fi căutată de miliţie, ca persoană dispărută...

În cameră a intrat o femeie frumușică, în jur de treizeci de ani, statură potrivită, șatenă, părul tuns scurt, băiețește. Era îmbrăcată într-un capot înflorat, suficient de lung pentru a nu-mi putea da seama dacă poartă sau nu pantofi cu tocul înalt. M-a fixat cu o pereche de ochi căprui, mari și frumoși.

— Cei cu Anca? — a zis de-a dreptul.

— De unde știți despre dispariția Ancăi? — am contrat.

— Ne-a telefonat gazda ei, doamna Cornea, ca să ne întrebe dacă știm ceva despre ea. Ulterior, am sunat-o și noi cu speranța că ne dă o veste bună... Ce i s-a întîmplat? — a vrut să știe amfitrioana.

Le-am spus și, firește, au rămas stupefiați.

— Cum vă înrudeați? am întrebat, cînd am crezut că și-au mai revenit din șoc.

— Soția mea este soră cu mama Ancăi — a răspuns el, în timp ce nevastă-sa nu mai contenea din plîns.

— A fost la dumneavoastră în ultima săptămînă?

— Nu. Nici n-am știut că se află în București, pînă s-a interesat de ea doamna Cornea.

— Ce puteți să-mi spuneți despre Anca?

— Nimic în afară de faptul că era o fată cuminte și ascultătoare.

— Cînd ați văzut-o ultima oară?

— Anul trecut, cînd a stat la noi cîteva zile în timpul vacanței mari.

Am încercat, fără succes, să iau informații despre persoanele cu care ar fi putut avea relații.

Terminîndu-mi repertoriul, m-am ridicat din fotoliu. Cînd domnul Cornescu m-a condus spre ieșire, soția lui continua să plîngă.

După ce m-am suit în mașină și Vartunian a demarat spre noua adresă, m-am uitat la ceas. Era șapte și un sfert.

*

* *

La ora şapte şi un sfert seara, Nicolae Buzatu se decise să plece spre casă. Cele peste trei ore de discuţie cu suporterii „Rapid"-ului, aciuaţi zilnic pe o anumită alee din Cişmigiu, rezolvase problema pe care o argumentase în acest interval de timp. Dacă echipa lor cîştigă toate etapele pe care le mai avea de jucat, iar echipele care au înfrînt-o nu mai cîştigă nici una, „Rapid"-ul cîştigă campionatul şi intră în prima divizie. Şi, odată ajunsă în A, va avea la degetul mic toate echipele divizionare, ceea ce înseamnă că drumul pentru cîştigarea campionatului naţional se va limita, în fond, la un galop de sănătate.

Ieşind din Cişmigiu, începu să urce bulevardul cu gîndul la Cupă. Uitase să stabilească strategia prin care „Rapidul" trebuie s-o obţină. „În sfîrşit, mai e şi mîine o zi!" se consolă el, văzîndu-şi de drum. Merse pe partea stîngă, strecurîndu-se cu greu prin aglomeraţia celor care intrau sau ieşeau din cinematografele înghesuite unul lîngă altul. Ajuns la Universitate, coborî în diagonală prin pasajul subteran, trecu pe lîngă Biserica Colţea, merse înainte pe Bulevardul 1848, pînă la prima intersecţie, şi porni la stînga. După vreo douăzeci de metri, traversă pe trotuarul din dreapta străzii şi, la ora opt fără un sfert, intră în W.C.-ul care se află la intersecţia străzii Mavrogheni.

În dreapta, două cabine, în faţă, un geam prin care femeia de serviciu Gherghina Dragoş, patruzeci şi unu de ani, îi aruncă o privire plictisită, apoi întoarse capul. Pe peretele din partea stîngă patru pisoare. Îl alese pe ultimul. Cînd se întoarse, încheindu-şi şliţul pantalonului, privirea îi alunecă prin uşa deschisă a cabinei a doua. Brusc îşi aminteşte

de o problemă pe care, în toiul discuţiilor din Cişmigiu, o uitase complet. Îşi suci repede capul spre geamul supraveghetoarei. Asigurîndu-se că aceasta stă cu spatele la el şi discută cu o vizitatoare a compartimentului pentru femei, opus celui în care se afla el, intră în cabina care-i atrăsese atenţia. Se aplecă şi ridică pachetul pe care-l zărise pitit în dosul scaunului de faianţă, lîngă racordul sifonului. Faptul că era mai greu decît îşi imaginase el nu-l deranja, din contră... Ceea ce-l intriga însă era faptul că nu simţea eterogenitatea bucăţilor de pîine veche pe care spera să le poată duce celor doi purcei de-acasă. Se decise să deschidă traista. Nu era vorba de o traistă, ci de un pulover verde. Înlăturîndu-l şi ajungînd la o pungă din plastic mat, pipăi pentru a-şi da seama de natura darului oferit de providenţă. Cînd realizează ce ţine în mînă, avu senzaţia că i s-a oprit inima, începu să transpire şi picioarele refuzară să-l mai susţină. După cîteva secunde, care i se părură ore fără sfîrşit, puse pachetul de unde îl luase şi plecă din W.C., împleticindu-se ca beat mort.

Pe colţul din faţă, în diagonală, văzu un depozit de hîrtie şi se îndreaptă spre el, ca un hipnotizat. Cînd reuşi să ceară un pahar cu apă, funcţionara care îl întîmpinase, văzîndu-i chipul livid, nu îndrăzni să-l refuze.

— Vă simţiţi mai bine? — îl întreabă ea, după ce l-a văzut golind paharul, cu mîna tremurînd.

— Da, mulţumesc... — îngăimă el.

— Mai doriţi un pahar...?

— Nu, acum e bine. Mulţumesc... — răspunse respirînd cu dificultate, ca un astmatic.

— Inima? — întreabă ea, compătimitoare.

Dădu din cap aprobator şi plecă. Merse repede, aproape alergînd, spre Ministerul Agriculturii, unde se află staţia troleibuzului 85.

Ajungînd în staţie, începe să privească cu insistenţă în direcţia Universităţii, de unde trebuia să vine troleibuzul. „Întîrzie întotdeauna, da' ca-n seara asta, niciodată!“ — îşi spuse Buzatu, în nerăbdarea cu care dorea să pună o distanţă cît mai mare între el şi pachetul care îl îngrozise.

Cînd troleibuzul sosi, în sfîrşit, Buzatu dădu din coate şi se strecură prin lumea care se îmbulzea cu aceeaşi intenţie ca şi el. După ce reuşi să apuce cu mîna o bară şi puse piciorul pe scară, avu o revelaţie instantanee. „Dumnezeule, mi-am lăsat amprentele pe pungă!“ — îşi spuse şi, coborînd de pe scară, începu să se împingă cu spatele înapoi, fără să ţină seama de protestele călătorilor dindărătul său, cărora le lua orice şansă de a urca în troleibuzul atît de mult aşteptat. De fapt, Buzatu era prea preocupat de problema lui pentru a-i băga în seamă. Posibil chiar să nu-i fi auzit. Cert este că, de îndată ce ieşi din împresurarea călătorilor, porni decis pe drumul pe care venise.

Gherghina Dragoş era la postul ei, cînd l-a zărit pe Buzatu intrînd din nou în W.C. Faptul că revenise atît de curînd n-o surprinse deloc. De la fereastra de unde supraveghează de mulţi ani toaleta pentru bărbaţi şi femei, observase destule ciudăţenii pentru a se mai mira de ceva.

Văzîndu-l venind direct spre ea, cu o mînă a deschis ferestruica, iar pe cealaltă a întins-o spre ruloul de hîrtie igienică.

— Hîrtie? — a întrebat ea.

— Un cap de copil... Acolo... — a spus surescitat, arătînd cu mîna spre cabina în care crezuse că l-a invitat zeiţa Fortuna.

— Nu înţeleg ce vrei! Ce cap, dom'le?

Cînd a reuşit să-i explice despre ce-i vorba, Gherghina Dragoş înlemni.

— Nu se poate!

— Vino să vezi!

— Eu nu vin! — zise femeia, cu hotărîre, trăgîndu-şi îngrozită capul între umeri.

— Atunci du-te şi cheamă miliţia!

— Nu-i treaba mea! Dumneata l-ai găsit, dumneata anunţi! — trînti ea geamul care-i despărţea.

*

* *

După ce am ieşit de la familia Carandim, nu eram mai deştept ca la venire. Anca nu-şi mai vizitase mătuşa din ianuarie, cînd a stat două ore, apoi a fost condusă acasă de vărul ei Leonard, un tînăr frumuşel, student la Facultatea de medicină. Pentru orice eventualitate, mi-am propus ca după terminarea audierii persoanelor din agenda victimei, să mai discut o dată cu Leonard.

Cînd am ajuns la maşină, Vartunian mi-a spus că a primit un nou mesaj pentru mine...

*

* *

În timp ce ofiţerii de la criminalistică căutau urmele, am ieşit afară cu martorii şi am început să discutăm împrejurările în care făcuseră macabra descoperire. Gherghina Dragoş mi-a spus că, de la ora două, cînd a preluat serviciul, n-a văzut pe nimeni intrînd cu un pachet sau o sacoşă suficient de mare pentru a fi conţinut coletul abandonat. Precizase, la cererea mea, că ultima curăţenie a făcut-o la ora şase seara. Iar dacă pachetul s-ar fi aflat atunci în cabină, ar fi fost imposibil să nu-l vadă.

— După ora şase seara, au intrat multe persoane în cabina respectivă?

— Zece-douăsprezece... Nu pot să ştiu precis — ridică ea din umeri.

— Şi eşti sigură că nici unul dintre ei n-a avut o sacoşă? — am insistat, deoarece nu puteam admite că pachetul venise singur acolo unde fusese găsit.

— Sînt foarte sigură, deoarece sînt atentă la cei care intră în cabine. Altfel ar pleca fără să plătească taxa de 25 de bani...

Deşi argumentul pe care mi-l servise părea decisiv, nu m-a convins: depăşisem de multişor vîrsta la care se poate admite existenţa spiriduşilor.

— După ora şase seara, cînd spui că ai făcut curăţenie în cabine, ai părăsit W.C.-ul? — am întrebat-o cu severitate.

S-a foit puţin, a ezitat o clipă, apoi a aprobat cu capul:

— M-am dus să-mi iau ţigări, la debitul de lîngă magazinul „Bucureşti"... Dar n-am lipsit decît cîteva minute.

M-am lămurit. Cele cîteva minute au însemnat cel puţin un sfert de oră. Iar timpul maxim necesar pentru abandonarea coletului nu a putut depăşi treizeci de secunde.

— La ce oră ai plecat?

— În jurul orei şapte... Da' am venit imediat înapoi — s-a grăbit să-mi reamintească.

Am dat din cap şi m-am înapoiat la echipa care cerceta în toaletă. Medicul mi-a spus că, după fotografiile de identificare, în pachet se afla capul victimei. Apoi mi-a spus că, dacă-l caut peste două ore la morgă, poate să-mi furnizeze cîteva date pentru cercetare. După plecarea lui, s-a apelat la cîinele de serviciu Elar. Urma pe care a luat-o a fost scurtă. A mers circa douăzeci de metri pe strada Colţei, a

traversat şi s-a oprit în colţul străzii din stînga, lîngă trotuar.

*

* *

La ora unsprezece noaptea, am intrat în biroul medicului legist Dobrescu. Mă aştepta, bînd cafea dintr-o ceaşcă mare, de ceai. A vrut să-mi ofere şi mie una, dar l-am refuzat:

— Mulţumesc. Şi fără cafea am destui draci. Dă-i drumul şi spune-mi ce-ai constatat.

— Examinarea coletului ridicat de lîngă Stadionul Tineretului a condus la concluzia că victima n-a fost violată, deşi lichidul seminal recoltat indică un raport sexual. Cel puţin asta indică lipsa infiltratelor sanguine, a vînătăilor, care, în astfel de cazuri, apar pe partea interioară a coapselor. Iar coapsa găsită în parcul Herăstrău nu purta urme de violenţă. Analizînd sîngele victimei, — care face parte din grupa zero —, am crezut că am găsit o explicaţie pentru absenţa urmelor clasice în cazurile de viol: victima avea în sînge o îmbibare alcoolică de 0,5 la mie...

— O astfel de concentraţie nu înseamnă stare etilică — am ţinut să subliniez.

— Alcoolemia stabilită victimei se putea obţine dintr-o sticlă de bere sau cincizeci de grame de coniac — a continuat medicul, ca şi cum n-ar fi auzit remarca mea. Cantitatea este minimă, e adevărat, însă noi ştim că nu toţi oamenii se îmbată în aceleaşi condiţii. O fată tînără, cum era victima, ingerînd echivalentul unui păhărel cu coniac, s-ar fi putut griza suficient pentru a fi pierdut posibilitatea de a se opune agresiunii. Acesta este un mod de a vedea lucrurile. După examinarea capului victimei, mai apare o explicaţie.

— O aştept — l-am îndemnat.

— S-o luăm metodic. Umărul obrazului stîng a suferit un traumatism puternic, probabil provocat de o lovitură de pumn. Creştetul capului, în regiunea occipito-nucală, este de asemenea traumatizat de un corp dur, cu formă rotunjită.

— Care a fost succesiunea loviturilor? — am vrut să ştiu.

— N-am fost acolo cînd s-au consumat faptele — a zis el cu acreală. Prezumtiv, şi mai ales logic, primul moment al agresiunii trebuie să-l fi constituit lovitura de pumn. Al doilea moment, ca o consecinţă al primului, a dus la dezechilibrarea victimei şi căderea acesteia pe spate...

— Ai spus că rana de la capul victimei a fost produsă de un corp cu forma rotunjită. Duşumeaua e plană — am subliniat eu.

— Şi înainte de a ajunge pe duşumea, în cădere, nu se putea lovi de altceva?

— Un radiator de calorifer? — am tatonat.

— Nu. Rana ar fi avut un caracter mai profund. Mai degrabă un scaun sau o masă.

— Se putea produce o pierdere a cunoştinţei? — am întrebat pentru a încerca să văd cu ochii minţii cum s-au derulat faptele.

— Chiar dacă n-a leşinat, groggy a fost, în orice caz.

— Deci aşa se explică pasivitatea victimei în timpul violului. Urmare a violentării prealabile, n-a mai fost în stare să se opună agresorului.

— Asta este cea mai plauzibilă explicaţie — m-a aprobat.

— Care-i cauza decesului? Asfixie? — am spus, amintindu-mi de aprecierea pe care o făcuse cînd a văzut degetele de la mîna victimei.

A dat din cap cu amărăciune:

— E o treabă urîtă. Un omor cum n-am mai întîlnit niciodată... Nici chiar în literatura de specialitate. Criminalul este o fiară! Ai văzut că gura victimei era deschisă?

— Nu. Nu m-am apropiat să privesc.

— Ştii de ce? — a continuat ca şi cum i-aş fi răspuns pozitiv.

— Ţi-am spus că nu m-am uitat. De ce?

— Întreaga cavitate bucală era umplută cu hîrtie igienică...

— Căluş? — am spus, în timp ce mă încerca o senzaţie de repulsie.

— Aşa s-ar părea, deşi modul în care a fost executat indică sadism, bestialitate. Hîrtia a fost împinsă cu putere în faringe şi esofag, pe o lungime de zece centimetri. Pricepi? *Un astfel de omor nu putea fi comis decît de un individ care nu se putea controla, un dement.*

— În acest mod a fost ucisă? — am întrebat, pe cînd îmi spuneam că remarca doctorului a deschis o nouă pistă de cercetare.

— Ar fi putut fi, dacă nu o sugruma, cu mîna dreaptă.

— Dacă victima a lăsat să i se înfunde gura cu hîrtie, probabil că nu-şi revenise încă din leşinul provocat de lovitura de la creştetul capului... — am gîndit cu glas tare.

— Cînd a început să-i bage în gură tampoanele de hîrtie, victima era conştientă şi s-a opus. Pe ambele arcade ale maxilarului am găsit infiltraţii sanguine. Asta arată, fără nici un dubiu, că agresorul a obligat-o să deschidă gura prin apăsarea zonei gonioanelor — a spus punîndu-şi demonstrativ mîna pe bărbie şi apăsînd cu degetele gros şi arătător pe mandibulă. Cu cît ţii dinţii mai încleştaţi, cu atît se deschid mai uşor la o astfel de compensare.

— Depesajul s-a făcut după deces? — am zis, speriat de propria mea întrebare.

— Da, după... — m-a liniştit Dobrescu. Apropo, starea segmentelor mi se pare relativ bună şi mă întreb dacă n-au fost conservate înainte de abandonare.

— Congelare?

— Nu. Nici chiar aşa! Probabil ţinute într-un frigider casnic.

— Nu mi-ai spus cînd a decedat.

— Nu mi-ai spus ce a mîncat la ultima masă.

— Papricaş din carne de miel, ciorbă de zarzavat şi o prăjitură — am spus, amintindu-mi precizarea făcută de gazda victimei.

— Da. Asta am găsit şi eu. După stadiul de digestie gastrică, a decedat la cel mult trei ore după ultima ingestie.

Am dat din cap şi m-am gîndit. Dacă ultima masă a luat-o la ora unu — unu şi jumătate, rezultă că a fost ucisă în jurul orei patru — patru şi jumătate, miercuri 6 iulie.

— Cînd a fost omorîtă? — s-a interesat doctorul, ghicindu-mi parcă gîndurile.

I-am zis şi l-am întrebat dacă mai are ceva de spus. Mi-a promis că, de îndată ce va obţine noi date, mă va anunţa fără întîrziere.

Cînd mi-am privit ceasul, era trecut de miezul nopţii.

10 iulie

Primul lucru pe care l-am făcut, cînd am intrat în birou, a fost să însemn pe hartă locul de abandonare a ultimelor două colete. M-am retras cîţiva paşi şi am

privit cele patru puncte. Toate steguleţele erau plasate în mijlocul părţii superioare a hărţii, ca un semicerc, cu bolta pe direcţia est. Am încercat să stabilesc o relaţie între cele patru puncte şi locul unde a fost comis omorul, dar am renunţat. Localizarea pe care încercam s-o stabilesc nu putea constitui o ipoteză de lucru, încă.

Amintindu-mi de precizarea medicului legist, am ridicat telefonul şi am format numărul Brigăzii moravuri. Cînd mi-a răspuns maiorul Ciocărdel, i-am dat elementele afacerii de care mă ocupam şi l-am rugat să-şi pună oamenii să verifice dacă isprava n-a fost comisă de vreunul din obsedaţii sexuali pe care îi are în evidenţă.

— Eu şi oamenii mei îţi rămînem recunoscători. Tocmai ne întrebam cum să ne ocupăm timpul ca să nu ne plictisim, că doar ştii că sîntem prea mulţi în serviciu şi n-avem de lucru! — a replicat el acid.

— Regret Fănică, însă după toate aparenţele, omorul nu-i străin de un viol, iar de autorii acestui gen de porcării tu te ocupi. Te rog să pricepi că nu-i posibil să neglijăm o astfel de ipoteză — i-am spus cu o voce mai suavă ca aceea a unei sirene mitice, pentru a-l îmblînzi, deoarece ştiam că cererea mea presupune verificarea a mii de derbedei, eliberaţi din închisori sau bolnavi externaţi din clinicile de psihopaţi. Adică o investigaţie care urma să-i dea bătaie de cap săptămîni sau chiar luni de zile.

— Bine, Nicule... Am să dau dispoziţiile de rigoare. Dacă obţin ceva, te anunţ — a zis cu resemnare şi s-a grăbit să închidă telefonul din precauţie, pentru a nu-mi lăsa răgazul să-i mai cer şi altceva.

Cînd am aşezat receptorul pe furcă, plutonierul a introdus în biroul martorul a cărui audiere fusesem nevoit s-o amîn de două ori. L-am poftit să ia loc pe

un scaun. Chiar în clipa cînd am deschis gura pentru a începe chestionarea, am avut certitudinea că martorul ăsta personifică ghinionul. A început să sune telefonul.

*

* *

Maşina rula pe Calea Victoriei. A trecut prin intersecţia străzii Locotenent Lemnea şi, după cîteva zeci de metri a virat la stînga, pe strada Nicolae Iorga. Am lăsat în urmă parcul şi, ne-am strecurat printr-o mulţime de curioşi, ţinuţi la distanţă de cîţiva subofiţeri, şi am oprit pe partea dreaptă, în spatele mai multor maşini de serviciu. Cînd am coborît pe trotuar, am văzut o curte cuprinsă între două clădiri înalte, cu tencuiala cariată de intemperii, în genul celor construite de oamenii cu multe parale, după primul război mondial. Clădirea din dreapta îşi oferea vederii calcanul, cealaltă faţada cu o scară largă acoperită de o copertină vitraliu, din care nu rămăsese decît rama metalică. Un gard din zid ar fi trebuit să închidă latura dispre stradă, dar n-o mai făcea, deoarece cutremurul de pămînt din 4 martie îi redusese înălţimea la două-trei palme.

Maier cu oamenii lui şi doctorul Dobrescu îşi făceau meseria în extremitatea stîngă a ceea ce mai rămăsese din gard, lîngă peretele clădirii. M-am apropiat şi am privit o sacoşă tip sport, vişinie, în cărouri. Era vîrîtă în lăcaşul cuprins între gard, peretele clădirii şi boxa din zid a contorului de gaze.

— E complet, doctore? — am întrebat.

Şi-a clătinat capul:

— Înăuntru e numai partea superioară a toracelui.

— Cîinele a luat urma, dar a pierdut-o. Ca de obicei... — a intervenit Maier.

— Ce direcţie a luat?

Arătă cu braţul de-a lungul străzii Nicolae Iorga, în direcţia Bulevardului Ana Ipătescu, un punct la o distanţă de aproximativ o sută cincizeci de metri:

— S-a oprit pe colţ, la intersecţia cu strada I.C. Frimu.

M-am întors şi am privit în direcţia opusă, spre Calea Victoriei.

— A vrut să abandoneze coletul în parcul de pe colţ. Dacă a renunţat, înseamnă că l-a speriat ceva, mai exact cineva. Sînteţi de la secţia a doua? — m-am adresat unui grup de trei ofiţeri pe care nu-i cunoşteam.

Au confirmat.

— Începînd de la Calea Victoriei şi pînă la intersecţia cu strada I.C.Frimu, discutaţi cu toţi locatarii acestei străzi. Şi pe partea stîngă şi pe partea dreaptă, casă cu casă, apartament cu apartament. Trebuie să aflaţi dacă există cineva care a văzut o persoană cărînd această sacoşă ieri, după ce s-a întunecat — am arătat spre ambalajul coletului de lîngă gard.

— Am înţeles! — a zis unul dintre ei, cu mîna la chipiu, după ce încercase să ghicească gradul meu pe care hainele mele civile, firesc, nu-l puteau arbora.

— Încă ceva! — mi-am amintit, pe cînd ei dădeau să plece. Întrebaţi-i dacă au avut musafiri după ce s-a lăsat seara. În caz afirmativ, notaţi adresele lor, îi căutaţi şi repetaţi întrebările puse celor care i-au găzduit.

— Coletul a fost descoperit de o locatară — a spus Maier, arătînd spre treptele clădirii. A crezut că este o sacoşă cu gunoi pusă lîngă fereastra ei de către o vecină cu care e în ceartă. În consecinţă a chemat un

subofiţer care patrula pe Calea Victoriei pentru a constata mizeriile pe care i le face colocatara. Subofiţerul, deja alertat, şi-a dat imediat seama despre ce-i vorba şi, fără să deschidă coletul, a anunţat dispeceratul...

— Eugene, preia tu cercetarea. Eu vreau să profit de ocazie că duminica e o zi nelucrătoare şi lumea stă pe acasă — am zis, făcîndu-i un gest de salut.

A încruntat sprîncenele şi m-a privit contrariat. M-am făcut că nu-i remarc mirarea şi m-am îndreptat spre maşină, pe al cărei volan, probabil datorită căldurii care începue deja să coacă oraşul, Varturian îşi sprijinise capul şi medita adînc, sforăind...

*

* *

La ora patru după-amiaza, am ajuns la concluzia că prezumţia mea cu privire la principala caracteristică a duminicii a fost corectă: nu era zi lucrătoare! Dar, pe parcursul peregrinărilor mele, s-a mai impus şi concluzia că, pe o zi de caniculă, majoritatea bucureştenilor îşi abandonează casele în favoarea unui picnic la iarbă verde sau nişte băi bune la ştrand. Cum persoanele înscrise în agenda victimei n-au vrut să facă opinie separată la exodul concetăţenilor lor, mi-am pierdut toată ziua sunînd degeaba la nenumărate uşi. Cele trei persoane găsite totuşi acasă erau rude cu victima şi n-o mai văzuseră de peste doi ani.

Cînd, în sfîrşit, am priceput că-mi pierd vremea fără rost, l-am rugat pe Vartunian să mă lase în faţa unui restaurant din apropierea locuinţei mele. După ce m-am străduit să mănînc o friptură tot atît de tare

şi gustoasă ca o scîndură reformată, am plecat spre casă.

De cum am intrat în apartament, m-am dezbrăcat şi am nimerit sub duş. Am reuşit doar să mă răcoresc, sila pe care o tot acumulez de trei zile a rămas intactă.

Păstram în permanenţă pe retină imaginea coletelor. Am vrut să schimb decorul şi, dînd drumul la televizor, m-am aşezat într-un fotoliu. Se transmitea „Linia maritimă Onedin". Am urmărit aproximativ jumătate din episod. Tocmai cînd se creaseră toate condiţiile ca domnul James Onedin să se însoare, ceea ce ar fi putut duce la schimbarea serialului, cine ştie, din greşeală, chiar cu unul bun... speranţele mi-au fost pulverizate de soneria telefonului.

Mă chema Dan de la Sibiu.

— Cum merge, şefu'?

Nu i-am răspuns nimic, şi a înţeles că nu-i cazul să insiste.

— Ce-ai făcut în cele două zile de cînd eşti la Sibiu? — l-am întrebat rece.

— Cam asta aş vrea să ştiu şi eu... a zis, oftînd, apoi a continuat repede: Am cerut băieţilor din miliţia locală să întocmească lista tuturor colegilor de şcoală pe care i-a avut victima în ultimii cinci ani, precum şi a celor cu care a copilărit, în cartier. Azi-dimineaţă se ajunsese la aproximativ 400 de persoane, iar dintre aceştia peste o sută cincizeci sînt plecaţi în vacanţă la mare, la munte sau la susţinerea examenelor de admitere în învăţămîntul superior. Pricepi cum stau lucrurile? ... Din trei, depistezi numai o singură persoană. Şi aceasta, bineînţeles nu te poate ajuta cu nimic. Constat apoi că alibiu-i alibiu, zic pardon şi, foarte voios, plec în căutarea următorului martor, cu convingerea că nu-i acasă...

Întrucît avatarurile de care-mi vorbea nu-mi erau chiar deloc străine, l-am întrerupt:

— Interesează în mod special indivizii care s-au aflat în capitală în ziua de 6 iulie.

— Lista e întocmită. E vorba de patruzeci şi trei de candidaţi la studenţie. Am adresele unde pot fi găsiţi, mai puţin doisprezece dintre ei care stau la gazde ocazionale. Pentru cei cu adresa necunoscută, ştiu facultăţile unde urmau să candideze... Deci ai putea să-i găseşti, admiţînd că te ispiteşte o cercetare în această direcţie.

— Mă tentează, însă deocamdată nu-i practicabilă. Dacă e vorba de viitori studenţi, înseamnă că sînt în frigurile examenelor şi nu-i putem stingheri. O să ne ocupăm de ei după terminarea concursului de admitere în facultăţi. De la familie ai obţinut ceva?

— Absolut nimic. Sînt la pămînt. Era unicul lor copil.

În continuare l-am rugat să-mi trimită cîteva fotografii de-ale victimei.

Cînd am pus receptorul jos, căpitanul Onedin dădea ordin echipajului să ridice ancora şi pînzele pentru ieşirea în larg. Datorită discuţiei cu Dan, n-am reuşit să aflu dacă s-a însurat ori ba. Dar cum în viaţă este bine ca fiecare să-şi rezolve singur problemele, nu mă preocupau necazurile lui, ci ale mele...

11 iulie

Era ora şapte seara cînd am intrat, frînt de oboseală în birou. Reuşisem să adordez toate persoanele din agenda victimei. N-am obţinut însă

nimic din ceea ce m-ar fi interesat. Nu putuseră furniza nici o informaţie ajutătoare şi nici nu s-au evidenţiat elemente pentru suspectarea lor.

Cînd m-am lăsat să cad pe scaun, am văzut un plic pe birou.

Am găsit înăuntru trei fotografii. Scoţîndu-le, a căzut pe masă un bilet. Era de la Dan care, odată cu fotografiile victimei, îmi ura succes. Am examinat pozele, din care mă privea o puştoaică de şaisprezece — şaptesprezece ani. Păr lung, căzut pe umăr, breton pe o frunte înaltă, ochii frumoşi şi limpezi, privind amuzaţi spre obiectivul aparatului de fotografiat, nasul mic, cu vîrful uşor în vînt, şi o gură frumos desenată, schiţînd un zîmbet ironic, probabil la adresa celui care o imortalizase pe clişeu.

Am aşezat pe birou cele trei fotografii, ca într-un evantai, şi le-am examinat mult timp. Avea o figură de adolescentă mulţumită de sine, satisfăcută de ce a făcut şi convinsă că viitorul nu poate fi decît cel pe care şi-l doreşte. Privindu-i chipul frumos şi nevinovat, n-am putut să nu-mi reamintesc de conţinutul coletului găsit lîngă Spitalul Colţea, într-un closet infect.

Am strîns fotografiile cu un gest rapid, fără să le mai privesc, şi m-am ridicat cu nervozitate de pe scaun.

M-am dus întins la laboratorul foto şi am cerut să-mi scoată cîteva sute de copii după cele trei poze ale victimei.

O oră mai tîrziu, cu vraful de fotografii în braţe, m-am dus la secretariatul Direcţiei. În cîteva cuvinte am explicat ce doresc. Am fost înţeles şi mi-au promis că fotografiile vor fi distribuite mîine dimineaţă, la prima oră, tuturor lucrătorilor în probleme judiciare, inclusiv subofiţerilor sectorişti, care vor primi misiunea de a vizita cu fotografia victimei în mînă toate imobilele care intră în jurisdicţia lor.

— Ai dreptate! Poate iese ceva din asta — m-a încurajat Doina, şefa secretariatului.

Deşi dintotdeauna i-am admirat ochii, mari, verzi, de o profunzime cît a oceanelor, de data asta nu i-am mai văzut.

— Am să te rog să dai ordin ca la fiecare facultate de la Academia de Ştiinţe Economice să fie afişată, la vedere, cîte o fotografie a victimei. Fără explicaţii! Numai cu rugămintea ca cine o cunoaşte să anunţe decanului — am zis.

În timp ce mă îndreptam spre biroul meu, m-am întrebat dacă mi-am luat la revedere de la Doina. Speram că am făcut-o.

Am scos din sertarul biroului agenda victimei şi am început s-o examinez furios. Cîteva minute mai tîrziu, am aruncat-o pe masă. Nu scăpasem nici o persoană care avea număr de telefon cu şase cifre. Cu coatele pe birou şi capul în palme, am privit agenda cu gîndul aiurea. Încercam să-mi imaginez cum aş putea să-l dibuiesc pe criminal într-un oraş cu două milioane de locuitori.

Nu ştiu cît timp a trecut, dar cînd m-am uitat la ceas era mai mult de nouă. M-am decis să plec acasă. Am întins mîna după agendă, cu intenţia s-o bag în sertar. Atît o răsfoisem, încît stătea deschisă ca un evantai. Cu un gest distrat, am încercat să-i redau forma iniţială. Pe cînd o îndoiam în sens invers încovoierii ei, coperta din spate mi-a scăpat dintre degete şi a făcut o flexiune largă, peste cotorul agendei. Atunci am văzut ceva scris, lîngă cusătura filelor.

Am scos o lupă şi am privit însemnarea, scrisă mărunt cu un creion foarte ascuţit: „Cristy 133410".

Faptul că era un număr de telefon local, ca să nu mai spun că, spre deosebire de celelalte, acesta era în mod evident dosit, mi-a fost suficient.

Am sunat imediat Telefoanele şi le-am cerut să-mi spună numele şi adresa abonatului cu numărul ascuns în agenda victimei.

Cînd le-am obţinut, mi-am privit din nou ceasul. Era aproape zece seara. Cum după ora opt seara nu se poate intra în nici o casă, fără mandat, am amînat investigaţia pe a doua zi.

12 iulie

Cînd am ajuns în faţa magazinului „Bucur", am coborît din maşină şi am luat-o pe jos pe şoseaua Colentina, pe lîngă masivul imobil numit ALMO. Ajungînd în faţa scării pe care o căutam, am intrat în hol, am verificat lista locatarilor şi m-am urcat în lift.

După ce ascensorul s-a oprit la ultimul etaj, am ieşit pe palier şi am aruncat o privire circulară asupra numerelor de pe cele patru uşi ale apartamentului.

M-am îndreptat spre cel care mă interesa. După ce am sunat, am auzit un tropăit uşor. Uşa a fost deschisă de o fetiţă bruneţică, în vîrstă de cinci-şase ani.

— Frumuşico, părinţii tăi sînt acasă? — am întrebat-o, pe cînd ea mă examina cu capul lăsat pe spate.

— Nu — a zis, plimbîndu-şi bărbia între umeri. Sînt la serviciu.

— Unde lucrează?

În timp ce ea ridică din umeri, am auzit o uşă deschizîndu-se în spatele meu.

— Pe cine căutaţi? — s-a interesat o voce melodioasă îndărătul meu.

Întorcîndu-mă, am văzut o femeie în jur de douăzeci şi cinci de ani, blondă, plinuţă, de statură potrivită. Purta un capot imprimat cu flori mari şi strîns cu cordonul, iar în picioare nişte papuci albaştri.

— Aş vrea să discut cu familia Samoilescu — am zis, apropiindu-mă de ea şi arătîndu-i legitimaţia.

— Numai după-amiază îi puteţi găsi. Sînt la serviciu.

— Unde lucrează?

— Gigel este şofer la Getax, iar Tuţi e funcţionară.

— Ştiţi la ce garaj lucrează domnul Samoilescu? — am vrut să ştiu, cu intenţia de a-l aborda imediat.

Răspunzîndu-mi negativ, am întrebat-o dacă poate preciza unde este locul de muncă al doamnei Samoilescu.

— Din cine este formată familia lor? — am întrebat, după ce mi-a indicat adresa pe care o doream.

— Din cinci persoane. Gigi, Tuţi şi cei trei copii ai lor. Ea e cea mai mare — arătă spre fetiţa care rămăsese în deschizătura uşii pentru a urmări discuţia noastră.

— Cum vă numiţi?

— Mioara Pivniceru.

I-am mulţumit pentru informaţii şi am pornit spre lift.

*

* *

Cînd m-am aruncat pe bancheta de lîngă Vartunian, n-am mai apucat să-i spun care este noua noastră destinaţie. A început să zbîrnîie radiotelefonul...

*

* *

Din Calea Moşilor, am virat la dreapta pe strada Taras Sevcenko. După ce am străbătut aproape întreaga stradă, am oprit pe stînga, în faţa unui imobil gen vilă, cu latura superioară a ferestrelor în formă de arcadă. Înaintea noastră, lîngă trotuar, mai erau oprite cîteva maşini de serviciu. Îndărătul gardului din zid şi vergele metalice, i-am văzut pe doctorul Dobrescu şi căpitanul Maier împreună cu un grup de oameni de-ai noştri.

Cînd am vrut să intru în curte, m-am oprit şi am făcut un pas lateral, pentru a lăsa un subofiţer să iasă afară cu un cîine de serviciu, pe care-l îndemna: „Cec, urma! Urma, Cec!"

După ce am străbătut circa zece metri, am văzut o sacoşă tip sport, cu carouri, pe fond verde. Fermoarul era deschis şi se vedea conţinutul. Se afla lîngă un maldăr de cărămizi, probabil rămase după cutremurul din martie trecut.

Am privit întrebător spre doctor.

— Livrarea coletelor e terminată... Admiţînd că nu se apucă să-şi caute o nouă victimă — mi-a răspuns el, într-un amestec de scîrbă şi cinism.

— Eugen, cine a descoperit-o? — am arătat spre sacoşă.

— Una din locatare a observat-o încă de aseară, în jurul orei unsprezece. A presupus însă că aparţine vreunui vecin, şi nu s-a apropiat de ea. O altă vecină mai curioasă a făcut-o, acum dimineaţa.

— S-a discutat cu vecinii?

— De treaba asta s-au ocupat băieţii de la secţia de miliţie. Dar, ca de obicei, nimeni nu ştie nimic.

Dacă şi vecinii fuseseră interogaţi, prezenţa mea nu mai avea nici un rost. Cercetarea urmelor intra în atribuţiile criminaliştilor.

M-am întors şi am pornit spre poartă.

Cînd am vrut să ies în stradă, am dat nas în nas cu subofiţerul care însoţea cîinele de serviciu.

— S-a terminat misiunea? — am întrebat.

— Da, tovarăşe comandant.

— Ce traseu a avut criminalul?

— A trecut prin faţa Liceului „Dimitrie Cantemir", a traversat strada Viitor, a intrat pe strada Orientului şi s-a oprit la bordura pieţii Galaţi, lîngă semaforul electric — a precizat el.

M-am aplecat, am mîngîiat capul cîinelui şi am plecat spre maşina în care Vartunian moţăia iar cu capul pe volan.

*

* *

Din Calea Rahovei am virat la stînga pe şoseaua Viilor şi, după cîteva sute de metri, am oprit în faţa întreprinderii care mă interesa. Am coborît din maşină şi m-am dus la portar. După ce i-am explicat ce doresc, mi-a indicat unde o pot găsi pe persoana căutată. Încăperea în care am intrat era mobilată numai cu o masă lungă, cu tăblia uzată şi pătată. Pe peretele din stînga, orificiul unui ghişeu, deasupra căruia, pentru a nu exista îndoieli, era scris cu vopsea albă: „CASERIA".

M-am apropiat de ghişeu şi am bătut uşor în placajul care-l închidea. Cînd s-a ridicat, ca o cortină, a apărut capul unei femei care mă privea întrebător. Avea trăsături frumoase, dar aspre, tenul arămiu pronunţat, părul şaten, bogat şi strîns la spate.

— O caut pe doamna Samoilescu — am zis.

— Eu sînt. Ce doriţi?

— Trebuie să discut ceva cu dumneavoastră — am anunţat-o, arătîndu-i legitimaţia.

— În ce problemă? — m-a întrebat, privind intrigată cînd la legitimaţie, cînd la mine.

Cum nu mai discutasem niciodată cu persoanele pe care le-am chestionat prin intermediul unui ghişeu, n-am vrut să-mi creez un precedent.

În spatele ei două colege se aflau instalate la tot atîtea birouri şi se înfruptau voinicește din niște sanvişuri barosane, făcute din cîte o jumătate de franzelă tăiată pe orizontală şi umplută cu salam. Una, slabă ca o stinghie, mînca, probabil, cu speranţa că-şi va putea îmbrăca oasele cu cîţiva milimetri de carne, iar cealaltă, sprijinindu-şi sînii opulenţi pe birou, îi ţinea isonul de teamă să nu-şi coboare greutatea sub nouăzeci de kilograme.

Deşi înfuleca cu un apetit pentru care le-ar fi putut invidia chiar şi gîndacii de Colorado, îşi fixaseră privirile asupra mea de parcă aş fi fost Rudy Jordache. Mai înainte de a le lăsa timpul să-mi facă o declaraţie de dragoste, ori să mă avertizeze că trebuie să mă feresc de Falconetti, m-am aplecat spre casieră.

— Este vorba de o problemă confidenţială — i-am spus, uitîndu-mă semnificativ spre colegele ei.

A dat din cap aprobativ, a ridicat mîna dreaptă spre un punct din dosul paravanului care ne despărţea şi placajul a închis orificiul ghişeului, căzînd ca lama unei ghilotine.

Aproape imediat a deschis uşa încăperii în care mă aflam numai eu şi masa uzată şi pătată. Era înaltă, probabil că avea un metru şaptezeci. Purta o bluză şi o pereche de blugi, suficient de cambraţi pentru a-i pune în evidenţă corpul bine proporţionat.

— Ce doriţi? — a întrebat iar, ţinîndu-şi mîinile la piept şi frămîntîndu-şi cu nervozitate degetele.

— Pentru început să-mi spuneţi dacă aveţi rude la Sibiu.

— La Sibiu? — s-a mirat.

Am confirmat, iar ea a făcut un gest de negaţie.

— Dar prieteni?

— Nu... Adică nu ştiu. Nu-i exclus ca vreo cunoştinţă de-a mea să se fi stabilit la Sibiu. De ce mă întrebaţi?

— Trebuie să înţeleg că dacă aţi avea prieteni la Sibiu nu sînteţi în relaţii cu ei? — am zis, făcîndu-mă că nu i-am auzit întrebarea.

— Exact. Dar de ce vă interesează?

— Numele Anca Broscoţean vă spune ceva?

— Nu, îl aud pentru prima oară.

Am scos fotografia victimei şi i-am dat-o s-o vadă.

— O cunoaşteţi pe această fată?

— N-am văzut-o niciodată. Ce-i cu ea? — a întrebat după ce a privit chipul victimei şi mi-a restituit fotografia.

— Atunci, cum vă explicaţi că numărul dumneavoastră de telefon se află în agenda ei?

— De ce n-o întrebaţi pe ea? Ea şi-a notat telefonul meu, şi pe mine mă întrebaţi de ce a făcut-o? — s-a înfuriat, ridicînd tonul.

— La telefonul dumneavoastră răspunde vreo persoană cu numele „Cristy"? — am spus flegmatic, pe cînd vîram fotografia în portofel.

— Cristy?! — a tresărit, atît de surprinsă, încît pentru o clipă a uitat să-şi mai chinuiască degetele. Nu... Vă rog să-mi mai daţi o dată fotografia s-o văd... — s-a decis ea după o scurtă ezitare.

I-am făcut pe plac.

După cea privit-o mai lung ca prima dată, mi-a dat-o înapoi.

— V-aţi reamintit?

— Nu, n-am întîlnit-o niciodată.

— Pentru ce-aţi cerut să mai priviţi o dată fotografia?

— Voiam să văd mai bine cum arată putorile cu care umblă soţul meu — a zis, cu faţa crispată de furie. Dacă există vreun soţ încornorat care vrea să-i spargă capul lui Gigi n-are decît! Puţin îmi pasă! M-am săturat pînă peste cap de femeile care-l caută mereu la telefon...

— I se spune şi Cristy?

— Parcă numai Cristy? În fiecare lună se botează altfel.

— Unde-l putem găsi?

— Astăzi nu-l puteţi găsi. A plecat de dimineaţă la Piteşti ca să-şi facă rodajul la maşină.

— Vă rog să-l anunţaţi că mîine dimineaţă, la ora şapte şi jumătate, îl aştept la mine în birou — am zis, dîndu-i o carte de vizită.

13 iulie

La şapte şi jumătate, cînd am ajuns lîngă uşa biroului meu, am văzut pe o banchetă alăturată un bărbat, între douăzeci şi cinci şi treizeci de ani, care mă privea cu un interes nedisimulat. Purta o cămaşă maro, un pantalon din tergal bej şi în picioare pantofi din piele, la culoare cu cămaşa.

— Dumneavoastră pe cine aşteptaţi? — am zis.

— Am fost convocat la tovarăşul căpitan — a zis, ridicîndu-se repede în picioare, ca un soldat disciplinat.

— Domnul Gheorghe Samoilescu?

Am deschis uşa şi l-am poftit să intre. Urmîndu-l, i-am examinat silueta. Cu aproximaţie, avea înălţimea de un metru şaptezeci şi cinci, suplu spre slab şi umeri înguşti, uşor curbaţi spre faţă.

— Cred că ştiţi de ce aţi fost chemat — am zis, în timp ce porneam magnetofonul, iar el se aşeza pe scaunul din faţa biroului meu.

— Soţia mea mi-a spus că vă interesaţi de o fată pe care aş cunoaşte-o eu — a răspuns, privindu-mă cu un zîmbet uşor, parcă amuzat. Avea gura lungulaţă, ochii negri, pătrunzători, nasul ascuţit, uşor vulturesc, bărbia proeminentă ca vîrful unui galoş. Părul negru tuns scurt, cu cărare şi o mustaţă îngustă care-i curgea peste buza superioară, pînă la colţurile gurii.

— Şi o cunoaşteţi?

— Fotografia fetei de care vă interesaţi aţi arătat-o numai soţiei mele... — a ridicat din umeri şi a privit intrigat draperia care acoperea harta de pe peretele din dreapta.

— Cunoaşteţi o tînără cu numele Anca Broscoţean?

— Numele de familie nu-mi spune nimic. Dar Anca ştiu mai multe.

— Cunoaşteţi persoana? — i-am zis, dîndu-i fotografia victimei.

— Da... — s-a decis, după ce a examinat-o lung şi apoi mi-a restituit-o. Locuieşte la Sibiu şi cred că într-adevăr se numeşte Anca. Ce-a făcut? — a vrut să ştie, fixîndu-mă cu ochii lui negri, sfredelitori.

— De unde o cunoaşteţi? Vă rog să faceţi o relatare amănunţită — am spus repede, pentru a-şi da seama că numai unul dintre noi pune întrebări, şi acela nu poate să fie el.

— Din tramvaiul 21. Cînd am ajuns la intersecţia cu şoseaua Ştefan cel Mare, o voce feminină m-a întrebat unde este magazinul „Bucur-Obor". Cînd am întors capul, era ea — a zis, arătînd spre fotografia pe care o lăsasem pe birou. I-am spus că trebuie să se dea jos la prima oprire. După ce am coborît în staţie,

i-am arătat magazinul care o interesa. Atunci mi-a spus că este din Sibiu şi mă roagă s-o însoţesc, deoarece se temea să nu se rătăcească. Cum tot eram liber în dimineaţa aceea, iar ea era o fată foarte frumuşică şi vorbăreaţă, m-am declarat de acord. A interesat-o în mod special raionul cu obiecte de artizanat, însă n-a găsit nimic care să-i placă.

Cînd am ieşit în stradă, m-a întrebat dacă am telefon acasă. Dîndu-mi seama că-i un copil, n-am vrut să-mi complic existenţa şi i-am spus că n-are rost să mă caute, deoarece sînt însurat şi am trei copii. Desigur, nu acesta era adevăratul motiv al refuzului, ci că n-aveam chef să mă plimb şi să mă sărut cu o şcolăriţă prin parcuri...

—Şi totuşi, avea telefonul dumneavoastră — i-am reamintit.

A dat aprobator din cap:

— A insistat, argumentînd că dacă eu aş avea vreo problemă la Sibiu sau ea la Bucureşti, ne-am putea ajuta reciproc. Deşi nu m-a convins prea mult ideea ei, i-am dat telefonul meu şi, pentru a-i face pe plac, l-am notat şi eu pe al ei pe un bilet de tramvai...

— Cînd a avut loc această discuţie?

— Anul trecut, cam pe vremea asta.

— Acum vă rog să-mi vorbiţi de relaţiile care au fost între dumneavoastră, ulterior momentului ce mi l-aţi relatat.

— Ulterior?... Nimic. Eu am aruncat biletul pe care notasem numărul ei de telefon imediat ce ne-am despărţit, iar ea nu m-a mai sunat... Sau poate a făcut-o cînd lipseam eu de acasă şi i-a răspuns soţia mea. Ceea ce ar fi putut s-o determine să renunţe să mă mai caute...

— Deci, din momentul în care v-aţi cunoscut, nu v-aţi mai întîlnit şi nici n-aţi mai discutat?

A confirmat înclinînd capul.

— Vă rog să răspundeţi la întrebare — i-am cerut, arătîndu-i cu degetul că microfonul magnetofonului nu se află degeaba în faţa lui.

— Da. Din ziua cînd am condus-o prin magazinul „Bucur-Obor", n-am mai văzut-o — mi-a făcut el pe plac, închizîndu-şi şmechereşte un ochi pe cînd îşi apropia demonstrativ gura de microfon.

— Dacă am înţeles bine, femeile nu vă displac...

— Chiar deloc! — a ţinut el să-mi comunice, rîzînd.

— Şi atunci, cum se explică că n-aţi încercat s-o cunoaşteţi mai bine pe Anca? Doar spuneaţi că vă plăcea.

— Tovarăşe căpitan, pe cinstite acum, era bine făcută! De aceea am şi consimţit s-o conduc prin magazin. Pe măsură însă ce discutam, a reieşit că este nu numai elevă, dar, pe deasupra, şi fată cuminte... Categorie pe care am evitat-o întotdeauna. Chestie de precauţie elementară. N-aveam chef să mă trezesc după nouă luni că o astfel de fiţă îmi sună la uşă, cu burta la nas şi cu taică-său de mînă. Mie îmi lipseşte timpul, nu femeile frumoase, nu sînt aşa de prost să-mi bat singur cuie în pingele, riscînd un scandal cu soţia mea. Acesta a fost motivul pentru care am bătut în retragere la despărţire. Dar ce-i cu ea? A şters-o de acasă? — a întrebat din nou.

— Ce vă face să credeţi într-o astfel de posibilitate? — l-am chestionat, în timp ce-mi spuneam că-i un tip cu haz.

— Ştiţi, ziua bună se cunoaşte de dimineaţă. Una peste alta, ea a intrat în vorbă cu mine. Şi avea ochii foarte zburdalnici. Pricepeţi genul? — m-a consultat el cu subînţeles.

Am aprobat, gîndindu-mă cu amărăciune la complicaţia cu totul deosebită pe care o puneau în evidenţă spusele lui. De unde, pînă în prezent,

admisesem că victima era cuminţică, şi deci cercul cunoştinţelor ei putea fi determinat, acum situaţia se răsturna cu o sută optzeci de grade. Îi plăceau bărbaţii şi era uşor abordabilă. Ceea ce înseamnă că ar fi putut cunoaşte întîmplător un bărbat oarecare chiar în ziua dispariţiei, în drum spre facultate, şi-a ajuns la el acasă. Iar felul în care a plecat de acolo mă obliga să-i cunosc cît mai repede posibil amfitrionul. Dar acum, cînd el ieşea din cercul persoanelor care ar fi putut veni în mod firesc în cotact cu ea? Scăzînd femeile, bătrînii şi copii din cele două milioane de locuitori ai Bucureştiului, rezultă că ar trebui să caut criminalul, la întîmplare, printre patru-cinci sute mii de bărbaţi. Grozavă treabă!

Intempestiv, soneria telefonului puse capăt senzaţiei de deznădejde ce mă cuprinsese.

Cînd am ridicat receptorul, am auzit vocea lui Dan.

— Salut, şefu! Cum merg treburile?

Am tăcut, oftînd uşor. A înţeles cum stau lucrurile, şi, băiat subţire, fără să mai insiste, a continuat:

— Problema sibienilor care s-au deplasat în capitală în ziua de 6 iulie este rezolvată. Lista lor este completă. Dar mă îndoiesc de eficienţa acestei piste...

— De ce?

— Acest gen de călători se cazează ori în hoteluri, ori în locuinţele unor rude sau prieteni. Deci n-ar fi avut unde invita victima.

— Asta-i numai o aparenţă, Dane — am zis, spunîndu-mi că prietenul sau ruda care a oferit găzduirea ar fi putut, plecînd la serviciu sau cu alte treburi, să-l lase singur pe neaşteptate în casă. Criminalul a adus victima, apoi a făcut tot ce era necesar pentru ca gazda să nu mai poată găsi nici o urmă a isprăvii sale.

— Eşti cu cineva în birou? — a întrebat, probabil datorită laconismului meu.

— Întocmai. Continuă.

— Am alcătuit şi eu o listă. Este vorba de nouă sibieni care şi-au stabilit domiciliul în Bucureşti. Se crede că au cunoscut victima. Ce-ar fi dacă m-aş întoarce acasă şi m-aş apuca de treaba asta? a propus el.

— Ideea nu-i rea! Dacă iei prima cursă, după-amiază eşti aici.

— Vin mîine, cu avionul de zece.

— De ce nu azi? — m-am mirat eu.

— Există o persoană care soseşte astă-seară din vacanţă. Trebuie să stau de vorbă cu ea. Era în relaţii strînse cu victima.

— Cum crezi. La revedere — am spus, lăsînd receptorul în furcă, apoi am privit spre Samoilescu, care urmărise monologul meu telefonic cu ochii săi negri şi curioşi: Vă cer scuze pentru întrerupere. În ceea ce priveşte persoana despre care discutăm — am arătat din nou spre fotografia victimei — n-a dispărut de-acasă, cum aţi presupus dumneavoastră, ci a fost ucisă — am spus dintr-o dată, privindu-l cu atenţie.

— Nu! — exclamă el, cu pupilele dilatate.

— Probabil că aţi auzit despre o persoană ale cărei segmente au fost împrăştiate în diferite puncte ale capitalei?

— Anca este?

Am făcut un gest de confirmare, şi el mă privi de parcă ar fi văzut hoardele lui Attila dînd buzna peste el. Atunci începu iar să sune telefonul.

— Salut, Nicule! a zis vocea din receptor. Cum merg treburile?

— Aşa şi aşa — am replicat, cu rezervă, încercînd să-mi dau seama cine-i stăpînul vocii, care de altfel îmi era foarte cunoscută.

Sesizînd că pilotez, a continuat:

— Ce-ar fi dacă i-ai face o vizită bătrînului Udrea?

— De ce aş face-o Tudore? — l-am întrebat pe comandantul Secţiei a VI-a de miliţie.

— Am la arest pe cineva care ar putea fi omul pe care-l cauţi...

Samoilescu, cu capul întors spre stînga, privea draperia de parcă s-ar fi aşteptat ca dindărătul ei să apară un ansamblu de dansatoare de strip-tease. Majoritatea celor care vin la mine în birou o privesc la fel...

— Credeţi că ne puteţi spune ceva care să ajute la descoperirea vinovatului? — l-am întrebat, obligîndu-l să întoarcă spre mine capul.

A făcut un gest de negaţie, trăgîndu-şi capul între umeri.

— În timpul discuţiei cu victima v-a vorbit de relaţiile pe care le avea în Bucureşti? A pomenit vreun nume?

— Nu, am reţinut numai că urma să mai stea cîteva zile în Bucureşti şi că locuia la o mătuşă.

— Bine. Dacă o să mai am nevoie de relaţii, a să vă caut — am scurtat-o, ridicîndu-mă grăbit de pe scaun.

*
* *

Maşina rula pe Bulevardul Hristo Botev. Am traversat Calea Moşilor, am mai depăşit o intersecţie şi am virat la dreapta, pe strada Stelea Spătaru. Cîţiva zeci de metri mai departe, strada se lărgea cu o piaţetă în mijlocul căreia se afla un rond cu bordură din ciment, iar în faţa acestuia pe partea dreaptă, locul unde fusesem invitat.

Am străbătut curtea, am intrat în hol, unde obiecţiunile ofiţerului de serviciu au fost înlăturate de legitimaţia mea, şi am urcat la primul etaj.

Cînd am deschis uşa pe care scria: „Comandamentul", Udrea stătea la birou, iar în faţa acestuia, în picioare, un tip scund în uniformă de maior şi o fetişcană înăltuţă şi zveltă.

— Termin imediat — mi-a zis Udrea, cu vocea lui groasă, de bariton, ridicîndu-se să dea mîna cu mine şi invitîndu-mă să mă aşez într-unul din cele două fotolii din faţa biroului său.

După ce m-am aşezat, i-am văzut din faţă pe interlocutorii colegului meu. Maiorul, în jur de cincizeci de ani, privea fetişcana cu un zîmbet ironic, iar aceasta, cu o figură de copil cuminte, se uita spre comandant. Părul de culoarea acaju, tăiat scurt, era pieptănat á la olandeză, cu vîrfurile rotunjite şi ridicate. Tenul alb, nasul mic şi drept, gura frumos conturată, ochii negri şi calzi, pleoapele uşor fardate. O rochie mulată, din tricou bej, îi punea în valoare un corp pentru care ar fi putut s-o invidieze chiar şi componentele ansamblului parizian de balet de la „Maxim". Picioarele deosebit de frumoase, cu genunchii rotunzi, erau încălţate într-o pereche de pantofi fini, din piele maro, cu toc înalt şi subţire.

Mi-am spus că trebuie să fie studentă, iar după înfăţişarea şi gustul cu care era îmbrăcată, probabil la Institutul de teatru.

— Şi de unde spuneai că ai chestia asta? — a întrebat maiorul Udrea, învîrtind pe deget o brăţară plată, din zale masive de aur.

— V-am spus... — a zis ea, cu o voce plăcută şi un aer candid. Mi-a dat-o un prieten...

— Numele şi adresa lui? — a întrebat-o Udrea.

Clipi de două ori cu inocenţă şi nu răspunse.

— Aţi fost întrebată ceva! — interveni maiorul în uniformă, păstrîndu-şi în colţul buzelor zîmbetul ironic.

— Vă rog să mă iertaţi... — a catadixit ea, cu voce şoptită.

— Serios? — a zis Udrea. Acum două ore, cînd ai fost adusă aici, spuneai că n-ai mai avut de-a face cu miliţia. Îţi menţii această afirmaţie?

S-a rezumat numai la un gest de confirmare, prin înclinarea repetată a capului ei de fetiţă frumoasă şi neprihănită.

Udrea luă o hîrtie de pe masă şi spuse cu amărăciune:

— Ai mai avut două condamnări, una de şase luni şi alta de zece... Tot pentru furt! Ori e o greşeală?

— Vă rog să mă iertaţi... — repetă ea, impasibilă ca o placă de patefon stricată.

— De ce te-a dat în urmărire Secţia a XII-a?

— Nu ştiu... — răspunse, părînd foarte surprinsă.

— Pentru că eşti uitucă, am să-ţi amintesc eu — a intrat pe fir maiorul, accentuîndu-şi zîmbetul. În urmă cu trei luni de zile, ai „ajutat" un cetăţean să te acosteze. Şi fiind o fire sentimentală, te-ai îndrăgostit de el şi l-ai însoţit acasă, deoarece soţia lui tot era într-o delegaţie. A doua zi dimineaţa, cînd s-a trezit, tu erai deja plecată... cu obiecte în valoare de peste treizeci de mii de lei, inclusiv o brăţară de aur a naibii de asemănătoare cu cea găsită la tine — a zis, arătînd bijuteria de pe masa lui Udrea.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi — şopti ea cu o nevinovăţie mai mult decît convingătoare. Pentru fapta de astăzi vă rog să mă iertaţi şi să mă lăsaţi să plec... Nu ştiu ce s-a întîmplat cu mine cînd am umblat în poşeta doamnei din magazin... Mi s-a întunecat mintea — continuă, ridicîndu-şi mîna cu

degete fine spre frunte, ca pentru a sugera pierderea raţiunii.

— Şi celelalte două condamnări tot pentru astfel de furturi le-ai avut — a zis Udrea, cu silă, apoi se adresă maiorului: la arest. Pînă mîine dimineaţă întocmeşte dosarul de trimitere în judecată!

În timp ce maiorul o scotea afară pe tînăra şi frumoasa domniţă, am întors capul spre Udrea. Era un bărbat voinic, brunet, fruntea înaltă şi părul de la încărunţit spre alb. Purta un costum gri, cu vestă, o cămaşă cu dungi late, albastre, şi o cravată cu fond roşu.

Cînd m-a privit, figura severă pe care şi-o compusese în timpul interogatoriului se destinse într-un zîmbet cald:

— Dacă o vezi pe stradă, juri că-i un înger coborît de pe o icoană...

— Cum s-a descurcat tipul care a dus-o acasă? — am întrebat, amuzat pentru o clipă de situaţia în care presupuneam că s-a aflat păgubaşul cînd a trebuit să-i explice soţiei de ce nu mai are brăţara.

— Ca să iasă din încurcătură, şi-a spart uşa apartamentului şi a anunţat miliţia că în lipsa lui de acasă a fost călcat de hoţi. Pe chestia asta s-a ales cu o amendă contravenţională pentru inducerea în eroare a organelor de anchetă. Totodată, nu s-a considerat necesar să i se spună soţiei sale despre adevărul mod în care a fost uşurată de bijuterie... Ea crede şi acum în varianta inventată de soţul ei.

— În regulă, Tudore. Să trecem la motivul invitaţiei tale — am zis, reamintindu-mi că nu sînt în situaţia de a-mi pierde timpul cu anecdote.

— Bei o cafea?

— Nu, mulţumesc! Sînt şi aşa destul de nervos.

— Dar o acriturâ?

— Poftim?! — m-am mirat, crezînd că-mi oferă murături. Nu, mulţumesc. Nu sînt după chef, ci fără chef!

Fără să-mi acorde atenţie, s-a ridicat, a pornit spre uşă şi a ieşit. A revenit după cîteva clipe şi s-a reinstalat în fotoliu.

— Cînd am aflat de cazul de care te ocupi, am trecut în revistă toţi infractorii din parohia secţiei mele. Şi, bineînţeles, n-am putut să nu-mi concentrez atenţia asupra unui oarecare Gheorghe Cîrban. Are douăzeci şi opt de ani şi trăieşte din expediente, mai cu seamă din bişniţă. N-are domiciliu stabil...

S-a întrerupt cînd a intrat în birou un plutonier-major cu fustă. Avea în mînă o tăviţă cu două pahare. Unul a fost pus în dreptul meu, celălalt lîngă comandant.

După de subalterna s-a retras, am examinat lichidul tulbure din pahar, cu aspect de zeamă de varză murată, şi apoi am privit spre el întrebător:

— Nu face rău! — a zis el. E cu zaharină.

Mai întîi am gustat precaut, cu vîrful buzelor, apoi am golit paharul pînă la fund. Era o citronadă formidabilă.

— Eu nu mă ocup de bişniţari – am ţinut să subliniez, pe cînd puneam paharul pe masă.

— Individul de care-ţi vorbesc — a continuat el fără să pară că mi-a auzit remarca — a fost condamnat pentru o tentativă de viol... Iar la o lună după eliberarea din închisoare, a fost din nou condamnat, însă pentru viol-viol! Pricepi?

Am înţeles ce voia să spună. Experienţa noastră a arătat că indivizii care ajung să comită două violuri, sînt psihopaţi şi vor repeta infracţiunea de cîte ori vor avea condiţii prielnice.

— De ce crezi că este implicat tocmai în cazul meu?

— Cînd m-am gîndit la el, mi-am pus oamenii să-l caute. L-au găsit, firesc, pe strada Covaci, în preajma magazinelor „Consignaţia". Este în arestul nostru. Vrei să-l vezi? Are pantalonii şi cămaşa pătate de sînge.

— Ce explicaţii dă?

— Nu ştiu — şi a ridicat el umerii masivi. A fost reţinut pentru comerţ fără autorizaţie. N-am cerut nici o relaţie despre petele de sînge. Pur şi simplu, m-am făcut că nu le văd. Necunoscînd amănuntele cazului, m-am gîndit că e mai bine să-l chestionezi tu.

— Cînd l-ai reţinut?

— Ieri seară. Vrei să discuţi cu el?

— Mai întrebi?

S-a ridicat din fotoliu, mi-a făcut semn să mă aşez eu în locul lui, şi a ieşit din încăpere.

Cîteva minute mai tîrziu a introdus în birou un individ scund, slab şi tuciuriu. După ce maiorul Udrea mi-a făcut semn că are alte treburi şi s-a retras, l-am examinat mai bine pe noul-venit. Pantofi roşii cu talpa şi tocurile multisupraetajate, pantaloni galbeni, jos foarte evazaţi şi sus cambraţi pe şoldurile lui scheletice. Cămaşa, albastră, era mototolită şi murdară. De altfel, odată cu sosirea lui, încăperea începuse să miroasă a om care are de-a face cu apa numai cînd e surprins de ploaie.

Am remarcat cîteva pete brune pe cămaşa lui, în dreptul abdomenului, şi pe pantaloni, spre genunchi. Maiorul Udrea avusese dreptate. Erau urme de sînge.

I-am privit chipul. Bărbia teşită, buzele atît de subţiri, încît gura părea cicatricea unei incizii fine. Nasul borcănat, ochii mici cu o căutătură şireată. Fruntea aşa de îngustă, încît sprîncenele păreau să crească chiar de la rădăcina părului. Urechile, clăpăuge, ieşeau în afară în pofida unui păr lung şi soios care-i cădea pe umeri.

Stătea într-o atitudine de aşteptare slugarnică, specifică infractorilor cînd ajung la miliţie.

— Ştii pentru ce te afli aici? — l-am întrebat dezgustat.

— Nu, dom' comandant. Cînd am fost arestat, mă plimbam pe stradă... — a zis el cu o voce mieroasă.

Greaţa pe care mi-o provoca aspectul lui m-a obligat să ocolesc subtilităţile interogatoriului şi să intru direct în subiectul care mă interesa.

— De unde sînt urmele de sînge? — am arătat spre petele brune de pe cămaşa şi pantalonii lui.

Pentru un moment a părut speriat şi descumpănit, apoi şi-a revenit în fire şi a spus rîzînd:

— Nu-i sînge, dom' comandant... Am băut vin roşu... şi cînd m-am matolit am mai dat şi p-afară...

— E sînge! — am spus aspru.

— Nuu... Dom' com...

— Băiete, e sînge! — am ridicat tonul. Şi dacă continui să negi îţi trimit hainele la laborator!

— Aveţi dreptate — s-a decis el. E sînge. Mi-a curs din nas.

— Fie! Voi cere laboratorului să precizeze dacă petele provin de la sîngele tău. Îţi menţii afirmaţia?

Începu să-şi lase greutatea de pe un picior pe altul, preocupat poate de examinarea covorului.

— Cum vrei. O să rămîi în arest sub învinuirea de omor cu cruzime — m-am resemnat, cînd am văzut că n-are intenţia să vorbească.

— N-am omorît pe nimeni! — s-a decis el, ridicîndu-şi privirea înspăimîntată spre mine. M-am bătut cu cineva... A vrut să dea cu cuţitu', da' eu am fost mai iute... Nu puteam să-l omor, că i-am băgat cuţitu' numa-n umăr. Dac' a mierlit-o, înseamnă că l-a ras altu'...

— Cum se numeşte?

— Sile...

— Numele complet şi adresa exactă!

După ce mi-a spus datele cerute, le-am notat pe o hîrtie. Apoi m-am ridicat şi. deschizînd uşa biroului, am rugat-o pe plutonerița care ne adusese citronadele să-l caute pe comandantul secției.

— Menține-l în arest — i-am zis lui Udrea, cîteva minute mai tîrziu, cînd şi-a făcut apariția.

— El e omul de care ai nevoie? — a vrut să ştie, cînd am rămas numai noi în încăpere.

Am ridicat din umeri şi, după ce i-am povestit ce susținea puşlamaua, i-am întins hîrtia pe care notasem datele prezumptivei victime.

— Te rog să dispui căutarea tipului. Şi pentru mai multă operativitate, trimite-i hainele la laborator. Dacă petele nu provin din grupa sanguină „0", e în afara cazului de care mă ocup.

— Fii liniştit. Te anunț imediat ce primesc rezultatul laboratorului — m-a asigurat el, în timp ce ne strîngeam mîinile.

14 iulie

Cînd Dan a intrat, tocmai începusem să examinez obiectele pe care Maier le întinsese pe birouri ca pe tejghelele de solduri.

— Salut! — zise el.

Am întors capul spre uşă şi i-am făcut semn să se apropie.

— Ambalajul? vru el să ştie.

— Cam aşa ceva... — răspunse Maier în locul meu. Pantalonii în care au fost găsite mîinile victimei se explică prin faptul că asasinul este, indubitabil, bărbat. În schimb, aceste două pulovere de damă sînt inexplicabile...

— Nici pantalonii nu se potrivesc în context... — am zis, oftînd uşor.

— Au aparţinut unui bărbat cu o înălţime de 1,65 metri, gras, avînd probabil 80 de kilograme — preciză Maier.

— Şi? — a vrut să se dumirească Dan.

— O fată tînără şi frumoasă e greu de presupus că s-ar fi lăsat acostată de un individ care purta un pantalon cu astfel de dimensiuni. Şi cu atît mai puţin credibil mi se pare faptul că l-ar fi putut însoţi de bună voie la el acasă — am spus.

— În Bucureşti sînt magazine mari, cu lucruri frumoase şi tentante pentru o femeie, mai cu seamă dacă este şi provincială. Poate a avut nevoie de bani — insinuă Dan, că doar nu degeaba lucrase cîndva la „Moravuri".

— Nu merge, Dane. În afară de faptul că era fată cuminte, cînd a plecat spre facultate avea la ea 400 de lei. Numai o prostituată, cu stagiu în „profesie", ar fi putut însoţi pe bărbatul care purta un astfel de pantalon. Aici este un clenci. Pricepi?

— Cred că ai dreptate, şefu' — cedă el. Criminalul nu putea fi atît de prost, încît să ambaleze victima în nişte haine ce i-ar fi putut trăda anonimatul pe care şi-l doreşte. Pentru a ne deruta, a utilizat numai lucruri care erau departe de a-i fi aparţinut.

— Întocmai! — l-am aprobat. Dar de unde a avut la îndemînă asemenea boarfe? Nu s-a dus să le cumpere ad-hoc! Existau în preajma lui, după comiterea omorului.

— Şi dacă le pregătise în prealabil? — sugeră Dan.

— N-a fost un omor premeditat — a zis Maier, clătinîndu-şi capul cu convingere.

— Asta e numai o supoziţie — se arătă Dan sceptic.

— Dacă criminalul îşi premedita fapta, ar fi avut grijă ca omorul să fie comis, în primul rînd, oriunde,

numai la el acasă nu — l-am susținut pe Maier, care nu întîmplător lucra de două decenii în miliție. E un lucru bine cunoscut că-i mult mai ușor să iei viața unui om decît să scapi, ulterior, de cadavrul lui. Iar faptul că asasinul a recurs la secționarea victimei, pentru a o putea scoate din casă, fără să atragă atenția vecinilor, demonstrează că n-a știut dinainte că va ajunge la un omor. Continuă raportul — i-am cerut lui Maier.

— Aceste tricouri — a arătat el spre două pulovere, unul verde și altul roșu-bordo, cu gulerul pe gît — sînt din lînă măsura 44. Făcînd abstracție de petele de sînge, sînt foarte curate.

— Deci criminalul a fost obligat să folosească, ce a avut la îndemînă... — am cugetat eu cu glas tare, apoi brusc am prins ideea: Unde-i fum e și foc... Dacă a avut acces la pulovere de damă, în preajma lui trebuie să existe și o femeie.

— Să fie însurat? — s-a mirat Dan.

— Un om căsătorit n-ar comite o astfel de mîrșăvie! *Asta-i treabă de holtei!* — a ținut Maier să-l pună la punct, pentru a apăra clanul din care el făcea parte, iar Dan ba.

— Eugen, poate că tocmai starea lui civilă l-a obligat să evacueze cît mai repede posibil victima din casă. Sau vrei să spui că nu există bărbați căsătoriți care își înșeală „un pic" consoarta?... Eventual, chiar la domiciliul conjugal.

— Această ipoteză nu face nici două parale! Dacă ar fi fost însurat, nu putea să țină victima în casă timp de cinci-șase zile, pînă să termine de răspîndit toate coletele — m-a contrat Maier.

— Sînt două elemente pe care le-ai omis — m-am ținut și eu tare. Primo, soția putea fi plecată în concediu sau într-o delegație. Secunodo, soția (care putea să-i fie chiar și numai amantă!) a fost de conivență cu tot ce-a făcut criminalul.

— Mda, s-ar putea... — a cedat Maier.

— Şefu — spuse Dan, clătinînd nemulţumit din cap —, mie varianta complicităţii nu-mi surîde. Mai cu seamă că omorul a fost generat de un viol, la care cu atît mai puţin autorul avea nevoie de-o femeie ca asistentă!

— Dane, eu nu ştiu dacă ipoteza complicităţii este corectă, dar prezenţa puloverelor de damă ne obligă să nu omitem că în preajma asasinului este posibil să se afle o femeie — am spus eu.

— Prezenţa unei femei trebuie admisă, deoarece n-avem voie să uităm clasicul principiu al poliţiştilor din întreaga lume: „Chercher la femme!" — zise Dan, zîmbind maliţios.

— Eugen, te rog să continui raportul cu privire la examinarea preliminară a corpurilor delicte — am zis, considerînd că discuţia devenise suficient de sterilă pentru a mă decide s-o tranşez. Ce-i cu această pînză? — am arătat spre un material mătăsos, roşu-închis, mototolit şi pătat.

— A servit ca dos de plapumă.

— Astfel de lucruri sînt păstrate numai de femei. Pentru un bărbat nu mai poate avea utilitate, l-ar fi lăsat plăpumarului — am remarcat privind cu subînţeles către Dan, apoi l-am rugat pe Maier să continue.

— Aici — arătă el spre buzunarul lateral al sacoşei verzi în carouri, găsită în strada Taras Sevcenko — a fost descoperită această cheie.

Am luat-o şi am privit-o. Era o cheie din fontă, tip wertheim. Pe toartă se vedeau patru crestături făcute cu o pilă, două verticale şi două orizontale.

— Cu asta criminalul a făcut o greşeală. Probabil că, datorită spaimei care l-a încercat în timpul abandonării coletelor, a neglijat controlarea sacoşei. Cînd vom găsi broasca pe care o descuie cheia asta, persoana pe care o căutăm nu va fi prea departe — a apreciat Dan.

— Asta-i tot, deocamdată — zise Maier.

— Bine. Cheia rămîne la noi, restul merge la laboratorul de cercetări criminalistice.

Maier dădu aprobator din cap şi începu să strîngă lucrurile de pe birouri. Cînd termină, plecă cu ele în braţe.

— Dane, spune-mi ce-ai făcut la Sibiu — l-am îndemnat cînd am rămas singuri.

— Să comand nişte cafele la bufet? — mă întrebă, pe un ton rugător.

Iniţiativa lui fiind oportună, am aprobat-o.

— Aşa cum ţi-am spus la telefon, părinţii victimei sînt distruşi. Îţi dai seama cît de cumplit trebuie să fi fost pentru ei cînd au aflat că unicul lor copil, plecat pentru a da examene la facultate, a fost ucis şi aruncat prin parcuri şi W.C.-uri publice. Jalea e atît de mare, încît a cuprins şi oraşul. Victima şi părinţii ei erau cunoscuţi de majoritatea sibienilor. În cele cinci zile petrecute acolo, n-am văzut pe nimeni rîzînd. Şi nici nu mă mir că n-am văzut... — zise el, ţuguindu-şi buzele cu amărăciune. Ai mai întîlnit un caz atît de oribil?

I-am răspuns numai printr-un gest de negaţie. Gîtul mi s-a uscat atît de tare, încît n-aş fi putut articula nici un cuvînt.

— Cum îţi spuneam, cu părinţii victimei nu am putut discuta. Li se administrează în permanenţă sedative...

— Vorbeşte-mi de rezultatul cercetărilor întreprinse! — l-am întrerupt, simţind că încep să mi se umezească ochii.

— Din investigaţiile făcute de miliţia locală, rezultă că asasinul nu-i din Sibiu.

— Cînd a văzut că-l privesc contrariat, a completat:

— Ştiu că o astfel de concluzie nu se poate trage pînă la arestarea criminalului. O ştiu şi ei! De altfel cercetările sînt continuate...

Fu întrerupt de sosirea bufetierei cu cafelele comandate.

— Dă-mi un foc — a zis, ridicîndu-se de pe scaun şi venind spre mine cu ţigara în mînă.

— Unde ţi-e bricheta? — l-am întrebat, plin de optimism, pe cînd trăgea în piept primul fum.

— Nu ştiu unde am pus-o. Mă tem că am pierdut-o — a spus, pornind să-şi reocupe locul dindărătul biroului său.

N-am comentat, deşi, de ce să nu recunosc, vestea că a rămas fără brichetă, mi-a produs o mare bucurie. De cîte ori aveam ceva serios de discutat, mă enerva demontîndu-şi bricheta, în piese şi piesuţe.

— Continuă, te rog.

— Şi la Sibiu s-a confirmat că Anca era un copil cuminte şi...

— Dane, în afara tabelului cu persoanele suspecte adus de la Sibiu, ai mai obţinut şi alte date operante pentru anchetă? — l-am întrerupt, grăbit să trec la verificarea indivizilor respectivi.

— Da, şefu'. Există şi o pistă deosebit de interesantă, însă nu văd cum vom putea intra pe faţă. Un coleg apropiat victimei mi-a relatat o discuţie avută cu Anca, referitoare la faptul că anul trecut, cînd a fost la Bucureşti, un bărbat a atras-o în locuinţa lui şi a încercat s-o violeze, însă n-a reuşit. Sugerîndu-mi că o altă colegă de-a lor ar putea şti mai multe amănunte despre incident, am mai rămas o zi la Sibiu pentru a aştepta înapoierea ei din vacanţă...

— Şi? — l-am zorit eu.

A făcut un gest de confirmare.

— De asta n-am putut veni ieri, cînd m-ai chemat... — a spus scoţîndu-şi notesul şi începînd să-l răsfoiască, pînă a găsit pagina pe care o căuta: Martora Corina Buzdughină, 18 ani, colegă de bancă cu victima... Citez din stenograma audierii:

Martora: Ştiu că în vara anului trecut a cunoscut la Bucureşti un bărbat care a acostat-o spunîndu-i că „este femeia viselor lui" şi că „aşa şi-a închipuit femeia ideală".

Anchetator: Unde l-a cunoscut?

Martora: În tramavai. Era împreună cu o altă fată, dar a părăsit-o şi a venit la Anca.

Anchetator: Ştiţi pe ce linie de tramvai s-au cunoscut?

Martora: Nu-mi amintesc ca Anca să fi făcut vreo precizare de genul ăsta, dar mi-a spus că era în drum spre sora mamei ei...

Anchetator: V-a făcut o descriere a bărbatului care a acostat-o?

Martora: Da, mi-a spus că era înalt, brunet, cu ochii negri, în vîrstă de aproximativ 25 de ani. După afirmaţia Ancăi era „un bărbat bine".

Anchetator: Ce profesie avea?

Martora: Inginer electronist.

Anchetator: Vă rog să reluaţi relatarea din momentul în care l-a cunoscut pe bărbatul din tramvai.

Martora: Mi-a spus că era foarte insistent. Nu s-a lăsat pînă nu i-a dat numărul de telefon şi a obţinut promisiunea că va fi sunat. După o zi sau două, Anca i-a dat telefon. S-au întîlnit şi s-au plimbat foarte mult...

Anchetator: V-a spus unde anume?

Martora: N-a precizat.

Anchetator: Ce s-a întîmplat în timpul plimbării şi ulterior?

Martora: A povestit că tatăl lui este colonel în Securitate, dar nu se împacă cu el, motiv pentru care şi locuieşte singur. A adăugat că, în schimb, se înţelege foarte bine cu mama lui. Apoi, privindu-şi ceasul, a spus că trebuie să vină cineva la el pentru a-i aduce nişte tuburi electronice, de care avea nevoie pentru definitivarea unei invenţii la care lucra de mult. În consecinţă a invitat-o la el acasă ca să-l aştepte împreună pe vizitatorul său. Anca mi-a povestit că era fascinată de el şi n-a putut să-l refuze. Expresia ei a fost: „îmi mergeau picioarele singure".

— Dane — l-am întrerupt din citirea stenogramei —, martora ştia adresa necunoscutului?

— Ce părere ai? Crezi că am făcut ochi odată cu ultima ploaie? Din păcate, tot ce-a reţinut martora din spusele victimei a fost că: „...locuieşte într-un bloc situat într-un cartier nou, în construcţie". A mai spus — a continuat Dan, trecînd cu degetul peste rîndurile înghesuite în notes — ...că liftul era stricat şi a urcat la scări de a ameţit. Înţelegi? Cu elementele furnizate de martoră, n-o să dibuim niciodată pe individul la care s-a dus Anca — a zis, făcînd un gest de silă, apoi, uitîndu-se în notes, a reluat: Cum au intrat în apartament, necunoscutul a încuiat uşa şi i-a spus: „Astăzi trebuie să fii neapărat a mea!"...

Dan, văzîndu-mă că, involuntar zîmbesc, m-a privit contrariat.

— „Eşti fata visurilor mele!"... „Aşa mi-am închipuit femeia ideală!"... „Astăzi trebuie să fii neapărat a mea!" Norocul individului de care-mi vorbeşte este că Eugène Sue a murit la jumătatea veacului trecut, altfel autorul *Misterelor Parisului* l-ar fi dat în judecată pentru plagiat.

— Ceea ce n-a împiedicat-o pe victimă, deşi terminase liceul, să-l ia în serios pe fante — a completat Dan, cu o grimasă de dezgust.

— Şi apoi, ce s-a întîmplat?

Dan reluă citirea notiţelor sale.

Martora: ...Anca s-a speriat şi tremura toată de frică. Apoi, cînd a văzut că s-a năpustit asupra ei, i-a oferit medalionul de aur pe care-l avea la gît ca s-o lase să plece. Bărbatul a acceptat imediat această variantă şi a condus-o pînă la ieşire...

— Ai obţinut o descriere a locuinţei, a mobilei? — l-am întrerupt spre o mai bună edificare.

— Am întrebat-o, dar Anca n-a spus nimic — ridică Dan din umeri şi reluă: Ulterior, dîndu-şi seama că nu va putea justifica părinţilor lipsa medalionului, i-a dat telefon şi i-a cerut să-i restituie

bijuteria. Inginerul s-a declarat de acord şi au stabilit să se întîlnească la intrarea blocului unde locuia. Cînd a ajuns la locul stabilit, i-a spus că a uitat medalionul în apartament şi a invitat-o să urce cu el şi să i-l dea. Anca, ştiind deja ce este în stare, a refuzat să mai meargă la el şi i-a cerut să aducă medalionul jos. N-a vrut. I-a spus că nu i-l restituie decît dacă vine la el. În aceste condiţii, s-au despărţit. Martora spune că victima l-a sunat la telefon pe „inginer" chiar şi în acest an, de la Sibiu, şi i-a cerut restituirea obiectului sechestrat. Dar fără să-l poată obţine. O dată, în urmă cu cîteva luni, a vorbit şi martora la telefon cu necunoscutul, spunîndu-i să-i restituie medalionul sustras. Puşlămaua însă a rîs şi i-a închis telefonul.

— Ce număr avea?

— N-a fost atentă la numărul format de victimă. Nici numele nu i l-a reţinut — ghici Dan următoarea mea întrebare. Îşi aminteşte numai că era un diminutiv. De asemenea — continuă Dan, cu privirea în hieroglifele lui —, din spusele martorei rezultă că Anca nu era amatoare de cunoştinţe noi printre bărbaţi... În ziua de 6 iulie, ziua omorului, a vorbit la telefon cu victima, de la Sibiu, şi acesta nu i-a spus că intenţionează să se vadă cu cineva...

Închise notesul, îl aruncă demonstrativ pe birou şi mă prinse în obiectivul ochilor săi albaştri, arătîndu-mi palmele cu gestul „asta-i totul".

— Interesantă povestea pe care mi-ai spus-o...

— Aş spune că este chiar deosebit de interesantă — îmi dădu el dreptate. Dar de unde-l scoatem? În Bucureşti sînt sute de cvartaluri în construcţie. De imobile cu liftul stricat, nici nu mai vorbesc, că mi se face greaţă... Şi al meu e în revizie de două săptămîni...

— Toată compasiunea. Trebuie să fie teribil de greu să urci pe scări două etaje... — am spus, străduindu-mă să rămîn serios.

— Fără bancuri! Nu-i vorba de mine, ci de oamenii în vîrstă, care trebuie să urce nouă-zece etaje, sau de cei cu copii în braţe... — protestă el ofensat.

— Dacă m-aş pricepe, l-aş repara eu. Dar, după cum bine ştii, nu-i cazul. Motiv pentru care nici nu mă ocup de ascensoare, ci de criminali. De aceea, am să-ţi spun că din relatarea ta au rezultat cîteva elemente de selecţie importante, sau mai degrabă nişte coincidenţe...

— Coincidenţe cu ce? — s-a arătat el intrigat.

I-am făcut pe plac şi am relatat despre un martor audiat cu o zi mai înainte.

— Mă rog, şi de unde rezultă că el ar putea fi persoana la care s-a referit martora Corina Buzdughină? — vru Dan să ştie, după ce mi-am terminat spiciul.

— Ţi-am spus, din coincidenţe. Şi, spre deplina ta lămurire hai s-o luăm pe bucăţi. Martora ţi-a spus că Anca a fost acostată de necunoscut într-un tramvai, pe cînd se îndrepta spre mătuşa ei. Are una singură în Bucureşti. Adresa acesteia figura în agenda victimei. De altfel, am şi contactat-o. Anca a locuit la ea în perioada în care l-a cunoscut pe individul despre care mi-ai vorbit. Şi necunoscutul tău, şi mătuşa victimei locuiesc pe şoseaua Colentina. Primul la staţia Obor, iar mătuşa, respectiv gazda Ancăi, la staţia Teiul Doamnei, adică la oprirea următoare. Ai înţeles?

— Deci, în mod firesc, ar fi putut călători amîndoi într-unul din tramvaiele care circulă pe şoseaua Colentina. Localizarea pe care ai făcut-o fiind susţinută şi de faptul că zona respectivă se află în construcţie, aşa cum a remarcat victima cînd s-a confesat martorei. Da, merge — a consimţit el. Evident, cu nişte aproximaţii foarte aproximative.

Am continuat, ca şi cum nu-l auzisem:

— Victima a spus că, liftul fiind defect, a urcat la scări de-a ameţit. E adevărat? Cînd Dan a confirmat

printr-un gest am reluat. O tînără care n-a împlinit optsprezece ani, la cîte etaje urcate pe scări oboseşte? Patru-cinci? Poate! Dar pentru expresia utilizată: „Am urcat de-am ameţit!" eu aş fi gata să cred că ascensiunea ei a avut o altitudine dublă celei la care ar fi trebuit să se considere obosită.

— Şi? — s-a străduit colegul meu să mă priceapă.

— Amicul despre care ţi-am vorbit stă la un astfel de nivel. Ce zici de această nouă coincidenţă?

N-a zis nimic. Probabil unde privea pierdut covorul, peste rama biroului, şi se scărpina gînditor după ureche.

— Şi dacă aceste coincidenţe nu te satisfac, mai am una. Martorul meu are aceleaşi semnalmente cu cele furnizate de victimă: prezentabil, înalt, brunet, ochi negri.

Cînd am terminat expunerea punctului forte al argumentării mele, Dan se decise că nu-şi mai clatine capul a scepticism.

— Ascultînd martora, eram convins că nu-l vom putea dibui niciodată pe acest individ, iar tu mi-l pui pe tavă, dintr-o bucată! Eşti grozav, şefu'! — exclamă el admirativ.

Întrucît afirmaţia lui nu m-a luat prin surprindere (chiar deloc!), deoarece ştiusem dintotdeauna ce şef inteligent are Dan, am scos din sertarul biroului agenda victimei şi am căutat numărul lui „Cristy". Cînd l-am găsit, l-am format pe discul aparatului. După ce a sunat suficient de mult pentru a-mi da seama că nu-i nimeni acasă, am închis.

M-am ridicat şi m-am dus să iau cartea de telefon din dulap. Cînd am venit cu ea în braţe şi am pus-o pe birou, m-am făcut că nu remarc curiozitatea cu care Dan îmi urmărea gesturile. Am răsfoit paginile pînă la litera unde era înscrisă întreprinderea pe care o căutam. Am format numărul ei.

— Casieria, vă rog — am cerut, cînd mi-a răspuns o voce plictisită de centralistă.

— E rost de niscaiva parale? — a întrebat Dan, frecînd buricele degetelor gros şi arătător într-un gest care poate fi înţeles de toate seminţiile de pe mapamond.

— Cu doamna Samoilescu — am cerut, după ce, de la celălalt capăt al firului, o voce feminină m-a întrebat ce doresc.

— Chiar eu sînt! — m-a anunţat pe un ton vesel interlocutoarea mea.

Cînd mi-am spus numele şi, pentru orice eventualitate, i-am amintit că am mai stat de vorbă împreună, cu două zile mai înainte, a ştiut cine sînt.

— L-am căutat pe soţul dumneavoastră acasă, dar nu răspunde nimeni. Ştiţi cumva unde poate fi găsit?

— Lucrează în schimbul de dimineaţă. Pînă la ora trei nu vine acasă... — zise ea, pe un ton mai puţin exuberant.

— Vă rog să aveţi amabilitatea şi să-i spuneţi că-l aştept la inspectorat, la ora cinci după-amiază. Vă mulţumesc.

— Asta-i domnul din propoziţiune? — întrebă Dan, după ce am închis.

— Da. Dar cu asta încă nu înseamnă că am rezolvat problema... — am zis eu, începînd să mă plimb gînditor prin birou.

— De ce? vru să ştie, cum era şi firesc, Dan.

— Samoilescu este căsătorit şi are trei copii. Adică o categorie de oameni care au tot felul de preocupări, mai puţin aceea a comiterii unui viol...

— Lumea e plină de nebuni — aruncă Dan, fără adresă.

— Şi dacă victima s-a speriat atît de tare de individul care a atras-o la el în casă, nu văd de ce ar fi vrut să-l reîntîlnească cu un an mai tîrziu. Ştiu — l-am întrerupt, văzîndu-l că deschide gura să vorbească —, pentru a-şi recupera medalionul! Să nu

uităm însă că, după ce i s-a luat medalionul, s-a mai văzut o dată cu „adoratorul" ei, la ușa imobilului în care acesta locuia, dar n-a vrut să urce la el. După un an, cînd firesc ar fi fost să uite sau să se obișnuiască cu pierderea suferită, să se fi decis totuși să-l însoțească la el acasă? Normal, nu! Cum însă în meseria noastră nimic nu-i normal, putem admite și că l-a reîntîlnit. În sfîrșit, să revedem datele cazului.

M-am dus spre draperia care adăpostea harta orașului și am tras-o într-o parte.

— Astea-s punctele de abandonare a coletelor... — constată Dan, apropiindu-se să privească cele șase steguleț de pe hartă! Hei! exclamă după cîteva clipe. Punctul central este Piața Romană!

— Întocmai. Distanța dintre punctul central și locurile de abandonare este între 1 500—1 600 de metri, excepție făcînd cel din strada Nicolae Iorga, care se află la 150 de metri...

— I-a fost teamă să-l ducă mai departe — mi-a subliniat el ideea.

— Frica ce l-a cuprins e dovedită și de faptul că, la ultimele două transporturi, n-a mai răsturnat sacoșele, ca în cazurile anterioare, ci le-a abandonat pentru a nu fi surprins cu sau lîngă ele.

— Asta înseamnă că omorul a fost comis în preajma Academiei de Științe Economice... Locul de destinație avut de victimă cînd a plecat de acasă.

Am făcut un gest de confirmare:

— Dane, te rog să asculți felul în care cred eu că s-a consumat drama, și să mă tragi de mînecă dacă vezi că deraiez. Victima a plecat de acasă la ora două și jumătate. S-a dus la Hala Traian, de unde a cumpărat hîrtia igienică cerută de gazda ei, și a luat autobuzul 40. În jurul orei trei a ajuns în Piața Cosmonauților, și cîteva minute mai tîrziu în fața Academiei.

N-a mers prea departe, deoarece omorul a fost comis în jurul orei patru. Deci într-un interval de o

oră criminalul şi victima au stat de vorbă şi au băut ceva. La Anca găsindu-se o îmbibare alcoolică de 0,5 la mie, adică conţinutul unei sticle de bere sau echivalentul a 50 de grame de coniac. Tot în acest interval de o oră s-a comis şi omorul...

— Şi criminalul n-ar fi avut timpul material necesar îndeplinirii acestor obiective, dacă n-ar fi locuit în imediata apropiere a Pieţei Romane... — remarcă el, apoi, brusc, se răzgîndi şi începu să-şi clatine capul. Nu ţine! Ai omis că urmele luate de cîinii de serviciu au indicat posibilitatea ca asasinul să aibă un autoturism! Dacă a urcat victima într-o maşină, în cîteva minute o putea duce la o distanţă de cîţiva kilometri de Piaţa Romană.

— Cu stopurile care sînt pe bulevarde, în cîteva minute n-ajungea el prea departe... Dar, admiţînd că ai dreptate, tot mai important mi se pare punctul de unde ar fi putut difuza coletele... — am zis, punînd degetul gros pe locul unde harta indică Piaţa Romană, apoi, folosindu-l ca pe un pivot, am rotit degetul arătător peste steguleţe, circumscriind un cerc ca într-o rotaţie de compas. Ipotetic, omorul s-a comis în interiorul acestei zone.

— De ce nu în cartierele Drumul Taberei sau Balta Albă? Avînd maşină se putea deplasa în orice direcţie, mai puţin cea în care într-adevăr locuieşte... Cum tot ce-a făcut pînă acum a urmărit derutarea noastră, nu văd de ce n-ar fi avut acelaşi scop şi cînd a abandonat coletele — a spus, uitîndu-se la mine întrebător.

— În consecinţă, ce zonă de cercetare propui? Berceni, Baba Novac, Drumul Taberei, Floreasca...

— Nu sînt Mafalda! — protestă el.

— Nici eu. Aceasta fiind motivul pentru care am fost obligat să mă rezum la ceva cît de cît concret. De altfel, varianta mea, spre deosebire de ipotezele tale foarte ipotetice, are calitatea de a fi aplicabilă.

— În ce fel?

— Aproximativ o sută de lucrători de miliţie umblă din locuinţă în locuinţă, pe o rază de cinci sute de metri în jurul Pieţei Romane, arătînd fotografia victimei şi cerînd relaţii despre persoanele care au fost văzute transportînd colete în ultimele zile.

— Şi crezi că va ieşi ceva?

Am ridicat din umeri.

— Dacă aş fi ştiut că nu dă rezultate, n-aş fi dispus efectuarea acestei acţiuni. Dar cum noi încă nu ştim nimic, sîntem obligaţi să admitem orice variantă de cercetare.

— Dacă acceptăm că omorul a fost comis aici — arătă Dan spre punctul central dintre steguleţe — tipul pe care l-ai chemat la noi locuieşte tocmai în Obor, adică la o distanţă de şase-şapte kilometri...

— Poate să locuiască şi în Honolulu! Dacă, într-un fel sau altul, a venit în contact cu victima sînt obligat să-i cer relaţii... Indiferent de faptul că nu se încadrează în varianta mea de lucru...

Brusc, începu să sune telefonul.

— Cu tovarăşul căpitan — a cerut o voce răguşită, cînd am lipit receptorul de ureche.

— La telefon — am spus, în timp ce mă întrebam de ce are interlocutorul meu vocea atît de alertată: să fie bere, să fie tutun ori cumularea ambelor?

— Sînt locotenentul Vintilă Ornaru. Vă rog să-mi permiteţi să vă raportez că am dat de-o urmă a infractorului implicat în cazul de omor al tinerei de care mi s-a spus că vă ocupaţi dumneavoastră. Ordonaţi reţinerea lui?

— Cine este, cu ce se ocupă şi unde locuieşte? — i-am tăiat avîntul.

— Se numeşte Ghiţă Ghiţă, este măcelar în strada Mihai Eminescu şi locuieşte pe Calea Rahovei numărul 394 — m-a informat, pe nerăsuflate.

— În care capăt al străzii are prăvălia? — am întrebat fără nici o ezitare, cînd mi s-a precizat că bărbatul este măcelar.

— Înspre Piaţa Romană. La o distanţă de 70 de metri de Academia de Ştiinţe Economice.

— În ce constau bănuielile? — am vrut să mai ştiu, în timp ce, ţinînd receptorul cu umărul, m-am ridicat de pe scaun, am luat haina de pe spătar şi am început s-o îmbrac.

— O martoră a recunoscut în fotografia arătată pe o tînără care a intrat în prăvalia lui. De asemenea, mai mulţi vecini m-au informat că l-au văzut în nenumărate ocazii cărînd sacoşe grele.

— Eşti îmbrăcat în uniformă?

— Nu, sînt în civil, tovarăşe căpitan.

— Atunci dumneata va trebui să mă recunoşti pe mine. Maşina de serviciu este o Dacie-1300 albă, cu numărul 2-B-225. Vom parca la intersecţia cu Bulevardul Dacia.

— Ce-i? — a întrebat Dan, după ce am închis.

— S-ar părea că plasa pe care am întins-o a început să dea rezultate...

*

* *

În trei ore eram edificaţi. Tînără, despre care o vecină susţinea că ar fi una şi aceeaşi persoană cu victima, era prietena măcelarului. Am depistat-o, am confruntat-o cu martora şi lucrurile s-au lămurit fără drept de apel.

În ceea ce priveşte coletele grele pe care le căra, situaţia s-a clarificat şi mai repede. Măcelarul, ca mai toţi măcelarii, făcea şi un pic de specula cu carnea pe care o dosea.

Cum eu nu mă ocup de probleme economice, l-am lăsat pe locotenentul Vintilă Ornaru să lămurească ce era de lămurit.

15 iulie

Cînd am intrat în birou, Dan încă nu venise. Nici nu m-am aşezat bine pe scaun şi am auzit bătîndu-se în uşă. Mi-am spus că iar se ţine de glume colaboratorul meu, şi am făcut-o pe artileristul.

— Dumneavoastră pe cine căutaţi? — am auzit cîteva clipe mai tîrziu vocea lui Dan dindărătul uşii.

N-am mai auzit răspunsul interpelatului, dar prin uşa care s-a deschis i-am văzut pe Dan şi pe Samoilescu. Ultimul fiind îmbrăcat ca în urmă cu două zile: cămaşă cu mînieci lungi, maro şi pantaloni din tergal, bej.

— Să trăiţi! — zise el cînd a dat ochii cu mine. Vă cer iertare pentru ziua de ieri. Cînd am ajuns acasă eram obosit şi am vrut să mă odihnesc o oră... M-am trezit din somn abia la ora opt seara — spuse el cu o atitudine spăşită.

— Întrucît faptul este consumat, nu ne rămîne decît să uităm incidentul — am zis, pe un ton neutru, arătîndu-i scaunul.

— Cum a ajuns Anca la dumneata în casă? — întrebă Dan, de la biroul lui, de îndată ce Samoilescu s-a aşezat pe scaun.

Probabil că uitase de prezenţa colegului meu, deoarece, cînd a întors capul spre el, a tresărit.

— De ce ai luat medalionul fetei? — l-am obligat eu să privească din nou spre mine.

— Nu i l-am luat ! Mi l-a dat ea... — aruncă el. Dar să ştiţi că n-am nici o legătură cu omorul! Eu...

Am ridicat mîna pentru a-i tăia avîntul.

— S-o luăm de la început. Relatează cum ai cunoscut-o... şi tot ce-a urmat.

Şi-a fixat privirea pe sita cromată a microfonului şi a început să vorbească:

— Am cunoscut-o, aşa cum v-am spus în tramvai... După ce am colindat magazinul Bucur, am invitat-o la mine. Cînd am ajuns în apartament, am stat de vorbă şi, apoi, i-am propus să ne iubim. Cînd mi-a spus că este fată mare, m-am lăsat păgubaş. N-aveam nevoie de încurcături cu o puştoaică. Astea ori îţi vin şi sună la uşă cu burta la nas, ori şi-l trimit pe taică-su să-ţi facă scandal. Decît aşa plăcere, mai bine lipsă.

— Copiii dumitale nu erau acasă? — a întrebat Dan.

— Nu. În perioada aceea eram certat cu soţia mea, care a plecat cu ei la maică-sa.

— Continuă, te rog relatarea — i-am cerut eu.

— La despărţire, i-am spus că aş vrea s-o mai văd, însă ea mi-a răspuns că nu mai poate să vină deoarece a doua zi urmează să plece la mare. I-am cerut numărul de telefon, dar nu mi l-a dat pentru că se temea să nu nimeresc peste părinţii ei. În schimb, şi l-a notat ea pe al meu.

— De atunci n-ai mai văzut-o? — a întrebat Dan.

— Ba da — a zis, după o imperceptibilă ezitare. Trei sau patru luni mai tîrziu mi-a telefonat şi a spus că vrea să discute cu mine. I-am spus că am musafiri, dar ea a insistat să mă vadă. Ne-am întîlnit la intrarea blocului meu. Am stat cîteva minute de vorbă, apoi ea a plecat.

— De ce te-a căutat? — am spus eu.

— Fleacuri de fată! Mi-a zis că i s-a făcut dor de mine şi a vrut să mă vadă, fie şi pentru o clipă.

— Nu înţeleg bine — am recunoscut. Spuneai că, aflînd că este fată mare, nu te-a mai interesat. Atunci de ce, după ce a fost la dumneata acasă, i-ai spus că vrei s-o mai vezi?

— Tovarăşe căpitan, era o fată foarte frumuşică, foarte drăgălaşă. Mi-a plăcut mult şi sub impulsul momentului am dorit s-o mai văd. Abia după ce a plecat, şi eu m-am răcorit, m-am felicitat pentru şansa pe care am avut-o de a nu intra într-o încurcătură în care numai mînzoaicele din categoria ei te pot băga. Credeţi că un om însurat şi tată a trei copii îşi poate dori o astfel de încurcătură?

Desigur, aş fi putut să-i spun că un om însurat şi tată a trei copii n-ar fi trebuit să invite în casa lui o „mînzoaică", dar, cum eu nu sînt trecut în schema de funcţiuni a Patriarhiei pe post de dojenitor, m-am abţinut.

— Anul acesta v-aţi mai întîlnit?

— Nu. După cum v-am spus, ultima oară am văzut-o anul trecut, la intrarea imobilului unde locuiesc.

— Dar la telefon aţi mai vorbit?

— Da, m-a sunat de la Sibiu de cîteva ori să mă întrebe ce mai fac.

— Anul acesta?

— Da, pe la începutul anului. Ultima dată mi-a spus că s-a logodit şi n-o să mă mai sune. M-am bucurat atît pentru ea, cît şi pentru mine că n-o să mă mai bată la cap. Mai cu seamă că suna la ore anapoda şi, dacă ar fi nimerit-o pe nevastă-mea, vă daţi seama că s-ar fi lăsat cu un scandal de care n-aveam nevoie — spuse el, cu o căutătură amuzantă în ochii negri.

— Mai ai legături şi cu alte femei? îl întrebă Dan.

Deşi n-am priceput ce-i pasă lui de relaţiile audiatului, am rămas în expectativă. Şi am făcut bine, deoarece în momentul următor l-am înţeles şi, în gînd, l-am aprobat.

Samoilescu făcea pe stingheritul, pe jenatul, apoi, privind mustrător spre Dan, spuse zîmbind:

— Cărui bărbat tînăr nu-i place o femeie frumoasă?

— În ultimul an ai avut de-a face cu multe femei? — continuă Dan.

— Cinci-şase... — răspunse el după ce clătină din cap gînditor.

— Numele şi adresa lor? — s-a grăbit Dan să-i ceară.

Samoilescu aruncă o privire mirată spre colegul meu, apoi spuse cu imputare:

— Dumneavoastră faceţi publice relaţiile pe care le aveţi cu femeile?

— Întrebări punem numai noi, domnule Samoilescu — am ţinut eu să pun lucrurile la punct. Vă rog să faceţi precizările cerute de colegul meu.

— Un bărbat căsătorit n-are timp să stabilească legături cu o femeie. Mă vedeam cu ele o dată şi atît! În astfel de condiţii puteam să le aflu cel mult numele mic, iar la plecare să-l uit.

— Şi unde te vedeai cu ele?

— La mine acasă, dimineaţa, cînd soţia mea era la serviciu.

Deci nici nume, nici adrese. Îl făcuse marţ pe Dan. Tipul ori era un mare şmecher, ori spunea adevărul.

— S-ar părea că ai succes la femei? — l-am luat eu cu binişorul.

— Nu pot să mă plîng — mi-a surîs el, flatat.

— Probabil că nu ţi s-a întîmplat să te refuze o femeie, să-ţi reziste — am continuat, adoptînd o atitudine admirativă.

— Aiurea! — exclamă el, strîmbînd scîrbit din nas. Din trei femei, una neapărat face nazuri, ca şi cum n-ar fi ştiut pentru ce a venit! Nişte sclifosite

care-şi închipuie că dacă nu se culcă de prima dată cu un bărbat fac impresie bună.

— Aşa este — am admis eu, pe un ton voit amical. După ce-ţi pierzi vremea cu una din astea şi vezi că începe să facă nazuri, îţi vine s-o iei la palme — am adăugat, cu aplomb.

— A, nu! Băiatul nu face treburi de-astea — protestă el. Vrea, bine. Nu vrea, îmi trece cheful şi-i arăt uşa. Cu violenţă nu se face dragoste — mi-a adus la cunoştinţă, strîmbînd iar dezgustat din nas.

Dacă Dan urmărise să afle adresele partenerelor sale de pat pentru a le cere informaţii asupra comportamentului său în intimitate, răspunsul îl dădusem eu prin chestionarea mea meşteşugită. Domnului din faţa noastră, cum era şi firesc, îi repugna ideea unor relaţii sexuale prin siluire, deci, sub acest aspect, n-ar fi putut ajunge s-o ucidă pe Anca.

— De ce i-ai sustras medalionul? — am vrut să clarific penultimul aspect al problemei.

Îşi ridică mîna la nivelul umărului, aşa cum fac agenţii de circulaţie înainte de a amenda un conducător auto care a depăşit viteza legală. Apoi apropiindu-şi gura de microfon, protestă:

— Nu i l-am luat, ci mi l-a oferit ea!

— N-ai impresia că este cel puţin neobişnuit ca o femeie să ofere unui bărbat în dar un medalion? — l-a luat Dan tare.

— Tovarăşe căpitan — mi s-a adresat el, probabil unde o fi ajuns la concluzia că eu sînt bunătatea personificată, nu un căpcăun precum colegul meu —, vă rog să-mi permiteţi să vă spun cum s-au petrecut lucrurile.

— Te rog — l-am încurajat cu amabilitate.

— După ce i-am propus să facă dragoste cu mine şi n-a fost de acord, am început să stăm de vorbă

despre vrute şi nevrute. Mi-a spus că în anul următor intenţionează să revină în Bucureşti pentru a da examen la facultate, mi-a vorbit de piesele de teatru pe care le-a văzut şi aşa mai departe. Cînd m-a întrebat cu ce mă ocup, i-am zis că sînt inginer electronist şi că în următoarele două luni urmează să dau examenul de stat. Atunci şi-a scos medalionul şi l-a agăţat de gîtul meu, spunînd că vrea să-mi poarte noroc la examen. La plecare, cînd am vrut să i-l înapoiez a refuzat să-l primească, susţinînd că nu-l vrea, deoarece ei i-a purtat numai ghinion. Am sperat ca în următoarele zile să vină după el... de aceea l-am purtat la gît cîteva luni.

— Din informaţiile pe care le avem, rezultă că Anca şi-a cerut de nenumărate ori să-i restituni medalionul. Aceasta fiind şi motivul pentru care a venit să te vadă a doua oară, la intrarea imobilului dumitale.

— Este adevărat ce spuneţi. Eu am păstrat medalionul trei luni de zile, apoi, fiind convins că într-adevăr nu şi-l mai doreşte şi avînd nevoie de bani, l-am vîndut. La şi-a adus aminte să mi-l ceară cînd nu mai aveam de unde să i-l dau — a spus el, ridicînd din umeri într-un gest de nevinovăţie.

— Cu cît l-ai vîndut? — a întrebat Dan.

— Am luat 1.800 de lei.

— Cine l-a cumpărat?

— L-am vîndut unei vînzătoare de la raionul de bijuterii din magazinul „Bucur".

— Cum se numeşte?

— Nu ştiu. I l-am vîndut şi atît. N-am stat să fac cunoştinţă cu ea — zise cu indiferenţă.

— Cum arată? Semnalmentele, te rog! — l-a înghesuit Dan.

— Avea 20-25 de ani, părul negru, scurt şi ondulat, tenul alb, ochii negri. Era corpolentă, aş spune chiar grasă — a descris-o el fără ezitare.

Dacă în ceea ce priveşte „inginerul electronist", despre care vorbise prietena victimei, ne-am lămurit că avem de-a face cu un crai de mahala, în ceea ce priveşte criminalul eram ca la început.

Întrucît momentan nu vedeam ce altceva mai bun aş putea face decît să încep verificarea persoanelor de pe lista întocmită de Dan la Sibiu, am trecut la ultimul punct al problemei.

— Domnule Samoilescu, pentru a putea clarifica toate aspectele cazului, trebuie să ştim cum v-aţi petrecut timpul, să zicem... de la data de 1 iulie şi pînă în ziua de 13, cînd ne-am cunoscut.

Nu numai el, dar şi Dan m-a privit mirat, evident fără să ceară explicaţii.

— Te rog să-l duci în camera de alături şi să i se dea cele trebuitoare pentru scris — am spus către Dan.

Cînd am rămas singur, am pus mîna pe telefon şi am sunat Secţia a IV-a de miliţie pentru a cere să mi se găsească o anumită persoană.

*
* *

La ora unu şi jumătate, am coborît din maşină în faţa clădirii cazărmii. Sentinela, foarte intransigentă, mi-a spus că n-are voie să stea de vorbă cînd se află la post, dar, la insistenţele mele, s-a decis să apese pe butonul unei sonerii. Cîteva minute mai tîrziu şi-a făcut apariţia un sergent, care avea pe braţ banderola de caporal de schimb.

A priceput repede ce dorim şi ne-a rugat să-l urmăm. În dosul zidurilor se aflau clădiri roşii, tip armată, şi terenurile de instrucţie pe care mărşăluiau sau îşi şmotruiau armele trupeţii.

Cînd am ajuns în faţa uşii comandantului, sergentul pe post de caporal de schimb ne-a rugat să aşteptăm cîteva clipe şi a intrat singur. Cînd a ieşit şi ne-a anunţat că sîntem aşteptaţi, am fost întîmpinaţi de un colonel înalt, suplu şi cu o figură de să juri că Gregory Peck s-a înrolat în armata noastră!

— Colonelul Vasile Steau — s-a recomandat el.

Ne-am prezentat şi noi, arătînd legitimaţiile.

— Vă rog să luaţi loc şi să-mi spuneţi ce pot face pentru dumneavoastră — ne-a invitat el zîmbind uşor, din colţul buzelor, tot à la Gregory Peck.

— Facem o cercetare criminală şi, în căutarea eventualului vinovat, am ajuns şi la dumneavoastră în unitate.

— Vreţi să spuneţi că vreunul dintre băieţii mei a omorît pe cineva? — a zis el, înlocuindu-şi zîmbetul cu o uitătură rece, à la detectivul Clifford cînd se supăra pe sheriff-ul Sam McCloud.

— Nici gînd să fac o asemenea afirmaţie, fără a avea dovezi. Tot ce dorim este să ştim dacă un ostaş care îşi face stagiul militar în unitatea dumneavoastră a fost învoit într-o anumită zi — am replicat eu cu un zîmbet pentru care orice fabrică de pastă de dinţi m-ar fi putut angaja să le fac reclamă.

— Cum se numeşte ostaşul ? — a vrut să ştie, rezervat.

— Teo Teodorescu, e sibian.

Fără să comenteze, apăsă pe butonul unei sonerii.

În clipa următoare am auzit uşa deschizîndu-se, închizîndu-se şi un zgomot de tocuri de bocanc lovite sec:

— Să trăiţi, tovarăşe colonel!

Am întors capul şi am văzut un fruntaş înţepenit în poziţie de drepţi.

— Ce dată vă interesează? mă întrebă colonelul.

— 6 iulie.

— Anul acesta?!

— Da.

— Fruntaş, la loc comanda!

În timp ce ostaşul ieşea, l-am privit intrigat.

— În perioada 2-14 iulie am fost în aplicaţie, la 200 kilometri de aici. Aşa că-mi pare rău că nu vă pot ajuta — a spus el, făcînd un gest de regret, deşi era evident că buna dispoziţie îi revenise.

— A fost şi ostaşul Teo Teodorescu? — a întrebat Dan.

— Dacă a plecat toată unitatea, mai mult ca sigur că a fost şi el prezent la aplicaţie — a replicat colonelul, fără să-şi ascundă ironia. Fiind clar că lista adusă de la Sibiu va conţine un suspect mai puţin, ne-am luat la revedere de la comandant şi am plecat.

* * *

La ora patru, cînd ne-am înapoiat la inspectorat, aveam radiate trei nume de pe listă.

— Domnule Samoilescu, scuză-mă pentru întîrziere — am zis, intrînd în camera unde-l lăsase Dan să-şi scrie însemnările pe ultimele două săptămîni.

— Nu-i nimic, tovarăşe căpitan. De fapt am terminat numai de cîteva minute. Cînd am privit ceasul, chiar am rămas surprins de cît timp am avut nevoie pentru a scrie această declaraţie — m-a informat el bine dispus.

Am luat hîrtiile scrise şi am început să mă uit peste ele.

În zilele 1-4: fusese la serviciu şi apoi acasă.

În ziua de 5: s-a îmbolnăvit de o viroză respiratorie şi medicul i-a dat un concediu medical de trei zile.

În ziua de 6 iulie: la ora nouă dimineaţa a plecat la cinematograful „Melodia" şi a luat un bilet pentru ora unsprezece. S-a înapoiat apoi acasă şi, ajutat de vecina lui, doamna Pivniceru, a dat de mîncare copiilor. Cînd a terminat treaba, a plecat la cinematograf. A văzut filmul şi a revenit acasă la ora două. Apoi, după ce a luat cheile de la vecina lui, a intrat în casă la el.

— N-ai cheie la locuinţa dumitale? — m-am mirat, întrerupîndu-mi lectura.

— Cheia mea stă la doamna Pivniceru care în lipsa noastră ne îngrijeşte copiii.

— Ce film ai văzut? — a vrut să ştie şi Dan, care citea depoziţia peste umărul meu.

— „Locotenentul Mc Q în acţiune".

La ora trei şi jumătate a venit soţia lui de la serviciu şi au mîncat.

La ora patru şi jumătate s-au dus împreună să plătească telefonul la centrala telefonică. Pe la cinci, cinci şi jumătate au plecat la prietena lor, doamna Doina Patraulea, care locuieşte în strada Cristian Tell la numărul 8. În jurul orei şapte s-a grăbit să revină acasă pentru a vedea un film.

— Ce film aţi văzut la televizor în seara zilei de 6 iulie? — l-am întrebat.

— Nu ştiu cum se numea, dar era vorba de viaţa lui Mussolini.

Am reluat citirea filelor.

În ziua de 7 iulie a stat acasă. La ora trei a venit soţia lui şi au mîncat. În jurul orei cinci a venit în vizită Doina Patraulea care a plecat la ora nouă seara.

În ziua de 8 iulie a umblat toată ziua prin oraş pentru a-şi repara aparatul de fotografiat.

În ziua de 9 iulie şi următoarele a fost la serviciu dimineaţa, iar după amiezele le-a petrecut acasă, cu copiii şi soţia sa.

Fiind edificat, l-am poftit în biroul meu.

— Ai mai avut de-a face cu miliția? — l-am întrebat de îndată ce s-a așezat pe scaun.

— Nu — s-a mirat el. Ah! Să nu mint. Am avut două contravenții la legea circulației rutiere.

— Ce rude apropiate ai în București? Mă refer la părinți, frați surori.

— N-am decît părinții... — a zis, uitîndu-se la mine surprins.

— Unde locuiesc?

— Pe strada Cristian Tell 27.

— Domnule Samoilescu — am reluat pe un ton oficial — am motive să consider că ai ascuns adevărul și că depoziția dumitale nu este sinceră. În consecință, pînă la clarificarea unor aspecte legate de uciderea Ancăi Broscoțean vei rămîne în arestul miliției...

— Protestez! Este ilegal să mă...

— Ești reținut pentru sustragerea prin forță a medalionului victimei! l-am întrerupt.

— Nu-i adevărat! Ea mi l-a oferit... — a protestat el țîșnind de pe scaun.

— În conformitate cu articolul 211 din Codul penal, infracțiunea comisă de dumneata se numește tîlhărie și ancheta se face sub stare de arest! am continuat.

Cînd Dan l-a scos din birou pentru a-l preda subofițerului de serviciu, Samoilescu a renunțat să mai protesteze și, calm, m-a anunțat că abuzul pe care-l comit va ajunge în prima pagină a ziarului „Scînteia".

— Formidabil cum l-ai prins cu mîța-n sac! — a exclamat Dan, reintrînd în birou. De unde ți-a venit ideea asta de milioane?

— Nimic deosebit. Am pus cantități egale de rutină și fler într-un shaker și l-am scuturat bine. Din acest cocktail s-a născut ideea că, dacă-i implicat în uciderea Ancăi și-ar putea da în petic în anumite

condiţii. I le-am creat. Şi, a greşit! — am spus cu simplitate, pentru a-i demonstra că nu sînt numai foarte deştept, ci şi foc de modest.

Era însă atît de extaziat de stratagema pe care o folosisem, încît nici n-a realizat că-l iau peste picior.

— Cerîndu-i să spună cum şi-a petrecut timpul de-a lungul a douăsprezece zile, el şi-a concentrat atenţia tocmai pe ziua de 6 iulie, cînd a fost ucisă victima, şi a povestit tot ce-a făcut, cu ceasul în mînă...

— Întocmai. În dorinţa lui de a-şi impune cu fermitate alibiul, s-a trădat.

— Ca în romanele poliţiste: numai criminalul are alibi! — a rîs Dan.

— Ştii care-i mişcarea următoare

— Bineînţeles! — răspunse cu promptitudine, ridicîndu-se de pe scaun. Dăm o fugă pînă la Procuratură, apoi trecem la demolarea alibiului pe care ni l-a prezentat.

Întrucît n-am avut obiecţii la planul de bătaie pe care-l expusese, m-am catapultat şi eu de pe scaun. Dar nu înainte de a-i da un telefon căpitanului Maier pentru a-i cere să facă o verificare.

*

* *

La ora cinci şi jumătate, am coborît cu Dan din lift şi m-am dus glonţ spre uşa la care mai sunasem o dată, cu trei zile în urmă.

A deschis persoana pe care o căutam.

— Sărut mîna, doamnă Samoilescu — am spus.

— Ce-i cu Gigi? — întrebă ea, fără a încerca să-şi ascundă încordarea şi neliniştea care o stăpîneau.

— Ar fi mai bine să discutăm în casă — am propus.

A deschis uşa pînă s-a lovit de perete şi s-a retras din prag.

Am intrat după ea. Ne-a poftit într-o încăpere mobilată cu o garnitură de sufragerie, neagră, de serie. Lîngă peretele din dreapta era un pătuţ şi înăuntru, stînd pe burtică, un copilaş de vreun an ne privea cu doi ochişori albaştri, printre zăbrele.

Elisabeta Samoilescu ne-a invitat printr-un gest să luăm loc pe scaunele care înconjurau masa din mijlocul camerei.

— Unde e Gigi? — întrebă iar, după ce ne-am aşezat pe scaun.

— La miliţie. În stare de arest.

— Da' ce-a făcut? — izbucni, frămîntîndu-şi mîinile cu nervozitate.

— Se află în cercetare pentru un act de tîlhărie.

— Tîlhărie?! — exclamă, uitîndu-se la mine neîncrezătoare.

Am confirmat printr-un gest.

— În urmă cu un an, a sustras cu forţa un medalion de aur unei tinere. Ştiţi ceva despre acest medalion?

A făcut un semn de negaţie, cu un aer de uimire.

— Doamnă Samoilescu, soţul dumneavostră aducea femei acasă cînd lipseaţi?

— Nu. Cum o să facă aşa ceva? — s-a mirat iuţindu-şi frămîntarea degetelor.

— Întrucît la prima noastră discuţie mi-aţi spus că-i plac femeile, am admis posibilitatea că le-a adus şi acasă.

— Exclus! Cînd nu sînt eu acasă, sînt copiii, iar vecina mea, are cheile de la apartamentul nostru şi intră mereu să-i controleze ce fac.

— Şi totuşi, sîntem informaţi că invită femei în apartamentul dumneavoastră — interveni Dan.

— N-am cunoştinţă despre aşa ceva — şi-a menţinut ea punctul de vedere, adăugînd la chinuirea degetelor şi muşcarea buzelor.

— Puteţi să ne spuneţi cum v-aţi petrecut timpul miercuri, 6 iulie? — am trecut la problema care mă adusese la ea.

— Ca de obicei, dimineaţa am fost la serviciu şi am revenit acasă în jurul orei trei. După ce am mîncat şi l-am îmbrăcat pe Ionuţ — a zis, privind spre pătuţul unde se afla copilaşul —, m-am dus cu soţul meu în oraş.

— La ce oră aţi plecat de acasă? — a întrebat Dan.

— Cred că era patru şi jumătate.

— Ce-aţi făcut în oraş?

— Mai întîi ne-am dus şi am plătit telefonul...

— Unde, în Calea Victoriei? — a încercat-o Dan.

— Nu, la noi, la centrala Ghica-Tei.

— După ce aţi plătit telefonul, ce-aţi făcut?

— Am luat un taxi, care tocmai oprise în faţa centralei...

— Aţi reţinut ce număr avea? — întrebă Dan.

— Nu. N-am avut nici un motiv.

— Dar culoarea?

— Bej, nuanţa untului.

— Deci v-aţi urcat în taxi şi? — am zis eu.

— Ne-am dus la o prietenă de-a noastră, Doina Patraulea.

N-am întrebat-o unde locuieşte. Ştiam din depoziţia bănuitului.

— La ce oră aţi ajuns la Doina?

— În jurul orei cinci şi jumătate. Şi am stat pînă la ora şapte, cînd ne-am grăbit să revenim acasă să vedem filmul de cincinatecă de la televizor, deoarece aparatul Doinei era defect.

— Ce film aţi văzut?

— Nu-i reţin numele. Dar îmi amintesc că era vorba de Mussolini. Cum s-a terminat emisiunea la televizor, m-am culcat.

— Gigi a fost tot timpul cu dumneavoastră?

— Bineînţeles — mă încredinţă, parcă mai calmă.

— Doamnă Samoilescu, vă rog să fiţi de acord cu efectuarea unei percheziţii — am cerut, arătîndu-i ordinul Procuraturii.

A făcut un gest de indiferenţă şi, în prezenţa ei, am trecut la un control de rutină al încăperilor şi obiectelor, fără să omit broaştele uşilor, dar nici una nu era de tip Wertheim. Ultimul drum a fost la baie. După ce am terminat de examinat gresia care acoperea pardoseala, mi-am vîrît degetele prin gaura de evacuare a căzii de baie. Cînd le-am privit, am fost nevoit să trag concluzia că nu aici fusese ucisă victima.

— Cînd îl eliberaţi pe Gigi? — vru să ştie gazda noastră, conducîndu-ne pînă la ieşire.

— Eliberarea lui este condiţionată de rezultatul cercetărilor...

*

* *

Maşina a trecut pe lîngă Ambasada Franceză şi a intrat pe strada Cristian Tell. După ce a oprit pe stînga, cîteva zeci de metri mai departe de Biserica Amzei, am coborît şi am intrat într-o clădire cu două etaje. Persoana căutată locuia într-o cameră de la mansardă. Am bătut în uşă şi cîteva clipe mai tîrziu ni s-a deschis; probabil că scîrţîitul scării de lemn pe care urcasem pînă la ea o avertizase că va primi vizitatori.

Era blondă, cu părul lung, legat la spate după moda „coadă de cal", trăsături regulate şi ochii albaştri. Scundă, dar bine proporţionată, îmbrăcată cu o rochie albă imprimată cu figuri geometrice, bleu, ce-i punea în evidenţă genunchii rotunzi şi picioarele suple, încălţate în saboţi cu dungi albe şi bleu. Avea în jur de 25 de ani.

— Doamna Doina Patraulea? — am deschis eu discuţia, deoarece ea ne privea şi tăcea de parcă ar fi admirat un tablou frumos într-un muzeu de artă.

— Da... eu sînt — a reuşit ea să se regăsească.

— Am vrea să discutăm cu dumneavoastră despre o persoană pe care o cunoaşteţi — am zis, arătîndu-i legitimaţia.

— Miliţia? — a constatat ea, surprinsă. Vă rog să intraţi...

Am pătruns într-o încăpere mărişoară, mobilată cu piese eterogene de dormitor şi cameră de zi.

— Cunoaşteţi familia Samoilescu? — a întrebat, după ce ne-am aşezat în nişte fotolii pe cît de vechi şi roase de întrebuinţare, pe atît de comode.

— Da, sigur! Li s-a întîmplat ceva? — s-a arătat ea surprinsă.

— De cînd nu i-aţi mai văzut?

— De azi de la prînz, cînd am fost la ei în vizită... Dar acasă era numai Tuţa.

— V-a spus unde se află Gigi, soţul ei?

— N-am întrebat-o, dar cred că era la serviciu...

— S-ar părea că vă vizitaţi des.

— Aşa-i. Sînt cei mai buni prieteni ai mei şi ori sînt ei la mine, ori mă duc eu la ei.

— Căsătorită?

— Nu.

— Cu ce vă ocupaţi?

— Sînt funcţionară la I.C.A.B.

— Vă amintiţi cînd v-a vizitat familia Samoilescu în cursul acestei luni?

— Da. Pe întîi iulie, cînd a fost ziua mea... Şi miercuri nu cea care a trecut, ci cealaltă... Apoi au venit şi pe 10 iulie, adică duminică, ca să mergem împreună la ştrand.

— Cum de vă amintiţi atît de bine că au fost la dumneavoastră miercuri? — am vrut să ştiu, chestie de verificare a sincerităţii.

— Pentru că în seara aceea era telecinemateca la televizor şi s-au grăbit să plece ca să prindă filmul.

— Pentru că aveţi o memorie bună, vă rog să ne spuneţi la ce oră au venit la dumneavoastră miercuri, 6 iulie.

— Eu am ajuns acasă la patru, iar ei au sosit cam o oră, o oră şi jumătate mai tîrziu.

— Cînd au plecat?

— În jurul orei şapte.

— O vizită atît de scurtă? — am făcut eu pe miratul.

— V-am spus, voiau să vadă filmul care se dădea la televizor.

— Dumneavoastră aşteptaţi pe cineva în seara aceea?

— Nu! N-aşteptam pe nimeni. De ce? — se miră şi ea, însă, spre deosebire de mine, sincer.

— De ce nu au rămas să vadă filmul la dumneavoastră? — am întrebat, arătînd cu vîrful bărbiei spre televizorul aşezat lîngă un perete, pe o măsuţă.

— E stricat. Gigi s-a oferit să mi-l aranjeze, dar n-am vrut să-l las. Aparatul este în garanţie şi, dacă umblă cineva străin la el, cooperativa nu-l mai repară...

— Atrăgîndu-vă atenţia că mărturia mincinoasă se pedepseşte prin lege, vă rog să vă gîndiţi bine şi să-mi spuneţi dacă sînteţi convinsă că Gigi Samoilescu a fost la dumneavoastră miercuri, 6 iulie, între orele

cinci şi jumătate şi şapte după-amiază! — am spus pe un ton oficial.

— V-am spus... A fost — confirmă ea.

— Vă cerem scuze pentru deranj — am zis, ridicîndu-mă de pe scaun.

*

* *

Ne-am urcat în maşină şi Varturian a demarat.

— Afacerea e al naibii de încurcată — remarcă Dan cu bun simţ. Are un alibi din beton armat.

— El e criminalul, Dane. Victima nu era o uşuratică, cum a încercat el să-mi sugereze. Nu s-a dus cu un bărbat la întîmplare, ci cu unul pe care-l cunoştea. Pe Samoilescu îl cunoştea... Nu numai că-l cunoştea, dar trebuia să ia de la el un medalion... Un medalion la care ea n-a renunţat! Şi că n-a renunţat rezultă din multiplele telefoane pe care i le-a dat cu speranţa că şi-l va recupera. Telefoanele date chiar în cursul acestui an! De ce o fată cu capul pe umeri să se fi dus, aşa dintr-odată, la un necunoscut? — am monologat, privind defilarea străzilor peste care se lăsase seara.

— E logic ce-ai spus, dar n-ajunge...

— Dane — l-am întrerupt —, îţi mai aminteşti ce-a spus femeia de serviciu a familiei Cornea, unde a fost găzduită victima?

Fără să comenteze, a aprins plafoniera şi a început să-şi răsfoiască notesul. Cînd a ajuns la fila pe care o căuta, s-a declanşat:

Întrebare: „Discuta des la telefon?"

Răspuns: „O singură dată am auzit-o vorbind cu cineva şi spunîndu-i că se teme de examene."

Întrebare: „ A pronunţat vreun nume?"

Răspuns: „Nu."

Întrebare: „Aţi reţinut ceva din dialogul lor?“

Răspuns: „Da... Parcă spunea ceva de genul:«Ţie ce-ţi pasă, că ţi-ai luat diploma...»“

— E în regulă! l-am întrerupt. Cine o fi fost persoana căreia victima i-a spus că: „ţie ce-ţi pasă, că ţi-ai luat diploma...“?

— De unde să ştiu? — s-a mirat el.

— Întîmplător, ştii vreo persoană care i s-a recomandat victimei ca fiind inginer electronist, fără examen de stat?

— Ai dreptate! i-a căzut fisa imediat. Dacă Samoilescu putea să fie anul trecut inginer fără examen de stat, era firesc să-l aibă luat un an mai tîrziu...

— Întocmai. Iar dacă au vorbit la telefon pe 5 iulie, de ce n-ar fi vorbit şi în ziua următoare, pentru a fixa o întîlnire?... Ultima ei întîlnire... — Am cometat cu amărăciune, văzînd cu ochii minţii victima, aşa cum am recuperat-o din parcuri şi W.C.-uri.

— Există un principiu care nu poate fi omis: o persoană nu se poate afla în acelaşi timp în două locuri diferite. Samoilescu nu putea fi cu Anca, de vreme ce, în timpul suprimării victimei, se afla împreună cu soţia lui în vizită la Doina Patraulea. Şi este evident că acolo s-a aflat — a zis, clătinîndu-şi capul într-un mod care demostra că-şi consumase entuziasmul, ca un aparat de radio cu tranzistori bateriile.

În timp ce Dan vorbea, am privit prin geamul portierei. Ne opriserăm în faţa inspectoratului. Probabil de mult timp, deoarece Vartunian se pregătea să strivească chiştocul ţigării pe care o fumase în timpul discuţiei noastre.

— Nu cred decît în evidenţe probate — am zis, deschizînd portiera şi coborînd.

*

* *

Pe banca de lîngă biroul nostru era un subofiţer cu o fată.

—Tovarăşul căpitan? — a întrebat subofiţerul, ridicîndu-se în picioare în poziţie de drepţi cu mîna la caschetă.

Am confirmat.

— Să trăiţi! Permiteţi să vă raportez... Sînt plutonierul Protopopescu Paul, de la Secţia IV-a. Din ordinul tovarăşului comandant am adus la dumneavoastă pe numita Elena Popa, vînzătoare la raionul de bijuterii al magazinului „Bucur" — a turuit el în viteză.

— Mulţumesc, poţi pleca — i-am spus, apoi m-am adresat tinerei care în timpul discuţiei se ridicase de pe bancă: Vă rog să poftiţi în birou.

Corespundea întocmai descrierii făcute de Samoilescu. Scundă, corpolentă, părul negru, scurt şi ondulat, vîrsta în jur de 25 de ani.

— Dorim să vedem medalionul pe care l-aţi cumpărat anul trecut — am zis, de cum s-a aşezat pe scaun.

De unde mai înainte mă privise cu un aer de curiozitate, după ce mi-am formulat întrebarea se uită la mine de parcă ar fi văzut un boa constrictor croşetînd ciorapi de lînă pentru copii săraci.

— Medalion? — repetă ea, încă uluită.

— De aur — s-a simţit Dan obligat s-o ajute.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi. Nu am, şi n-am avut vreodată un medalion de aur — a afirmat cu convingere.

— Asta însă nu înseamnă că n-aţi cumpărat un medalion de aur în vara anului trecut — am zis.

— N-am cumpărat nici un fel de medalion!

I-am spus că minciuna se pedepseşte prin lege, însă nu i-a păsat. Susţinea că habar n-are de medalionul pe care i-l cer.

— Dane, adu două-trei fete de-ale noastre şi trimite după Samoilescu — am spus, pentru a nu mai pierde vremea.

Cînd Samoilescu a intrat în încăpere, i-am arătat grupul de patru femei aliniate la perete:

— Uită-te şi spune-mi căreia dintre ele i-ai vîndut medalionul sustras de la victima Anca Broscoţean?

— Mai întîi, ca să fie clar, medalionul n-a fost sustras, ci oferit în dar! — m-a informat el. În ceea ce priveşte persoana căreia i-am vîndut medalionul, n-o văd aici!

— Semnalmentele pe care mi le-ai dat sînt comune cu ale dînsei — am arătat spre vînzătoarea de la magazinul „Bucur".

A clătinat capul:

— Vînzătoarea care a cumpărat medalionul avea ochii negri, nu căprui, ca dînsa.

— Cînd i s-a vîndut medalionul? — a întrebat dolofana în timp ce colegele noastre care participaseră la ceea ce noi numim identificare din grup s-au grăbit să plece spre treburile lor.

— Ce importanţă mai are data? — am vrut să ştiu.

— Pentru că pînă în luna septembrie la raionul de bijuterii a lucrat o colegă de-a mea, care acum e transferată la magazinul „Tineretului", pe Calea Dorobanţilor.

— Cum se numeşte această colegă?

— Olga Roşca.

I-am mulţumit şi am condus-o pînă la uşă. Cînd am revenit, m-am adresat lui Samoilescu, care, stînd în picioare, mă privea batjocoritor:

— Ai spus că la Doina Patraulea te-ai dus cu un taxi, luat din faţa centralei telefonice Ghica-Tei. E adevărat?

— Sigur! — a spus, renunţînd la aerul lui zeflemitor.

— Foarte bine. Dă-ne te rog nişte amănunte cu privire la taxi, la şofer şi aşa mai departe — am zis, arătîndu-i scaunul, apoi am ocolit biroul, am dat drumul la magnetofon şi m-am aşezat.

— După ce am plătit abonamentul telefonic şi am început să cobor scările, am văzut un taxi oprind lîngă trotuar şi pe şofer ieşind din maşină. L-am întrebat dacă e liber şi el mi-a răspuns afirmativ, rugîndu-mă să-l aştept cîteva minute pînă plăteşte telefonul. A revenit curînd şi ne-am urcat în maşină. Soţia mea şi copilul s-au urcat în spate, iar eu lîngă şofer.

— Cum arăta şoferul?

— Brunet, cu părul lung, de statură potrivită şi slăbuţ. Purta pantaloni şi cămaşă bleu, cu cravată.

— Alte semnalmente?

Mai întîi a ridicat din umeri, apoi, părînd că-şi aminteşte ceva, a adăugat repede:

— Ah! Vorbea răguşit şi se ştergea mereu la nas cu batista.

— Cum era taximetrul?

— O Dacia 1300 bleu.

— Ai reţinut ceva particular la maşină?

— Da. Bricheta de bord lipsea şi în locul ei era pus un dop de la o sticlă de şampanie, din plastic alb. Schimbătorul de viteze mergea foarte greu, iar pe geamul de la spate, spre colţul din dreapta, avea lipită o etichetă Castrol.

— Altceva?

— Nu ştiu... Pe moment nu-mi mai amintesc altceva — făcu el un gest de regret.

— Menţii declaraţia că nu te-ai mai văzut cu Anca în această lună?

— Bineînţeles! de cîte ori trebuie să repet că după ce a venit la scara imobilului meu, anul trecut, n-am mai văzut-o? — se arătă el ofensat.

— Luna asta ai vorbit cu ea la telefon?

— N-am mai vorbit cu ea de peste trei luni, cînd m-a sunat, să-mi spună că s-a logodit! De ce nu vreţi să înţelegeţi că n-am nici o legătură cu uciderea Ancăi?!

I-am făcut semn lui Dan să-l expedieze la arest.

— E opt şi jumătate — a spus Dan, revenind în birou şi privindu-şi ceasul. Magazinul „Tineretului" este deja închis, ceea ce înseamnă că recuperarea medalionului se amînă pentru mîine.

— Mîine vom avea alte treburi. Trebuie să verificăm alibiul.

— Şi astăzi ce-am făcut? — a spus el, nemulţumit.

— Astăzi am controlat numai ce a vrut bănuitul... Mîine vom controla ce vrem noi.

— Ce intenţii ai? — a devenit Dan atent.

— Mă gîndesc că soţia lui şi Doina Patraulea ar putea avea interese să ne ascundă adevărul. Taximetristul care i-a transportat la prietena lor în strada Cristian Tell, nu. După ce-l vom găsi, vom şti în mod sigur dacă alibiul lui este real ori fabricat.

— Dăm o circulară la Getax?

— Aş! Durează prea mult. O să facem altfel, mîine dimineaţă.

În momentul în care Dan a ieşit din birou, iar eu am întins mîna spre întrerupătorul de lumină, a început să sune telefonul.

— Sigur? — am întrebat după ce am ridicat receptorul şi mi-am ascultat interlocutorul.

A confirmat şi am închis.

— Cine era? — s-a interesat Dan din pragul uşii.

— Maier. A comparat amprentele lui Samoilescu cu cele ridicate din W.C.-ul din parcul Herăstrău.

— Şi?

— Nimic.

— Asta-i în favoarea lui.

— De ce? Chiar era obligat să-şi pună palmele pe pereţi cînd a abandonat coletul? Faptul că nu-i putem proba prezenţa în cîmpul infracţional nu elimină ipoteza că a fost totuşi acolo — am zis, întinzînd mîna spre întrerupător.

— Dar nici n-o susţine... a cugetat Dan, nu fără bun simţ.

16 iulie

Era ora două, cînd coboram cu Dan treptele centralei telefonice Ghica-Tei. După şase ore de scriptologie, ne atinseserăm ţelul. Eram în posesia unei liste cu 153 de abonaţi care-şi plătiseră telefonul în după-amiaza zilei de 6 iulie.

Un sfert de oră mai tîrziu, Vartunian, apăsînd fără milă ciuperca acceleratorului, ne lăsa în faţa inspectoratului.

— Am pierdut vremea degeaba — a zis Dan, morocănos, lăsîndu-se să cadă pe scaunul biroului său. Elisabeta Samoilescu a plătit într-adevăr telefonul în jurul orei cinci după-amiaza. Deci alibiul s-a verificat!

— Nu s-a verificat! Este în verificare — l-am corectat.

— Dacă au plătit telefonul la ora cinci, de ce n-am crede că s-au dus la Doina Patraulea cu

taximetrul? De ce să mai pierdem timpul verificînd cine dintre cei 152 de abonaţi este şofer la Getax?

— Dane, pînă nu-i verific toate afirmaţiile făcute în legătură cu felul în care şi-a petrecut timpul în după-amiaza comiterii omorului, nu renunţ la bănuiala că el este criminalul. Dacă cercetările vor confirma spusele lui, voi fi primul care-l va scoate din cauză. Dar încă n-am ajuns în această situaţie.

— Bine — a admis el, nemulţumit —, cum vrei să acţionăm?

— Îţi muţi reşedinţa la Secţia a IV-a, sub jurisdicţia căreia intră centrala telefonică Ghica-Tei şi abonaţii acesteia. Cu concursul oamenilor de acolo vei avea de făcut două lucruri... — am zis, apăsînd pe un deget.

— Ştiu — m-a întrerupt Dan, blazat —, le voi cere să stabilească care din cei 152 de abonaţi sînt şoferi pe taxi!

Am aprobat şi am apăsat pe al doilea deget:

— Elisabeta Samoilescu ocupă pe banda magnetică de încasat poziţia 56... Se va discuta cu toţi abonaţii cuprinşi între poziţiile 46 şi 66. Adică cu persoanele care ar fi putut plăti telefonul odată cu familia Samoilescu...

— Am înţeles! — a exclamat Dan, renunţînd la aerul său de nemulţumire. Iar ai o idee de milioane!

— Mereu am... Dar nu le tratezi tu cu deferenţa cuvenită — am glumit, mulţumit că i-am trezit interesul pentru misiunea ce i-o încredinţam.

Fără să-mi acorde însă atenţie, a continuat cu figura luminată de entuziasm:

— Iau fotografiile familiei Samoilescu de la Evidenţa populaţiei, le multiplic şi cu ele în mînă se va discuta cu abonaţii de care ai vorbit — a zis, ridicîndu-se de pe scaun şi pornind întins spre uşă.

— Să mă ţii la curent cu... — am început, dar n-am mai terminat ce aveam de spus, deoarece rămăsesem singur. Şi cum nu-mi place să stau singur, am plecat şi eu.

* * *

O oră mai tîrziu eram înapoi, în birou, cu o dispoziţie foarte fragilă. Cum criminalul avusese la îndemînă un autoturism, iar hămăitul era taximetrist, nu-am simţit ispită să-i verific maşina. Şi totuşi, a trebuit să renunţ. La baza de taximetre Cobălcescu, de care aparţinea Stănoilescu, a rezultat că maşina acestuia s-a aflat pe bulevard, începînd cu 3 iulie şi terminînd cu 13 iulie. Abia în ziua de 12 i-a fost încredinţată pentru a-i face rodajul. În perioada respectivă nici o cursă cu un alt taximetru. Şi totuşi, în mod obligatoriu, criminalul a utilizat un autoturism, iar după părerea mea ucigaşul este chiar domnul Stănoilescu. Şofer fiind, sigur că ar fi putut înşurubeze o maşină, dar de unde?

* * *

Am întîrziat în magazinul „Tineretului" şi am început să vizitez raioanele, ca un soţ atent vizavi de soţia lui în „Luna cadourilor". Bineînţeles că am ajuns la raionul de bijuterii, deservit de două vînzătoare: una supţă şi înălţată ca un manechin de la firma „Christian Dior", cealaltă, în schimb, reprezenta exact genul pe care mi-l doream. Pentru o discuţie în interes profesional. În exclusivitate!

Remarcînd că mi-a stîrnit interesul, m-a privit cu doi ochi negri, mici şi inexpresivi, apoi, legănîndu-şi

şoldurile masive, s-a apropiat de galantarul unde mă instalasem. Avea un mers tot atît de graţios ca al unei foci.

— Ce să vă ofer? — mi-a zîmbit galeş.

Heh!... Dacă mi-ar fi pus întrebarea colega ei... aş fi ştiut ce să-i cer, fără ezitare!

— Vă numiţi Olga Roşca? — am zis, aruncînd o ultimă privire, de regret, spre colega ei şi trecînd la meserie.

— Da, desigur... — m-a asigurat ea, încîntată ca o ciocîrlie dimineaţa, cînd îşi începe cîntecul paradisiac. Cred că se gîndea că visurile nutrite de-a lungul multor ani, în sfîrşit se vor îndeplini: cineva îi va cere o întîlnire.

— Miliţia — am spus, arătîndu-i cu discreţie legitimaţia ascunsă în palmă.

Zîmbetul i-a dispărut şi, brusc, a devenit rigidă ca o coajă de pîine veche.

— Ce doriţi? — întrebă, vădit deziluzionată.

— Să stau de vorbă cu dumneavoastră, într-un loc mai liniştit.

— Nu ştiu unde putem găsi un loc mai izolat — s-a arătat ea dezorientată.

— Cine este directorul magazinului?

— Tovarăşul Vasile Ionescu.

— Să mergem la el!

— Şi-a însuşit ceva de la noi din magazin? — s-a grăbit directorul să întrebe, după ce mi-am exprimat rugămintea.

— Nu. Este vorba numai de niște relații în calitate de martoră — l-am liniştit.

— Vă rog să luaţi loc în biroul meu... Eu oricum trebuie să vizitez magazinul — a propus el, dovedind astfel că nu era drăguţ numai la propriu, ci şi la figurat.

Am ieşit odată cu el şi i-am făcut semn clientei mele, care rămăsese în secretariat, să vină înăuntru.

— De unde aveţi acest medalion? — am arătat spre voluminosul decolteu al rochiei ei înflorate?

— Ce întrebare e asta? E al meu! L-am cumpărat...

— Ştiu — am întrerupt-o, anul trecut pe cînd lucraţi la magazinul „Bucur"!

— Da... a admis ea, intrigată.

— Cu ce sumă?

— Cu 1800 de lei.

— Cînd l-aţi cumpărat, n-aţi ştiut că valorează cu mult mai mult?

— Ba da! D-aia l-am şi cumpărat... Era o ocazie.

— Cumpărarea obiectelor de ocazie, mai ales a celor care într-adevăr au un caracter de ocazie unică, prezintă nişte riscuri. N-aţi ştiut?

— E de furat? — a reuşit ea să înţeleagă cum stau lucrurile.

— Aş putea spune că situaţia este cu mult mai gravă, dar acesta e un alt aspect al problemei. Ceea ce trebuie să reţineţi dumneavoastră este că acest medalion trebuie înapoiat părţii păgubite.

— Bine — s-a decis, după ce m-a privit îndelung cu ochii ei porcini — să mi se restituie banii pe care i-am dat pentru el.

— Cine să vă dea banii? Păgubaşul?

— Păgubaşul sau cel care mi l-a vîndut. Mie mi-e indiferent.

— Păgubaşul n-are nici un motiv să răscumpere un obiect care-i aparţinea de drept. În ceea ce-l priveşte însă pe vînzător, legea vă dă dreptul să-l chemaţi în judecată pentru dezdăunare.

— Adică să-mi pierd timpul la tribunal? — a protestat ea.

— Astea sînt riscurile celor ce cumpără obiecte de ocazie. Medalionul care se află la dumneavoastră se confiscă, fiind corp delict. Vă rog să mi-l daţi!

— Dacă nu primesc 1800 de lei, nu-l dau! — zise ea hotărîtă.

Cum nu mă vedeam în situaţia de a recupera obiectul umblîndu-i prin sîni, am schimbat placa:

— Vă rog să vă ridicaţi. Mergem la miliţie!

Probabil că acest argument a ajutat-o să priceapă că n-are scăpare. Cu entuziasmul unui condamnat la moarte în drum spre scaunul electric, şi-a desprins medalionul de la gît şi mi l-a înmînat. Întrucît lucrurile intraseră pe făgaşul normal, i-am cerut să-mi dea o declaraţie asupra împrejurărilor în care a cumpărat obiectul respectiv. La plecare, i-am dat o dovadă pentru ridicarea medalionului şi adresa „negustorului" spre a-l putea chema în judecată, admiţînd că, după ce-i trecea furia, nu se resemnează ca majoritatea păgubaşilor.

*

* *

Cînd am deschis uşa biroului meu, telefonul suna cu insistenţă. M-am grăbit să duc receptorul la ureche.

— Maiorul Ion Ioniţă de la a IV-a — a spus cu exuberanţă comandantul secţiei.

— Noroc, Ionică! Ce doreşti?

— Ai un tupeu formidabil După ce ţi-ai trimis ciracul aici şi mi-a întors circumscripţia pe dos, mai şi întrebi ce doresc! Nici aşa n-aveam oameni suficienţi, acum, după ce a trecut Simionescu pe aici, n-am nici pe cine să trimit după ţigări, admiţînd că mi-ar trece prin cap să mă reapuc de fumat. Mi-a luat zece oameni şi i-a trimis să bată străzile...

— Să-ţi înregistrez spusele ca o reclamaţie? — l-am luat peste picior.

— Pe dracu! Ne facem doar meseria. Ţi-am spus toate necazurile mele pentru că m-ai întrebat ce doresc. Ce-şi poate dori un comandant de secţie, decît să nu-i tulbure liniştea luft-inspectorii.

— Ionică, e o problemă serioasă — l-am temperat.

— Ştiu, dar asta încă nu înseamnă că-mi place să-mi văd oamenii pulverizaţi aiurea...

— Mai ai să-mi spui şi altceva? l-am luat cu uşurelul, pentru a încheia convorbirea.

— Lunganul de Simionescu mi-a cerut să verific o listă cu 152 de persoane şi să-ţi transmit dacă printre ei există şoferi de taximetre. Evidenţa populaţiei a găsit unul singur. Se numeşte Constantin Codreanu. L-am adus la secţie. Vrei să ţi-l trimit?

— Eşti dulce ca mierea! Trimite-l imediat!

Un sfert de oră mai tîrziu, a intrat în birou un tip înalt, brunet, părul cîrlionţat şi argintat la tîmple. Avea în jur de 45 de ani.

— Constantin Codreanu? — l-am întrebat.

După ce a confirmat, l-am rugat să ia loc.

— Din cîte ştiu, dumneavoastră aţi plătit telefonul în ziua de 6 iulie. Corespunde? — l-am întrebat.

A ridicat din umeri:

— Ştiu că l-am plătit ca de obicei la începutul lunii, însă nu pot preciza ziua, decît dacă o să caut factura acasă...

— Nu-i necesar. Avem situaţia celor care au plătit abonamentele în ziua amintită şi figuraţi şi dumneavoastră. Ziua fiind stabilită, vă rog să-mi spuneţi dacă vă amintiţi la ce oră aţi fost la centrală.

— În jurul orei cinci. Am profitat de faptul că am avut o cursă prin apropiere — a răspuns el, scurt şi precis.

— Ce-aţi făcut după ce-aţi părăsit centrala?

— Poftim? — a devenit el dintr-odată precaut. Există vreo reclamaţie împotriva mea?

— Nici gînd — am clătinat capul pentru a-l linişti. Dumneavoastră aţi fost citat ca martor de o persoană bănuită de a fi comis o fărădelege. Răspunsurile pe care le veţi da ne vor ajuta să stabilim adevărul. Deci vă rog să-mi spuneţi, ce-aţi făcut din momentul în care aţi plătit factura telefonului?

— Am coborît, am luat doi pasageri care mă aşteptau lîngă maşină şi am pornit în cursă.

— Vă rog că încercaţi să-i descrieţi.

— N-am memorie vizuală — s-a scuzat el. Tot ce pot să vă spun este că erau doi tineri, pînă în treizeci de ani...

— Bărbaţi sau femei?

— Bărbat şi femeie. Ea avea în braţe un copil mic.

Afirmaţia lui m-a făcut să mă simt brusc obosit şi descurajat.

Susţinerea familiei Samoilescu era adevărată. Dacă pe ei nu i-am crezut, spusele şoferului nu mai puteai fi puse la îndoială.

Am dat din cap resemnat şi m-am ridicat în picioare pentru a-i arăta că discuţia e terminată, adăugînd:

— Şi i-aţi dus în strada Cristian Tell...

— Nu. În cartierul Pantelimon — m-a corectat el.

— Sînteţi sigur? — m-am zgîit la el, cu impresia că n-am auzit bine.

— Sînt un om serios, tovarăşe căpitan. Ştiu ce vorbesc — a zis. Dacă nu mă credeţi, puteţi verifica la garaj foaia de parcurs din ziua de 6 iulie.

— Maşina dumneavoastră are culoarea bleu?

— Nu, bej.

— Aveţi lipită pe geamul din spate o etichetă „Castrol"?

— Astea-s maimuţării care reduc vizibilitatea — a răspuns, clătinîndu-şi capul cu dispreţ.

— Vă funcţionează greu schimbătorul de viteză?

— Da, ca la toate Daciile.

— Vă lipseşte bricheta electrică de la bord şi orificiul l-aţi astupat cu un dop din plastic?

— Da... — a zis el zîmbind. Mi-au şterpelit-o şi mie. De altfel, nici nu cred să mai existe vreun taximetru la care să nu se fi înlocuit bricheta cu dopuri de sticle de şampanie, singurele care au dimensiunile asemănătoare cu lăcaşul ustensilei.

M-am aşezat iar pe scaun, i-am făcut semn să-şi reocupe locul şi am ridicat receptorul.

— Alo!... Vorbeşte căpitanul Apostolescu de la Criminală... Trimiteţi-mi-l imediat pe numitul Samoilescu la interogatoriu — am cerut, cînd mi-a răspuns arestul.

Cîteva minute mai tîrziu, doi subofiţeri l-au introdus pe Samoilescu în birou şi s-au retras apoi pe culoar, în faţa uşii.

— Îl cunoaşteţi? — m-am adresat şoferului, arătînd spre bănuit.

— Nu — a spus martorul, după ce l-a privit cu luare-aminte. Nu l-am văzut niciodată.

— Samoilescu, îl cunoşti pe domnul? — am arătat spre martor.

S-a uitat şmechereşte, pe sub arcade, la persoana indicată şi, clătinînd din cap, a spus printre dinţi:

— Ţţ.

— Îl cunoşti, ori nu? Răspunde! — m-am răstit la el.

— Nu-l cunosc.

I-am mulţumit şoferului pentru colaborare şi l-am condus pînă la uşă. Cînd am revenit spre Samoilescu, l-am anunţat:

— Persoana cu care ai fost confruntat este şoferul în al cărui taximetru ai călătorit în ziua de 6 iulie. Nu-i curios că nu v-aţi recunoscut?

Şi-a umezit buzele cu limba şi s-a uitat la mine de parcă am fi navigat pe acelaşi ocean, eu pe un colac de salvare şi el într-un cuirasat. Apoi, privindu-mă ca un profesor înţelegător cînd constată că elevul lui este arierat, a catadixit, cu toleranţă:

— Nu cu acest şofer am călătorit.

— Acesta este singurul şofer de taximetru care şi-a plătit abonamentul miercuri, 6 iulie.

— Sînteţi convins? — s-a încumetat el, suspicios.

Eu am ridicat din umeri, iar el a căzut pe gînduri. Dar nu pentru mult timp. Brusc s-a înseninat şi a spus insinuant:

— Este exclus ca şoferul să fi achitat nota de plată pentru altcineva? Să fi făcut numai un simplu comision?

Ipoteza era corectă şi l-am aprobat.

Fără să comentez, am deschis uşa şi le-am spus celor doi subofiţeri care aşteptau pe culoar să-l ducă la arest.

Cînd am rămas singur, am pus mîna pe telefon şi am format numărul Secţiei a IV-a.

— Ionică, am discutat cu persoana pe care mi-ai trimis-o. Multe mulţumiri — l-am luat cu binişorul, pentru a pune într-o lumină mai frumoasă ce urma să-i cer.

— Plăcerea a fost de partea mea, Nicule. N-ai pentru ce-mi mulţumi... Şi dacă mai ai vreodată nevoie de ceva...

— Bine că mi-ai adus aminte — am prins ocazia pe care mi-o oferise. Chiar voiam să-ţi spun că omul

pe care mi l-ai trimis tu nu este şoferul care l-a transportat pe bănuit...

— Cum nu?! Este singurul taximetrist care a plătit telefonul în după-amiaza zilei de 6 iulie! — m-a contrat el neîncrezător.

— Bănuitul sugerează că taximetristul care urmează să-i stabilească alibiul a plătit factura pentru altcineva. Natural, noi nu putem exclude posibilitatea ca şoferul respectiv să fi făcut numai un comision.

— Asta înseamnă o discuţie cu toţi cei 152 de abonaţi pentru a afla dacă au plătit facturile personal sau prin intermediar... Tii, ce încurcătură a naibii! a exclamat el nemulţumit.

— Am să te rog să-i vorbeşti şi lui Simionescu despre această nouă ipoteză. Multe mulţumiri, Ionică — am zis şi m-am grăbit să apăs cu degetul pe furcă, mai înainte ca el să-şi amintească că n-are oameni disponibili.

Tocmai mă pregăteam să-l sun pe căpitanul Maier şi să-l întreb dacă laboratorul mai moşmondeşte mult lucrurile în care au fost învelite părţile dezmembrate ale victimei, cînd s-a deschis uşa şi a apărut Dan, însoţit de o femeie şi un bărbat.

— Căpitanul Apostolescu — Marieta Săveanu şi Ion Ouatu — a făcut Dan prezentările.

În timp ce dădeam mîna cu noii-veniţi, m-am uitat întrebător spre Dan care a priceput că aştept o explicaţie.

— Dînşii au plătit telefonul în ziua de 6 iulie şi au recunoscut-o după fotografiile arătate pe Elisabeta Samoilescu.

— Vă rog să luaţi loc — i-am invitat, fără să mai ezit.

— Sînteţi convinsă că aţi văzut această persoană? — m-am adresat mai întîi femeii, arătîndu-i fotografia soţiei lui Samoilescu.

Marieta Săvescu avea în jur de cincizeci de ani, brunetă şi subţirică. Era îmbrăcată cu un taior bleu, pantofi şi poşetă albe.

— Nici o îndoială, domle! — s-a declanşat ca o erupţie a vulcanului Stromboli. O văd ca şi acum... Ţinea în braţe un copil, pînă într-un an. Se formase o coadă de şapte-opt persoane, dar eu eram prima! — a ţinut să sublinieze cu mîndrie, de parcă s-ar fi aşteptat să-i acord o înaltă decoraţie pentru bravură. Văzînd-o că are un copil în braţe, bineînţeles că i-am oferit locul meu... Că bărbaţii... să ne vadă moarte şi nu cedează locul în tramvai! — a spus cu dispreţ.

— Deci i-aţi dat voie să plătească înaintea dumneavoastră. Şi apoi? — am ghidonat-o eu, pentru a-i tempera logoreea.

— Apoi ce? Femeia avea tot dreptul să facă scandal! De ce v-aţi băgat cînd nici nu ştiaţi despre ce-i vorba? — a întrebat, privind urît către bărbatul care venise odată cu ea.

Bărbatul, tot în jur de cincizeci de ani, cu trăsături regulate şi o frunte înaltă prelungită de o chelie galopantă, a ridicat din umeri şi, ignorînd-o, mi s-a adresat mie:

— Eram în coada rîndului cînd a venit. Pentru că avea un copil în braţe, i-am spus să se ducă în faţă. Dar faptul că am fost amabil nu înseamnă că puteam să-mi pierd timpul pentru că ea avea chef de ceartă cu casieriţa...

— Nu-i adevărat! Nu s-a certat pentru că avea chef, ci pentru că hoţii de la Telefoane au încărcat-o cu convorbiri adiţionale! — a ţîşnit din nou impetuoasa apărătoare a femeilor. Ce, mie nu mi-au făcut la fel? Asta-i adevărată escrocherie!...

— Dacă am înţeles bine — am întrerupt-o, fără nici o urmă de remuşcare —, persoana din fotografie a fost văzută de dumneavoastră plătind telefonul în

după-amiaza zilei de 6 iulie. Sînteţi convinşi de afirmaţia pe care o faceţi?

Amîndoi au confirmat.

— Puteţi preciza ce oră era cînd a plătit telefonul?

— Cinci şi zece — a spus bărbatul placid.

— Ba era chiar cinci! — a vrut doamna să aibă ultimul cuvînt.

— Vă mai amintiţi cum era îmbrăcată?

— Cred că purta un pantalon albastru... — a spus domnul, evident dezorientat.

— Ce pantaloni albaştri, domle! — l-a repezit oponenta lui. Purta nişte blugi din import şi o bluză roşie splendidă... Chiar m-am întrebat unde o fi găsit un material aşa de frumos... Mai mult ca sigur că era cumpărat de la pachet — a spus cu invidie.

— Mai era cineva cu ea? — am pus întrebarea-cheie.

De data asta ambii au căzut de acord: în afara copilului pe care-l ţinea în braţe, n-au văzut pe nimeni în preajma ei.

— Am să vă rog să aşterneţi pe hîrtie tot ce ne-aţi relatat. Colegul meu o să vă conducă într-o încăpere alăturată, unde o să găsiţi cele necesare pentru scris.

Doamna ar mai fi avut chef de niscaiva discuţii, însă Dan nu i-a mai dat răgaz. S-a ridicat şi a deschis uşa, cu un gest fără echivoc.

Cîteva minute mai tîrziu, Dan a reintrat în birou.

— Deci şi prin martori se confirmă afirmaţia familiei Samoilescu că în jurul orei cinci au plătit telefonul — a zis Dan.

— Numai prezenţa ei este confirmată! — i-am atras atenţia.

— Pentru că n-a stat alături de ea la rînd? Nu putea s-o aştepte afară, la aer, fumînd o ţigară?

— Nu zic că n-ar fi putut, dar n-a făcut-o! Maiorul Ion Ioniță mi-a trimis taximetristul la care se referea bănuitul. Șoferul acestuia a transportat într-adevăr o pereche de tineri, cu copil în brațe, dar nu pe ei și nu spre strada Cristian Tell.

— Ce-a spus Samoilescu?

— Că șoferul ar fi putut să plătească telefonul pentru altcineva. Ipoteza este în verificare.

— S-ar părea că nu crezi în ea — a remarcat Dan.

Am omis să-i răspund, deoarece mi-a trecut prin cap o idee.

— Dă-mi, te rog, lista pe care am întocmit-o — am cerut.

A scos din notes cîteva file și mi le-a întins, intrigat.

Am început să caut numele taximetristului. Constantin Codreanu figura la poziția 68. I-am făcut semn lui Dan să se apropie și i-am spus:

— Elisabeta Samoilescu ocupă poziția 56, iar șoferul taximetrului a plătit la zece persoane după ea, adică la cîteva minute distanță. Șoferul a ieșit din centrală în jurul orei cinci, iar ei au luat un taximetru din același loc și aceeași oră. Totul seamănă, dar nu răsare! Aici ni se învîrtește căciula pe cap. Pricepi?

— Nu — mi-a răspuns Dan, fără să ezite.

— Taximetrul este bej, soția lui Samoilescu afirmă că taximetrul era bej... Soțul ei susține că era bleu.

— Ai dreptate! — a reușit Dan să prindă firul. Numai ea a văzut taximetrul, pentru că numai ea era acolo cînd în mașină s-a urcat perechea aceea care avea un copil în brațe. Ulterior i-a vîndut și lui pontul pentru a-și monta alibiul. Dar el n-a reținut bine culoarea.

În schimb, pentru a-şi face povestea cît mai verosimilă, mi-a dat nişte amănunte decisive: bricheta electrică înlocuită cu un dop de plastic, şi schimbarea vitezelor cu dificultate. Aceste elemente ar fi trebuit să fie suficient de convingătoare, dacă n-am fi aflat că ele sînt caracteristice tuturor taximetrelor Getax. Apoi, chestie de agrementare, ne-a vorbit şi despre reclama „Castrol", care de asemenea poate fi văzută lipită pe sute de maşini.

— Nu i-a trecut prin cap că-i vom verifica toate afirmaţiile — a conchis Dan.

— Deci, bănuielile tind să devină certitudini. În afară de faptul că era unica persoană cu care victima ar fi putut să se vadă, cunoaşte momentul omorului şi prezintă un alibi fals. Nu-i suficient?

— Ştii bine că nu este! — mi-a întors-o Dan.

M-am rezemat de speteaza scaunului, punîndu-mi mîinile cruciş peste piept, ca un şcolar disciplinat şi am tăcut. Am tăcut pentru că aveam dreptate. Pînă nu stabileam locul omorului şi legătura criminalului cu acesta, nu puteam să-l pun sub acuzare.

— La el în apartament nu se pune problema — a monologat Dan. Copiii acasă, vecina care are cheia apartamentului şi vine să-i controleze ce fac, lipsa unei broaşte în care să potrivim cheia găsită în sacoşa abandonată în strada Taras Sevcenko...

— Dane — i-am curmat meditaţia —, are părinţi în Bucureşti. Trebuie să le facem o vizită... Mîine, azi nu mai găsim pe nimeni la procuratură — am adăugat după ce mi-am consultat ceasul.

Maşina a virat la dreapta, prin faţa Ambasadei Franceze, a rulat prin faţa imobilului unde locuia Doina Patraulea şi, după aproximativ cincizeci de metri, a oprit pe dreapta, în faţa unui bloc înalt şi modern.

Am coborît şi am intrat în holul imobilului, unde am consultat lista locatarilor. Cîteva minute mai tîrziu, am coborît din lift şi am sunat la uşa apartamentului pe care scria: „Familia Gheorghe Samoilescu".

Am sunat de mai multe ori, însă n-a răspuns nimeni.

— Tatăl şi fiul au acelaşi prenume... — a comentat Dan.

Cum n-aveam ce să-i răspund, am întors spatele uşii şi am pornit spre lift.

*
* *

Cînd a deschis uşa, Elisabeta Samoilescu m-a privit şi mai îngrijorată ca la ultima noastră vizită. Apoi, fără să ne mai întrebe ceva, ne-a invitat să intrăm în casă.

După ce am ajuns în sufragerie, am văzut, aşezată la masa din mijlocul încăperii, o femeie. Stătea cu spatele spre uşă şi fuma.

— Silvia, dînsul se ocupă de anchetarea lui Gigi — ne-a prezentat gazda.

Cea numită Silvia a întors capul spre mine, m-a privit o fracţiune de secundă, a strivit chiştocul ţigării în scrumieră şi s-a ridicat de pe scaun.

Era îmbrăcată într-o bluză bleu, pantalon din tergal alb, iar în picioare avea sandale din piele cu

tocul înalt, asortate la culoare cu bluza. Statura potrivită, un corp bine proporţionat, figura uşor prelungă, cu trăsături frumoase, era înconjurată de un păr bogat, şaten-roşcat, care-i cădea pe umeri. Cred că avea patruzeci de ani, dar se ţinea destul de bine pentru a i se putea da şi treizeci.

— O prietenă? — am întrebat gazda.

— Nu, sînt mama lui Gigi — s-a prezentat necunoscuta. De ce l-aţi arestat pe fiul meu? — a întrebat repede, crispată.

— Fiul dumneavoastră a sustras prin violenţă un obiect de la o tînără, în urmă cu un an. Această infracţiune se numeşte tîlhărie şi se anchetează sub stare de arest.

— Pentru asta...? — s-a arătat ea mirată.

— Dumneavoastră pentru ce credeaţi? — a venit întrebarea legitimă a lui Dan.

— Vă referiţi probabil la medalionul pe care l-a purtat la gît mai mult timp... Nu l-a luat cu forţa, ci i-a fost oferit de o fată din Sibiu. Cum puteţi spune că un dar poate fi calificat ca tîlhărie? — a zis, ridicînd tonul.

— De unde ştiţi că a primit medalionul cadou? — am vrut să aflu.

— Mi-a spus el! Îl purta la gît şi cînd i-am atras atenţia că nu-i frumos ca un bărbat să poarte o podoabă feminină, mi-a spus că e o amintire de la o fată din Sibiu, care-l iubeşte.

— Asta susţine el. Însă din confesiunea făcută de victimă unei prietene, pentru noi reiese că bijuteria a fost sustrasă prin constrîngere.

— Gigi susţine că l-a primit, iar prietena victimei că i s-a luat prin forţă... Deci unu la unu! a intervenit Elisabeta.

— Cum unu la unu? s-a străduit Dan s-o priceapă.

— O afirmaţie împotriva altei afirmaţii, înseamnă un rezultat nul — a explicat ea cu aplomb.

— Nu jucăm fotbal — am spus. De altfel, împotriva soţului dumneavoastră planează şi bănuiala că n-ar fi străin de uciderea Ancăi, despre care el susţine că i-ar fi oferit medalionul.

Amîndouă m-au privit consternate.

— Doamnă Samoilescu — am continuat către mama lui Gigi —, v-am căutat acasă, dar n-a răspuns nimeni. Aici am venit cu alt scop, dar mă bucur că v-am găsit, deoarece avem un ordin de percheziţie domiciliară pentru apartamentul dumneavoastră.

— La mine cu ce scop aţi venit? — a întrebat Elisabeta în timp ce soacra ei rămăsese tablou.

— Cînd v-am vizitat locuinţa data trecută, am văzut trei agende — le-am arătat pe măsuţa din colţul încăperii, pe care stătea telefonul. Vă rugăm să ni le împrumutaţi.

A făcut un gest de indiferenţă şi Dan s-a grăbit să se ducă şi să le ia.

— Vă rugăm să veniţi cu noi... — m-am adresat pe un ton de scuză mamei lui Gigi. Şi dumneavoastră... — am întors capul spre Elisabeta —, ca martoră.

*

* *

Silvia Samoilescu a descuiat uşa şi am urmat-o în vestibul. În dreapta era uşa de la o debara şi în faţă o uşă deschisă prin care se vedea camera de baie. Am pornit spre stînga, am trecut pe lîngă uşa bucătăriei, care era pe dreapta, şi gazda a deschis uşa din faţă. Am intrat într-o cameră mare. Pe peretele din stînga: măsuţa cu televizor, un şifonier triplu şi un frigider. În faţă, ferestrele, cu uşa de acces la balcon. Lîngă

peretele din dreapta erau lipite o vitrină şi masa pe care era aşezat aparatul de radio. În prelungirea peretelui în care era încastrată uşa se afla patul. O mobilă grea, cu tabliere din furnir negru, la fel ca şifonierul şi vitrina. Pe jos, parchetul neacoperit. Pe masa din mijlocul încăperii erau puse de-a valma: covoare, carpete, aşternuturi, valize etc.

— Vă cer iertare pentru dezordine — a spus Silvia. Soţul meu este în spital şi trebuie să iasă zilele astea... Am vrut să găsească casa curată.

— Casa nemăturată musafiri aşteaptă... — a scuzat-o Dan, dovedind astfel că este foarte erudit în probleme de folclor.

M-am plimbat prin încăpere, am examinat mobilele, parchetul şi am ieşit pe balcon. Cînd am revenit în cameră, am trecut la cercetarea anexelor. Bineînţeles că toată atenţia mi-am concentrat-o asupra camerei de baie şi a căzii. Totul era curat şi lucea ca un bloc operator. Probabil că am făcut această comparaţie şi datorită mirosului de eter care se simţea în încăpere. Negăsind nimic din ceea ce căutam, am revenit în vestibul unde cele două femei mă aşteptau. Dan m-a privit întrebător şi i-am răspuns printr-un gest imperceptibil.

— Sînteţi totuşi prea tînără pentru a-i fi mamă lui Gigi — am dat eu curs mirării care mă încerca de cînd am văzut-o.

— Mai întîi că nu mai sînt chiar atît de tînără... Am patruzeci şi patru de ani — a schiţat ea un zîmbet de cochetărie, probabil flatată de remarca mea —, iar Gigi este fiul soţului meu, dar îl cresc de la vîrsta de şapte ani şi-l iubesc ca pe copilul meu.

— Vă vizita des?

— Nu, nu se prea împăca cu tatăl lui. În ultimii doi ani a venit o singură dată la noi... A doua zi după cutremurul din 4 martie, pentru a vedea dacă mai

trăim. Şi atunci pentru că a tras de el Tuţi — arătă ea cu capul spre nora ei, care i-a întărit spusele printr-un gest afirmativ. În schimb mă duceam eu să-i văd, de două-trei ori pe săptămînă.

— Are chei la apartamentul dumneavoastră?

— Nu.

— De cînd spuneţi că n-a mai fost pe aici? — am vrut un răspuns precis.

— V-am spus, de pe 4... pardon, a doua zi, adică 5 martie.

Am mai aruncat o privire circulară spre broaştele celor cinci uşi ale apartamentului, pentru a mă convinge că nu sînt de tip Wertheim, şi mi-am cerut scuze pentru timpul răpit.

*
* *

— Deci tot am făcut un pas înainte... — a zis Dan cu amărăciune, cînd am ajuns la sediu. Din cele aproximativ jumătate de milion de locuinţe ale Bucureştiului, ştim cu precizie că două sînt scoase din cauză: cea a bănuitului şi ce a părinţilor săi. Deci, nu ne rămîne decît să trecem plini de entuziasm la verificarea celor care au mai rămas...

În timp ce îşi exprima dezamăgirea, eu, stînd în picioare în mijlocul încăperii, am răsfoit cele trei agende luate din locuinţa bănuitului.

— Pînă vom da cursa propunerii tale, ne vom rezuma la identificarea şi audierea tuturor persoanelor înregistrate aici... — am spus, aruncînd pe birou, în faţa lui, agendele. La cei pe care-i vom bănui că i-ar fi putut pune casa la dispoziţie, percheziţie!

— Sînt cîteva sute bune... — a apreciat Dan, răsfoindu-le şi apoi vîrîndu-le şi încuindu-le într-un sertar al mesei de lucru.

— Mai bine cîteva sute, decît jumătate de milion — l-am încurajat.

— Din punctul de vedere al poziţiei, apartamentul familiei Samoilescu-seniori se încadrează în mod ideal în varianta prin care susţineai că omorul a fost comis în preajma Pieţii Romane — a continuat el, pasiv, fără să pară că a remarcat gluma mea.

— Mai există alte cîteva mii de apartamente cu o poziţie la fel de ideală... Ştii ceva — mi-a venit brusc o idee —, fiind duminică, hai să facem o vizită unei doamne drăguţe!

*

* *

Cînd am terminat de percheziţionat locuinţa Doinei Patraulea şi am coborît în stradă, ştiam că din preajma Pieţii Romane putea fi exclus încă un apartament din categoria celor în care ar fi putut să fie ucisă victima

Oare dacă mă apucam să verific cele cîteva mii de apartamente, există vreo certitudine că omorul a fost comis în imediata apropiere a Pieţii Romane?

21 iulie

De trei zile, împreună cu Dan şi Vartunian, străbăteam oraşul în lung şi în lat în căutarea persoanelor ale căror numere de telefon le-am găsit în agendele lui Samoilescu.

Acum, ca urmare a unui apel primit prin radio, mă aflam în inspectorat şi mă îndreptam spre biroul căpitanului Maier.

— De ce m-ai chemai, Eugen? — am zis în loc de bună ziua, cînd am deschis uşa şi m-am apropiat de masa lui de lucru.

Ne-a invitat printr-un gest să luăm loc, dar am clătinat capul şi am rămas în picioare.

— A sosit raportul medico-legal... — a spus, luînd cu vîrful degetelor de pe birou zece-douăsprezece file dactilografiate şi scuturîndu-le ca pe o zdreanţă ce trebuie aruncată în lada cu gunoi.

— Ce spune?

— Din lichidul seminal recoltat de la victimă, a rezultat grupa „A—B". Asta-i totul! — a zis, cu o mutră acră, şi a aruncat cu silă raportul pe birou.

— De ce numai „A—B"? Unde sînt subdiviziunile? — m-am mirat.

— Asta-i, că nu-s! Ei explică — a arătat spre raport — că spermatozoizii se descompun după şaptezeci şi două de ore. Aşa că va trebui să te mulţumeşti cu grupa mare.

— Asta înseamnă cam un sfert din populaţia ţării! — a protestat Dan.

— Da, dar numai atunci cînd eşti la începutul anchetei, ceea ce nu-i cazul cu voi, dacă bănuitul vostru are grupa „A—B" — l-a temperat Maier. O are?

— De unde vreţi să ştiu?

— Uită-te în buletinul lui de identitate şi vei afla — s-a amuzat Maier.

— Altă dată — am intervenit eu. Mai ai ceva să-mi spui?

— A dat din cap, aprobator:

— De fapt, pentru asta te-am chemat. Pantalonii în care s-au găsit mîinile victimei erau îmbîcsiţi cu ulei mineral, din cel folosit pentru motoarele de autoturism. Probabil că cel care i-a purtat avea foarte

des de-a face cu automobile. Sacoşa găsită în strada Taras Sevcenko este de asemenea pătată cu un ulei similar.

Am făcut un gest de nerăbdare, dar el arătîndu-mi cu degetul ridicat să stau cuminte, a continuat:

— Ambele obiecte fiind de asemenea pătate şi cu miere.

— Miere? — s-a mirat Dan.

— Da. Naturală, de albine.

— Apicultor, cu maşină? mi-a venit tonul.

— N-aş exclude o astfel de variantă.

— Din dosul de plapumă n-ai putea scoate ceva? — l-am consultat.

— M-am gîndit la această ipoteză, însă nu ţine. Chiar dacă am colinda toţi plăpumarii din Bucureşti, n-am avea nici o certitudine că cel care a confecţionat-o nu activează în provincie, ori că profesează fără autorizaţie. Ceea ce înseamnă că dibuirea respectivului este cel puţin problematică. Şi dacă aceste argumente nu te-au satisfăcut, îţi mai furnizez unul: cînd a fost reîmbrăcată plapuma în discuţie? În urmă cu o lună, ori cu douăzeci de ani? În aceste condiţii, admiţînd că-l găsim pe meseriaşul căutat, o mai fi în stare să-şi aducă aminte că el este cel care a renovat plapuma, şi pentru cine anume?

— Ai putea să-mi sugerezi şi o ipoteză eficientă? l-am întrebat cu un calm forţat.

A făcut un gest de părere de rău.

— Numai prin investigaţie judiciară poate fi descoperit. Singurele urme de individualizare au fost relevate în manşetele pantalonilor. Cu structura urmelor de praf şi de plante găsite acolo, cînd ai să-l capturezi, vom putea produce o probă suplimentară de învinuire.

L-am ascultat şi mi-am spus că Samoilescu nu poartă manşete, şi nici pantalonii găsiţi nu-i puteau aparţine, aşa că era-n regulă.

— Pentru ce mi-ai comunicat nu era nevoie să mă cauţi prin staţia radio... — am spus, pornind spre uşă.

— Mai e ceva! a zis cînd am pus mîna pe clanţă.

— Ce? — am întrebat cu spatele la el.

— Te-a căutat maiorul Udrea de la a VII-a. Spunea să-ţi comunic că persoana pe care ai văzut-o la el este în afara cauzei de care te ocupi.

Am rămas o clipă pe loc şi m-am întrebat la ce persoană se referă. Apoi mi-am amintit de derbedeul cu înclinaţie spre violuri şi pantalonii pătaţi cu sînge. Probabil că susţinerea lui că s-ar fi bătut cu cuţitul cu o altă puşlama se confirmase.

Am dat din cap aprobator şi am deschis uşa.

Cînd am ajuns în stradă, ne-am suit în maşină şi Dan i-a indicat lui Vartunian adresa unei alte persoane înregistrate în agendele telefonice ale lui Samoilescu.

22 iulie

În ultimele zile, ne-am ocupat în exclusivitate de identificarea şi audierea persoanelor înscrise în agendele telefonice ale bănuitului. Deşi n-am parcurs nici un sfert din relaţiile pe care le avea, chestionasem deja şaizeci şi nouă de femei şi cincizeci şi unu de bărbaţi. Totodată efectuasem şi treizeci de descinderi domiciliare, la indivizii care presupuneam că ar fi putut să-i pună bănuitului casa la dispoziţie pentru primirea victimei.

Cu toate că încă nu reuşisem să ne atingem scopul propus, am obţinut nişte informaţii care-l puneau pe Samoilescu într-o lumină diferită de cea în

care s-a străduit să mi se prezinte. *Dintre femeile care s-au văzut cu el în diferite locuinţe, cincisprezece n-au înţeles de ce sînt chemate şi, cînd au încercat să i se opună, au fost violate.* A şaisprezecea, mai isteaţă, realizînd că n-are scăpare, i-a cerut o cafea şi în timp ce Barbă-Albastră o prepara în bucătărie, a descuiat frumuşel uşa şi, datorită vitezei, nici n-a ştiut cînd a ajuns la colţul străzii.

Mai multe femei au fost conduse chiar la domiciliul conjugal, iar trei dintre ele au fost surprinse de soţia bănuitului. Acum, cu Dan alături, audiam a patra femeie găsită într-o situaţie delicată de Elisabeta Samoilescu.

—... În clipa în care ne-am întins în pat, am auzit soneria. Gigi mi-a spus să nu-mi fac griji că trebuie să fie vreun cerşetor. Cînd am văzut că sunatul nu mai conteneşte, l-am întrebat dacă n-ar putea să fie soţia lui şi el s-a ridicat şi s-a dus la uşa de la intrare să privească prin vizor. Atunci am auzit o voce de femeie strigînd: „Ştiu că eşti cu o putoare-n casă! Dacă nu deschizi, sparg uşa!"

Au urmat nişte lovituri puternice în uşă, şi Gigi a trebuit să deschidă. Imediat a năvălit în casă o femeie care s-a repezit urlînd la mine. Dacă n-ar fi ţinut-o Gigi, pînă m-am îmbrăcat şi am plecat, cred că mi-ar fi smuls părul din cap. Ce să vă mai spun, în mod evident exagera..., juca teatru.

Interlocutoarea noastră avea ochii albaştri-lăptoşi, nasul mic cu nările în vînt, ca purceii de lapte, buzele îi erau atît de subţiri, încît gura ei părea o simplă linie trasată de un caricaturist pus pe economie de creioane. Gîtul, lung şi subţire, părea o tulpină de lalea curbată sub o greutate prea mare. Era înaltă şi subţire ca o şipcă de gard. Deşi purta pantaloni pentru a nu se vedea cît este de costelivă, stofa în dreptul genunchilor părea că îmbracă

vîrfurile a două paratrăsnete. Avea între douăzeci şi treizeci de ani şi părul alb-platinat. Dacă am fi fost numai noi doi pe o insulă, sînt convins că aş fi reeditat chiar şi experienţa lui Icar pentru a nu mai fi nevoit s-o văd zilnic.

— Vi s-a mai întîmplat să vă aflaţi într-o astfel de situaţie? — am întrebat.

— În ce fel de situaţie? — a vrut ea să ştie, continuînd să mă învăluie într-o privire care promitea nişte bucurii incomparabil mai substanţiale decît cele pe care le-a oferit vreodată raiul lui tata Adam, evident cu ardentul sprijin al mamei Eva.

— Dacă aţi observat exagerata manifestare a doamnei Samoilescu, probabil că aveţi elemente de comparare — am zis, cu candoarea care caracterizează sufletul meu evlavios.

A continuat să-mi surîdă cu un aer suficient de tîmp pentru a-mi da seama că nu se prea dă în vînt după spontaneitate, şi m-am decis să înlătur subtilităţile.

— De cîte ori aţi fost surprinsă cu bărbaţi însuraţi de soţiile lor?

I-a dispărut culoarea din obraji, zîmbetul plin de promisiuni paradisiace i-a înţepenit, iar expresia feţei s-a transformat într-un rictus.

— Cum vă permiteţi?! — a strigat ea, cu gura strîmbată de contracţia feţei. Drept ce mă luaţi?! a mai vrut să ştie.

O luam drept ce era, dar, cum nu lucram la Moravuri, n-avea importanţă ce gîndeam eu despre ea, ci numai ce ştia ea despre bănuit.

— Cînd un soţ îl găseşte pe celălalt într-o situaţie care nu mai comportă explicaţii, nu întotdeauna se controlează. Cîteodată reacţia poate atinge forme ireversibile. În consecinţă, dumneavoastră aţi scăpat ieftin... Şi marile şanse nu se întîlnesc decît o singură dată — am zis, ridicîndu-mă şi ducîndu-mă să-i deschid uşa.

A ieşit ca din puşcă, cu capul întors pentru a-i putea admira numai ceafa.

— De ce te-ai enervat? — mi-a zîmbit Dan, cînd am revenit spre biroul meu.

— Eu ştiu... — am ridicat din umeri. Poate aerele ei de mironosiţă, poate dezinvoltura cu care relata incidentul surprinderii în flagrant delict de adulter... Mai sînt mulţi? am revenit la probleme mai concrete.

S-a uitat în notesul lui şi a răspuns printr-un oftat.

Făcîndu-i semn să mă urmeze, am pornit spre uşă.

*
* *

Din strada Viitor, am virat la dreapta, pe strada Făinari. Pe ambele laturi case vechi, gospodăreşti, fără etaj. Am oprit în faţa celei care avea numărul 44. Pe partea dreaptă era clădirea, iar în stînga o curte îngustă, ca un culoar. După ce-am deschis poarta din zăbrele de fier, am mers şapte-opt metri şi am sunat la uşa unei verande.

— Ce doriţi? — a vrut să ştie, cîteva clipe mai tîrziu, o doamnă îmbrăcată cu un capot roşu-deschis, în jur de cincizeci de ani, scundă, grăsană, cu părul oxigenat, răsucit într-un număr impresionant de bigudiuri metalice.

— Aici locuieşte Vasile Boldur? — a întrebat Dan

A dat aprobator din cap şi ne-a privit cu un aer de curiozitate.

— Este acasă? m-am interesat eu.

— Da' cine sînteţi dumneavoastră? a vrut ea să ştie, omiţînd să răspundă la întrebare.

Am scos legitimaţia şi i-am arătat-o. Surprinsă, a pivotat cu 180 de grade şi a intrat în casă, de unde, aproape instantaneu, am auzit-o pe doamna cu bigudiuri strigînd cu o voce de şef de echipaj pe o navă cu pînze: „Sileee!“ Apoi cîteva clipe mai tîrziu a şoptit: „De ce te caută miliţia?“, „Habar n-am, mămico!“ — a replicat o voce bărbătească.

A urmat un zgomot de paşi şi doamna a apărut în verandă, ţinînd de braţ cu autoritate un vlăjgan înalt cît un jucător de baschet, a cărui curea depăşea înălţimea umerilor protectoarei sale.

— Ce aveţi cu fiul meu? — a întrebat ea, într-o atitudine războinică.

— Dorim să-i cerem cîteva relaţii despre o cunoştinţă de-a lui — am liniştit-o eu.

— Aveţi ceva împotrivă să particip şi eu la discuţie? — a zis ea, nu tocmai convinsă de afirmaţia mea, în timp ce vlăjganul ne privea intrigat.

Deşi cererea nu era foarte ortodoxă, am făcut un gest de indiferenţă şi m-am declarat de acord cu propunerea ei.

Convenţia odată încheiată, am fost invitaţi să intrăm. Din verandă, am poposit într-un hol luminat numai de glasvandul verandei. La stînga două uşi, la dreapta o sobă înaltă din teracotă străjuită de alte două uşi. Încăperea era mobilată cu piese diferite, produse în epoci şi stiluri tot atît de diferite.

— Îl cunoaşteţi pe Gigi Samoilescu? — am început chestionarea, de îndată ce ne-am aşezat în jurul unei mese rotunde.

— Da... — a admis lunganul, şi mai îngrijorat ca înainte.

— De unde?

— Am făcut stagiul militar împreună.

— De atunci sînteţi în relaţii?

— Nu, numai de vreo şase luni, cînd ne-am întîlnit întîmplător şi, astfel, am aflat că sîntem vecini.

— Vă vedeţi des?

— Cam o dată pe săptămînă, cînd mă duc la el să facem o partidă de table.

— Această persoană vă este cunoscută? — am spus, arătîndu-i fotografia victimei.

A privit-o şi a făcut un gest de negaţie.

— Cînd eraţi la el, v-a recomandat vreo femeie?

— Nu. În afară de doi-trei vecini de-ai lui, care veneau şi ei să facă o tablă, n-am cunoscut pe nimeni.

— Nu v-a vorbit niciodată despre femei? — am insistat.

— Ba da. De fapt, numai despre ele vorbea... Spunea că lui nu-i rezistă nici o femeie... — a afirmat Boldur, schiţînd un zîmbet timid. Chiar ultima dată cînd am fost la el...

— Cînd adică?

— Cam acum vreo două săptămîni.

— N-aţi putea fi mai precis? — l-a îndemnat Dan.

Cînd el şi-a ţuguiat buzele pentru a-şi exprima nesiguranţa, a intervenit doamna cu bigudiuri:

— N-a fost în ziua cînd te-am rugat să rămîi acasă pînă aduce butelia de aragaz, iar tu ai plecat aiurea şi n-am avut cu ce găti două zile?

Lunganul a confirmat printr-o repetată înclinare a capului.

— În ziua de 5 — a zis ea cu convingere. În ziua aceea m-am dus la sora mea care-şi sărbătorea aniversarea... Şi cînd am venit acasă, butelie, ioc! Domnul Sile a avut treburi importante. Trebuia să dea cu zarurile — şi-a privit mama cu severitate odrasla.

— Între ce ore v-aţi aflat la Gigi? am reluat audierea.

— Între ora nouă şi douăsprezece, deoarece trebuia să vin acasă şi să mă schimb pentru lucru... Ştiţi, lucrez în schimbul doi la fabrica de mase plastice din Obor.

— A vorbit cu cineva la telefon în acest interval? — era firesc să întreb, şi nu întîmplător.

— Da, de mai multe ori. Mai ales cu femei.

— Aţi reţinut vreun nume? a sărit Dan, cu optimismul unui anchetator stagiar.

— Nu...

Dan, făcînd un gest imperceptibil de amărăciune, şi-a concentrat din nou atenţia asupra notesului în care-şi picta hieroglifele.

— Nu vă amintiţi nimic din discuţiile pe care le-a avut? — am insistat, afişînd un optimism care-mi lipsea.

A ridicat ochii spre tavan într-o atitudine adînc meditativă, à la Albert Einstein înainte de a elabora Teoria relativităţii, apoi s-a decis:

— Nu ştiu dacă vă interesează, dar în timpul uneia dintre convorbiri a pus mîna pe receptor şi m-a întrebat cu ce mijloace de transport se poate ajunge de la Hala Traian, la Piaţa Romană... I-am spus că autobuzul 40 merge la fix.

Am întors capul spre Dan pentru a-mi da seama dacă auzise ce-am auzit eu. După cît de excitat mă privea, n-am avut dubii că recepţionase perfect afirmaţia martorului.

— Nu l-aţi întrebat de ce-l interesează traseul de care s-a informat? — l-am tatonat în continuare,

— Mi-a spus el, fără să întreb, că persoana cu care vorbise era puştoaica lui din Sibiu — a răspuns el cu nepăsare.

— Avea vreo prietenă la Sibiu? — am întrebat, cu o nevinovăţie de nou-născut planînd sub ciocul unei berze spre căminul hărăzit.

— Da, o elevă pe care o cunoscuse anul trecut... Şi care-l iubea atît de mult, că i-a dat un medalion pe care să-l poarte în permanenţă la gît pentru a-şi aminti mereu de ea... — a zis, cu o vădită admiraţie pentru marea dragoste ce-o stîrnea prietenul lui în inima „puştoaicei".

— V-a spus cînd urma să se vadă cu prietena lui din Sibiu? — s-a interesat Dan, demonstrîndu-mi astfel că şi-a revenit din surpriza pe care ne-o produsese martorul.

A dat aprobator din cap şi a răspuns sec:

— În principiu, au stabilit să se vadă a doua zi după-amiază. Ora n-a fost însă precizată, deoarece fata nu ştia cînd va pleca de acasă.

— Ştiţi dacă s-au întîlnit? — am vrut să mai ştiu.

— Nu, deoarece din ziua aceea nu ne-am mai văzut — a spus, făcînd un gest de regret.

Doamna cu bigudiuri, care urmărea discuţia cu atenţie de arbitru de ping-pong, întorcînd capul de la un vorbitor la celălalt, n-a mai rezistat curiozităţii sexului din care făcea parte şi mi s-a adresat:

— De cînd aţi venit v-aţi interesat în exclusivitate de prietena lui Gigi de la Sibiu... Pentru ce? — s-a întîmplat ceva cu ea.

I-am satisfăcut curiozitate în cîteva fraze, apoi, rugîndu-l pe Boldur să treacă a doua zi pe la noi şi să ne dea o declaraţie scrisă asupra celor discutate, am plecat.

Gazdele au rămas pe scaun atît de buimăcite, încît nici nu cred să fi remarcat retragerea noastră.

*

* *

Cum am intrat în birou, Dan s-a aşezat la masa lui de lucru, a băgat mîna în buzunar, şi-a scos bricheta şi s-a pus pe demontatul ei...

— Parcă o pierduseşi... — am remarcat, deziluzionat.

— Ce? a întrebat, cu ochii pe piesele pe care începuse să le demonteze cu sadism...

— Bricheta.

— Aşa am crezut şi eu, dar era numai rătăcită, în altă haină... Domnul Samoilescu al nostru e o mare pramatie! a monologat, fără să-şi ridice privirea.

Am pus mîna pe telefon şi am sunat arestul.

Cîteva minute mai tîrziu Samoilescu a fost introdus în cameră.

— V-aţi hotărît să mă eliberaţi? — a zis, cu capul uşor lăsat în jos, privindu-mă pe sub arcade.

— La cererea ta, au fost verificaţi abonaţii care au plătit telefonul în ziua de 6 iulie. Nici unul dintre ei n-a achitat nota de plată prin intermediari, ci personal. Întrucît şi rezultatul confruntării făcute cu singurul şofer care şi-a plătit telefonul a fost negativ, te rog să-mi spui cu ce taximetru ai călătorit pînă la Doina Patraulea.

M-a ascultat cu atenţie, apoi, ridicînd din umeri, a spus cu nepăsare:

— Dacă, într-adevăr, verificarea la care vă referiţi a fost făcută în mod conştiincios, rezultă că taximetristul care a urcat scările centralei nu s-a dus să-şi plătească telefonul, cum am presupus eu... Poate că a intrat să ceară numai o informaţie. Sau, eu ştiu, poate să facă curte vreuneia din funcţionare.

— Ai spus că n-ai mai vorbit cu Anca de peste trei luni, cînd te-a sunat să-ţi spună că s-a logodit.

— Aşa şi este — s-a grăbit să confirme cu toată convingerea.

— Iar noi avem indicii că ai vorbit cu ea la telefon — am continuat flegmatic —, în ziua de 5 iulie.

— Nu-i adevărat!

— ... Şi ai stabilit să te vezi cu victima a doua zi, adică în 6 iulie, cînd tu ştii foarte bine că s-a comis omorul!

— Nu ştiu cînd a fost ucisă! — a protestat el impetuos.

— Dar că ai vorbit cu ea în 5 iulie, e adevărat?

— V-am mai spus, în ultimele trei luni nu m-a mai sunat... Iar eu n-am ştiut niciodată ce telefon are.

— La discuţia din 5 iulie a asistat şi Vasile Boldur, prietenul tău — l-a luat Dan în primire.

Mai întîi s-a uitat interlocat la colegul meu, apoi, regăsindu-şi stăpînirea de sine, a clătinat capul:

— Ori minte, ori face o confuzie. Eu n-am mai vorbit cu Anca...

L-am întrerupt cu asprime şi i-am relatat discuţia la care asistase martorul.

— S-a înşelat! Am vorbit cu altcineva... — a zis cu o voce crispată.

— Cu cine? — a vrut să ştie Dan.

— Nu pot să vă spun... Este o femeie căsătorită.

— În jurul ore zece, cînd Boldur afirmă că ai vorbit cu „puştoaica mea de la Sibiu", o altă martoră, femeie de serviciu în locuinţa în care era găzduită Anca, confirmă că victima a discutat cu un bărbat...

— Căruia i-a spus: „Ţie ce-ţi pasă, că ţi-ai luat diploma"... — a intervenit Dan, citind notesul lui, aşezat peste piesele dezmembrate ale brichetei.

— Vedeţi eroarea care se face? — mi-a atras Samoilescu atenţia. Eu n-am terminat nici o facultate, deci nu cu mine vorbea.

— Ceea ce nu te-a împiedicat să-i spui victimei că eşti inginer electronist — i-am reamintit.

A lăsat capul în jos, dar nu pentru mult timp:

— Revenind la afirmaţia că aş fi vorbit cu Anca în ziua de 5 iulie, o resping ca fantezistă! — a conchis.

apropiindu-şi gura de microfonul magnetofonului, şi fixîndu-mă cu ochii lui negri şi pătrunzători, pe sub arcade.

N-am fost cîtuşi de puţin afectat de tupeul lui. El avea dreptul să se apere cum credea că e mai bine, iar eu datoria să-i probez vinovăţia, dacă, într-adevăr, era vinovat.

— Deci, în ziua de 6 iulie, între orele cinci şi şapte după-amiaza, te-ai aflat împreună cu soţia ta la Doina Patraulea. Corect?

— Da, însă cu precizarea că am ajuns acolo după ora cinci, probabil cu un sfert de oră mai tîrziu — s-a declarat el de acord.

— Ce-aţi făcut în cele două ore cît aţi stat acolo?

— Nevastă-mea s-a conversat cu Doina. Iar eu, pentru că mă plictiseam, i-am propus să-i repar televizorul, însă nu m-a lăsat. De aceea nici n-am mai stat. Vream să prind filmul...

— V-a tratat cu ceva?

— Numai cu cafea. Dar pentru că era cald şi vream să beau o bere, am luat cinci sticle goale şi m-am dus cu ele la „Zigzag".

— Cît timp ai zăbovit? — a întrebat Dan.

— Numai cît a durat drumul, zece-cincisprezece minute... Ba nu, chiar douăzeci de minute, deoarece cînd am ieşit din restaurant m-am întîlnit cu un prieten şi am mai discutat cîteva minute.

— Numele lui? — s-a grăbit Dan să-l taxeze.

— Fane... — a zis, uitîndu-se meditativ spre plafon. Da, Ştefan Marin... sau poate Matei. Nu ştiu, nu-mi mai amintesc bine numele de familie.

— De unde-l cunoşti? — am întrebat eu.

— Am fost colegi la şcoala elementară.

Dan l-a întrebat ce şcoală a frecventat şi cînd a răspuns, l-am luat eu în primire:

— Despre ce-aţi discutat?

— În afară de faptul că mi-a prezentat-o pe logodnica lui, cîteva formule de politeţe — a spus, răsfrîngîndu-şi buzele pentru a sublinia ideea că a fost o simplă discuţie între doi oameni care nu s-au mai văzut de zece-cincisprezece ani?

— Unde lucrează? — a întrebat Dan.

— Mi-a spus că este strungar, dar nu şi în ce întreprindere.

— Cum se numeşte logodnica prietenului tău?

— Nu i-am reţinut numele... Îmi pare rău — a zis, făcînd un gest de regret, mimat destul de convingător.

— Cu ce se ocupă, ai reţinut? — l-am întrebat eu.

— Dacă n-ar fi fost cu amicul meu, m-aş fi străduit... Dar cum era vorba de logodnica unui prieten, n-am considerat că este cazul să-mi încarc memoria cu datele ei biografice — a spus, uitîndu-se în ochii mei cu impertinenţă.

Nu i-am luat în nume de rău faptul că avea o mare încredere în propria lui inteligenţă, că era convins că mă poate vîrî oricînd vrea într-un buzunar de-al lui. Cum să mă supăr pe el, cînd realizam că este handicapat de la pornire? El, încrezutul, avea pentru prima oară de-a face cu un anchetator de la Omucideri, iar eu am cercetat şmecheruşi de teapa lui cu sutele. El se credea imbatabil, iar eu îl priveam aşa cum examinează un entomolog o insectă, prin lupă. Îi intuiam intenţiile, mai înainte ca el să le dea glas.

— Deci te-ai dus să cumperi bere şi în drum ţi-ai întîlnit un prieten. Apoi? — l-am readus pe făgaşul care mă interesa.

— Fără să mai zăbovesc, m-am întors la Doina...

— Cafeaua cînd aţi băut-o? Înainte de a te duce să cumperi bere, ori la înapoiere?

— Mai întîi am băut cafeaua, apoi mi s-a făcut sete şi m-am dus după bere.

— În cele aproximativ două ore petrecute acolo, a mai venit cineva la Doina?

— Nu, însă au căutat-o cîteva persoane la telefon.

— Cine anume? — l-am mai strîns un pic în chingă.

Mai întîi a ridicat gînditor privirea spre plafon şi l-a fixat cîteva secunde, apoi, făcînd un gest de regret, mi s-a adresat:

— Nu-mi amintesc decît de o singură persoană... Probabil că în timpul conversaţiilor pe care le-a avut n-a pronunţat decît un singur nume.

— Ce nume? — i-a cerut Dan.

— Wilhelm Schmidt.

— Mai poţi să ne dai şi alte amănunte cu privire la vizita pe care ai făcut-o Doinei Patraulea?

A răspuns că deocamdată nu-şi mai aminteşte, iar Dan l-a condus pînă la uşă şi l-a predat subofiţerilor care l-au adus de la arest.

Cînd am rămas singuri, am telefonat la Criminalistică şi le-am spus că-i rog să se ducă la Getax şi să-i fotografieze pe toţi şoferii care au lucrat pe taximetru în schimburile doi şi trei, în ziua de 6 iulie.

— Mai crezi în existenţa taximetristului de care ne-a vorbit? — s-a mirat Dan, cînd am lăsat jos receptorul.

— Nu, însă pentru a nu-i obstrucţiona sistemul de apărare, sîntem obligaţi să-i probăm toate afirmaţiile. De aceea, te rog să iei legătura cu secţia de miliţie în jurisdicţia căreia intră şcoala elementară urmată de bănuit şi să le ceri să-l identifice pe amicul cu care susţine că s-a întîlnit cînd s-a dus după bere... — am zis, pe cînd telefonul s-a pornit să sune.

— Ce plăcere să-ţi aud glasul, după ce am încercat toată ziua să te găsesc! M-a luat peste picior maiorul Ciocîrdel, de la celălalt capăt al firului. La voi, merge solda şi cînd vă plimbaţi?

M-am gîndit că mă caută în legătură cu rugămintea pe care i-o făcusem la începutul anchetei, admiţînd că asasinul poate fi un posedat sexual, voiam să ştiu dacă în evidenţele amatorilor de violuri nu există şi indivizi suspectabili de uciderea Ancăi.

— Iartă-mă, Fănică. Prins de cercetări am uitat să-ţi spun că nu mai trebuie să-ţi baţi capul cu căutarea derbedeilor care se dedau la siluiri. *Vinovatul este arestat şi mă străduiesc să-i probez fărădelegea* — am zis pe un ton de scuză.

— Nu-i supărare. Te-am căutat de mai multe ori, apoi, pentru că tot nu găsisem nimic interesant am uitat ca şi tine de întreaga poveste — a răspuns conciliant.

— Şi atunci, de ce m-ai căutat toată ziua? — am spus intrigat.

— Azi-dimineaţă am fost sculat cu noaptea în cap şi trimis la o sinucidere. Un pacient s-a spînzurat într-o baie a Spitalului Militar. Cum tipul şi-o făcuse cu mîna lui, ancheta a fost scurtă şi am lăsat pe seama secţiei de miliţie partea formală a cazului. Dar, după cîteva ore, mi-au comunicat că n-au posibilitatea să-i anunţe familia: soţia sinucigaşului nu-i de găsit, iar pe fiul lui îl ţii tu în anchetă...

— Samoilescu?! — am zis, privind cu ochii rotunzi de surpriză spre Dan, care la rîndul lui făcuse o figură care era aidoma unui semn de întrebare.

— Întocmai. Cunoşti persoana?

— Numai pe fiul lui. De ce a făcut-o? Neoplasm?

— Cam aşa ceva cred şi eu. N-am împins însă lucrurile prea departe, deoarece din punctul meu de vedere, cazul n-avea legendă. Era o sinucidere

tipică... şi curată. Dacă te interesează cauza care l-a împins să se spînzure, cum primesc raportul secţiei ţi-l trimit.

— Îţi mulţumesc, dar nu-i cazul să-mi pierd vremea citind un proces-verbal de constatare al unei afaceri fără relevanţă cu preocupările mele.

— *Vox populi, vox Dei!*... Nu uita să-l anunţi pe puşti — a ţinut el să-mi amintească.

— Contează pe mine, — am zis, luîndu-mi la revedere.

— Ce s-a întîmplat? — s-a grăbit Dan să ştie, cînd am închis telefonul.

I-am povestit ce aflasem de la maiorul Ciocîrdel şi a fost rîndul lui să rămînă paf.

— Să-l chemăm de la arest — a propus Dan, cînd s-a disipat efectul surprizei, întinzînd mîna spre receptor.

— Vestea este suficient de neplăcută pentru a i-o putea anunţa şi mîine dimineţă — l-am oprit, arătîndu-i ceasul, care arăta ora zece fără cîteva minute.

— De ce ştirile proaste vin întotdeauna noaptea? — a zis el, ridicîndu-se de pe scaun.

I-am urmat exemplul şi, săltînd din umeri, am constatat:

— Pentru că, aşa cum mi-a spus şi maiorul Ciocîrdel, am fost toată ziua plecaţi...

23 iulie

La douăsprezece fără un sfert, am coborît din blocul „Perla", unde făcusem o percheziţie domiciliară uneia din relaţiile lui Samoilescu. Evident,

fără a fi dibuit locul omorului. Cînd am deschis portiera mașinii și Dan a vrut să-i spună lui Vartunian următoarea adresă, șoferul i-a luat-o înainte:

— Tovarășe căpitan, ați fost căutat prin radio. Sînteți rugat să chemați centrala.

M-am aruncat pe bancheta din spate, lîngă Dan, și Vartunian mi-a întins receptorul.

— Alo! Dispeceratule... Sînt căpitanul Apostolescu...

— De dimineață sînteți căutat cu insistență de o oarecare Samoilescu. Cunoașteți?

— Da — am admis.

— Susține că are ceva foarte important de discutat cu dumneavoastră.

— Unde poate fi găsită?

— Pînă la ora două la domiciliu.

— Mulțumesc. Primit mesajul — am zis, întinzîndu-i microfonul lui Vartunian pentru a-l agăța la bord.

— Blocul ALMO, magazinul „Bucur Obor" — a indicat Dan șoferului, apoi a privit spre mine.

— Ce-o fi vrînd?

Și eu aș fi vrut să știu, dar cum nu întrețineam relații parapsihologice, mi-am rezemat spatele de perna banchetei, spunîndu-mi că pînă la urmă tot voi afla despre ce este vorba, dacă am răbdare. Și aveam, deoarece răbdarea este prima condiție a oamenilor care lucrează în breasla mea.

Ușa ne-a fost deschisă imediat. D-na Samoilescu era plînsă și avea părul legat cu un batic negru, de doliu. Ne-a poftit să intrăm.

— N-aveți idee ce om de treabă a fost socrul meu... Aspru, ca militarii de carieră, însă avea un suflet de aur — a zis, cu batista la ochi.

— Condoleanţe — am spus, înclinîndu-mă uşor. De ce-a făcut-o?

Cu buzele strînse şi-a clătinat capul:

— Nu pot pricepe... Abia împlinise cincizeci şi cinci de ani... Era viguros şi iubea viaţa...

— De ce s-a internat în spital?

— Pentru o operaţie uşoară de prostată.

— Şi a rezultat că are cancer?

— Nu! Da' de unde?! Ieri trebuia să iasă din spital.

Cum sinucigaşii n-au întotdeauna nevoie de un motiv pentru a-şi dori un concediu veşnic, în lumea tăcerii, mi-am spus că este cazul să trec la o problemă mai stringentă.

— Pentru ce m-aţi căutat? A intervenit ceva? — am vrut să ştiu.

— Da. De ieri la prînz, după ce am fost anunţată de miliţie, o tot caut pe Silvia şi n-o găsesc. Nu-i nici la serviciu, nici acasă. Am dat zeci de telefoane, dar nu răspunde nimeni.

— Poate e telefonul defect — a sugerat Dan.

— M-am gîndit la această posibilitate şi m-am dus la ea acasă. Am sunat la uşă, însă nu răspunde nimeni.

— Ştie de moartea soţului ei?

— Nu. Miliţia m-a rugat s-o anunţ eu, cu menajamente. Da' de unde s-o iau?

— N-o fi plecat în vreo vizită, la rude?

— Are rude numai în provincie şi n-ar fi plecat fără să mă anunţe. Mai cu seamă cînd ştia că soţul ei trebuia să vină acasă...

— De la serviciu ce vi s-a răspuns? — am întrebat eu, intrigat de această dispariţie misterioasă.

— Că ieri a lucrat pînă la ora unsprezece, cînd s-a învoit pînă astăzi dimineaţă. Iată, e trecut de ora douăsprezece... — a zis, arătîndu-mi ceasul de la mîna ei.

— Doamnă Samoilescu... — am început, făcînd o pauză intenţionată —, întrucît vă cunoaşteţi mai de mult, sînteţi în relaţii foarte strînse, iar soarca dumneavoastră este o femeie cochetă şi frumoasă, n-ar fi posibil să aibă un prieten? La care să se afle începînd de ieri?

S-a roşit la faţă, a început să-şi scuture capul cu furie şi a aruncat enervată:

— Domnule căpitan, dacă se punea problema să-şi facă de cap, oare cea mai potrivită zi era aceea în care soţul ei ieşea din spital după o internare de două luni de zile? Şi apoi nu era ea omul să aibă un amant!

— Cînd aţi sunat ultima dată la ea la serviciu?

— Cu un sfert de oră înainte de venirea dumneavoastră!

— Mai încercaţi o dată — am rugat-o.

În timp ce-mi făcea pe plac, am privit spre Dan. Era la fel de intrigat ca şi mine.

— Nu se ştie absolut nimica despre ea — a zis Elisabeta, aşezînd receptorul pe furca aparatului.

— Cum stătea cu inima?

— Ştiu că avea o cardiopatie ischemică...

— Să mergem la ea acasă — m-am decis eu, gîndindu-mă că bolnavii de cord obişnuiesc adesea să-şi facă ultimul număr suficient de repede pentru a nu mai avea timp să ceară ajutor sau să-şi anunţe rudele apropiate.

*
* *

Ajunşi în faţa uşii apartamentului, am sunat şi am apăsat pe clanţă. Fără a obţine vreun rezultat. Cred că am făcut încercările respective numai pentru a respecta prima poruncă a spărgătorului profesionist, care ştie să înainte de a se apuca să

forţeze o uşă este obligat să verifice dacă nu-l aşteaptă cineva îndărătul ei cu un par în mînă.

— Pentru a putea deschide această uşă, există două posibilităţi: prezenţa unui procuror, ori cererea unui membru al familiei...

— Vă rog să deschideţi uşa! Mă tem că îi este rău. Poate o mai putem ajuta... Vă rog insistent să faceţi ceva! — a cerut Elisabeta speriată şi încordată, apucîndu-mi braţul şi strîngîndu-l cu putere.

I-am făcut semn lui Dan să coboare.

Cîteva minute mai tîrziu, a revenit împreună cu tuciuriul nostru subofiţer, care ţinea o geantă jerpelită în mînă.

— Varturian — am spus, arătînd uşa —, nu eşti obligat s-o spargi.

— Tovarăşe căpitan, sînt meseriaş vechi... — a răspuns, punîndu-şi mîna pe inimă într-un gest de reproş.

După un sfert de oră, cînd enervarea mea atinsese limita de explozie, a reuşit să potrivească în broască una din sutele de chei Yale pe care le avea prinse într-un inel de sîrmă, mare cît o salbă cu monede.

Cînd Vartunian a desprins cheia de pe inel şi, dîndu-se la o parte, a lăsat-o în broască, i-am luat eu locul.

Am pus mîna pe clanţă şi am deschis uşa uşor... După ce a făcut cam jumătate din cursa firească de nouăzeci de grade, s-a oprit. S-a oprit în ceva care opunea o rezistenţă moale, elastică, însă fermă.

N-am mai forţat în tablieră. Mi-am strecurat capul prin deschizătura obţinută între uşă şi cadrul ei. După cum ştiam deja: în dreapta, era uşa de la debara; în faţă, camera de baie, iar pe acelaşi perete, spre dreapta, bucătăria; pe peretele din stînga, opus debaralei, era uşa deschisă a dormitorului.

Am lăsat privirea în jos, pe mozaicul, care pardosea vestibulul, şi am realizat ce împiedică completa deschidere a uşii.

Mi-am tras capul afară, m-am întors şi m-am adresat lui Vartunian, peste capul Elisabetei:

— Du-te jos la maşină şi cere dispeceratului să trimită imediat criminalistica şi medicul-legist!

În timp ce subofiţerul trăgea uşa liftului după el, m-am adresat pe un ton de regret însoţitoarei noastre:

— Îmi pare rău... Soacra dumneavoastră a decedat.

Mai întîi m-a privit de parcă n-ar fi înţeles limba pe care o vorbeam, apoi şi-a luat tîmplele între palme şi a început să urle ca un lup solitar, în pustiu.

Viaţa şi profesia m-au învăţat să utilizez o grămadă de trucuri împotriva situaţiilor neobişnuite, dar nu şi cum să stăvilesc crizele de isterie...

— Vă rog, nu mai strigaţi!... Calmaţi-vă... — am rugat-o, strîngînd-o uşor de umeri.

Dar s-a pornit şi mai vîrtos să ţipe. Cînd mi-am spus că singura soluţie pentru a împiedica să-mi explodeze creierii ar fi să-mi acopăr cu palmele urechile, a intervenit Dan. A străbătut cei doi-trei metri care ne despărţeau, m-a dat cu hotărîre la o parte şi i-a plasat o pereche de palme.

În tăcerea care s-a instalat instantaneu, am auzit tropot de paşi pe scări şi uşi trîntite.

În clipa următoare eram înconjuraţi de zece-cincisprezece femei şi bărbaţi, îmbrăcaţi cum se nimerise, care ne priveau ameninţător. Mai ales un vlăjgan, cu mutră de sportiv, care ţinea în mîna dreaptă un baston de base-ball, tocmai bun de spart un craniu ca pe o coajă de ou.

Am început prin a le arăta legitimaţia şi am terminat povestindu-le în cîteva cuvinte ce se petrecuse îndărătul uşii. În completare, în timp ce

vecinii începuseră să se retragă, am rugat-o pe o doamnă care locuia în apartamentul alăturat s-o ia la ea în casă pe pe Elisabeta şi să n-o lase să plece pînă nu-şi revine.

După aceea, fără a mai ţine seama de trei-patru cucoane care nu se îndurau să plece fără să vadă tot spectacolul, m-am strecurat prin întredeschiderea uşii în vestibul. Dan mi-a urmat exemplul, închizînd uşa după el.

Ne-am oprit lîngă uşa de la debara, iar Dan, aşezat în spate, privea peste umărul meu.

Silvia Samoilescu avea o culoare vînătă şi era întinsă pe mozaic, cu faţa în sus, capul lîngă pragul dormitorului, iar picioarele înspre uşa de la intrare. Era îmbrăcată numai cu o pereche de chiloţi roz şi un sutien negru. Avea figura crispată ca o jartieră ruptă, iar ochii, pe jumătate închişi, fixau fără interes tavanul. Ambele mîini uşor flexate, stăteau pe abdomen.

Deşi totul era evident, m-am aplecat şi i-am privit tălpile picioarelor. Într-adevăr, marca tipică arsurii era clară. Trecînd pe lîngă ea, am examinat firele electrice dezizolate pe care şi le legase de degetele mîinilor şi am tras afară ştecherul din priza care se afla lîngă uşa dormitorului.

— Electrocutare ... — a comentat Dan. O modalitate pe care nici bărbaţii n-au curajul s-o aleagă.

Nu l-am contrazis. Este cunoscut că femeile aleg căile cele mai puţin dureroase, adică toxicele soporifice, iar bărbaţii ştreangul.

— Probabil că a aflat de sinuciderea bărbatului ei şi... i-a urmat exemplul — a gîndit Dan, cu glas tare.

— Secţia de miliţie şi nora ei n-au avut

posibilitatea să-i aducă la cunoştinţă decesul soţului. Va trebui să stabilim dacă totuşi a putut afla de sinucidere pe alte căi.

— Dacă nu?

Am ridicat din umeri:

— S-au sinucis de conivenţă. Şi ţinînd seama de această epidemie de autosuprimări, într-o singură familie şi într-un interval atît de scurt, nici nu cred să existe o altă explicaţie.

— Vrei să spui că, ştiind despre omorul comis de odrasla lor, au preferat să-şi ia viaţa pentru a evita oprobriul public?

— Este o variantă care nu poate fi neglijată.

— Bine, dar tatăl lui era internat în spital de două luni...

— În schimb mama lui era acasă... Cînd a luat cunoştinţă de isprava fiului ei şi, mai ales de faptul că i-am dat de urmă, l-a informat şi pe soţul ei. Iar decizia — am arătat spre cadavru — au luat-o de comun acord.

După ce m-a urmărit dînd din cap aprobator, s-a răzgîndit.

— Şefu, să fim serioşi! Astea-s basme a la Paul Féval sau Michel Zévaco. Onoarea familiei spălată printr-o sinucidere colectivă!... Familia Samoilescu şi secta „Templul Poporului". Aiureli! Ai mai întîlnit vreun caz în care părinţii s-au sinucis aflînd că odrasla lor a comis un omor? Şi ce părinţi! Tatăl, ştiind ce bucăţică bună era, nici nu voia să-l mai vadă, iar mama, chiar dacă ţinea la derbedeu, era numai adoptivă! Nu ţine! — a decretat el, cu o fermă hotărîre.

— Dane, rămîi aici şi aştepţi legistul şi criminalistica! Eu plec să verific ipoteza de care ţi-am

vorbit. Dacă se confirmă, am rezolvat cea mai grea problemă a cazului — am zis, strecurîndu-mă afară, fără să-mi pese de uimirea cu care mă privea.

*

* *

Colonelul medic Valeriu Buceloiu, şeful secţiei de urologie a Spitalului Militar, era un tip în jur de patruzeci de ani, de statură potrivită şi voinic. Figura ovală, părul negru, ochii negri şi sfredelitori, ascunşi îndărătul lentilelor unei perechi de ochelari cu rame metalice aurite şi îmbrăcate la partea superioară cu bagă, bineînţeles, tot neagră. Sub nas, o mustaţă lată, cu vîrfurile coborîte pe lîngă gură, ca două paranteze, făceau joncţiune cu un cioc mic, instalat exact în vîrful bărbiei.

Stăteam în faţa mesei lui de lucru. În timp ce-l ascultam, răsfoiam dosarul sinuciderii numitului Gheorghe Samoilescu, pe care-l luasem în drum spre spital de la secţia de miliţie însărcinată cu efectuarea cercetărilor.

— Nici gînd de neoplasm! Avea un adenom al prostatei cu litiază prostatică şi în 15 iunie l-am operat în condiţii normale... — a răspuns doctorul la întrebarea ce i-o pusesem.

— El ar fi putut să creadă că are cancer? Ştiţi doar că pacienţii secolului nostru se gîndesc în primul rînd la o astfel de posibilitate — am vrut să ştiu.

— Hotărît, nu. Era un om inteligent şi a cunoscut bine diagnosticul pe care-l avea. De altfel, starea lui fiind ameliorată, i-am spus că a doua zi va fi externat...

— Deci şi-a luat viaţa chiar în dimineaţa zilei cînd trebuia să plece acasă.

Medicul şi-a ridicat braţele peste birou într-un gest care simboliza ideea de: „Mare-i grădina lui Dumnezeu!“

— După ce-l tratez două luni în spital, cînd reuşesc să-l pun pe picioare, să-l vindec... Se omoară cu cîteva ore înainte de a pleca acasă... — a zis, repetînd gestul făcut mai înainte.

— Cînd a comis fapta lui funestă?

— Un pacient din salonul în care stătea s-a trezit din senin la ora trei dimineaţa şi s-a dus să fumeze o ţigară în baie. Două ore mai tîrziu, cînd a revenit cu aceeaşi intenţie, a constatat că uşa era încuiată. După o jumătate de oră de aşteptare, a bătut în uşă, apoi s-a uitat prin gaura broaştei. A văzut un halat agăţat în cuier şi, imaginîndu-şi că i s-a făcut rău unui pacient, a anunţat Camera de gardă...

În timp ce medicul relata, am continuat să răsfoiesc dosarul pînă am ajuns la fotografiile judiciare. Am privit-o pe prima, cea de ansamblu: o cameră de baie căptuşită cu plăci de faianţă albă. Pe stînga un cuier tip om, de care era agăţat un halat de spital, şi în continuare cada de baie. Pe dreapta, un culoar lat de aproximativ doi metri permitea accesul de la uşă la fereastră, iar în faţa acesteia un tip părea să se uite afară. Am privit fotografia următoare. Tipul care se uita pe fereastră ţinea piciorul drept pe un scaun şi genunchiul celui stîng pe pervazul ferestrei.

Am trecut la altă fotografie. Victima atîrna, cu capul lăsat nefiresc de mult pe spate, de un cablu bifilar alb, prins de ivărul superior al ferestrei interioare. M-am mai uitat şi la fotografia care-l arăta întins pe brancardă.. I-am privit faţa, vînătă şi schimonosită, ca un ziar boţit. Am simţit cum gura mi se face pungă şi cu un gest scurt am închis dosarul.

— Într-adevăr, nu-i prea frumos la vedere... — m-a încurajat doctorul, probabil remarcînd gestul de repulsie care-mi scăpase involuntar.

— Din păcate, meseria mă obligă să văd des oameni în situaţii de felul ăsta. Niciodată nu sînt frumoşi... Domnule doctor, văd că s-a spînzurat cu un cablu electric. Aveţi idee de unde l-ar fi putut procura?

— Aceeaşi întrebare mi-a pus-o şi ofiţerul de miliţie care a anchetat ieri aici. Vă răspund ca şi lui. În spital n-avem astfel de sîrme.

— Pe soţia victimei o cunoşteaţi?

— Sigur. Mă întîlneam des cu ea în spital.

— Ce părere v-a făcut?

— Cred că ţinea foarte mult la el. În afară de faptul că puţine neveste vin zilnic să aducă mîncare soţilor, de multe ori i-am văzut sărutîndu-se cu dragoste, ca doi adolescenţi. Deşi ei nu-i dădeai treizeci şi cinci de ani, el avea cincizeci şi cinci, şi-i arăta. Vă mărturisesc că-i simpatizam. La vîrsta lor, în majoritatea cazurilor, dragostea e înlocuită de insensibilitatea rutinei cotidiene.

— Din cîte ştiu în spitalul dumneavoastră sînt trataţi numai militarii...

— Era fost colonel activ de automotorizate... Fiind deci pensionar militar, beneficia de asistenţa medicală a spitalului nostru. Deşi, vă mărturisesc, după figura pe care mi-a făcut-o, sînt primul care regretă că n-a onorat cu prezenţa lui un alt spital... — m-a sigurat, clătinîndu-şi capul cu nemulţumire.

— Se mai ocupa cu ceva, ori se limita la pensie?

— Era instructor la o şcoală de şoferi amatori.

— Ştiţi cumva dacă avea maşină?

— Parcă aşa îmi amintesc, însă nu sînt sigur — a zis medicul, făcînd un gest de regret.

Am lăsat privirea în jos, pe covor, spunîndu-mi că am scăpat din vedere un aspect pe care l-ar fi remarcat chiar şi adjunctul şefului de post de la Cucuieţii din Dealul-Văii Sparte.

Cînd m-am ridicat de pe scaun şi i-am mulţumit pentru lămuriri, n-am avut impresia că plecarea mea l-ar fi putut indispune.

După ce am ieşit de la şeful secţiei, am discutat cu personalul auxiliar şi cu pacienţii care au stat în acelaşi salon cu victima. Din mai multe surse am aflat că Silvia îşi vizitase soţul chiar în seara zilei de 21 iulie şi că, la despărţire, i-au văzut sărutîndu-se mai mult ca oricînd şi, ceea ce era cu totul neobişnuit, plîngînd, unul în braţele celuilalt. Totodată am mai aflat că Silvia îi aducea mîncare soţului ei într-o sacoşă, tip sport, roşie şi cu carouri.

*

* *

După ce Vartunian a oprit maşina în faţa Fabricii de casete radio, cu legitimaţia în mînă m-am strecurat pe lîngă portar şi m-am îndreptat spre cabinetul directorului întreprinderii. Însă, datorită faptului că cel căutat era plecat la nu ştiu ce şedinţă, am ricoşat în biroul inginerului-şef.

În cîteva cuvinte, i-am explicat motivele pentru care în schema de funcţiuni a întreprinderii s-a ivit un loc vacant. În timp ce el mă privea de parcă i-ar fi tras Mohamed Ali, alias Cassius Clay, o directă în bărbie, l-am întrebat unde lucrase persoana la care făcusem aluzie. Cînd şi-a revenit din uimire, a făcut precizarea pe care i-o cerusem şi am plecat.

Intrînd în biroul serviciului contabilitate, am văzut două funcţionare scriind şi alte două manevrînd fără milă tot atîtea maşini de calculat. Remarcînd, în

sfîrşit, prezenţa mea, m-am recomandat şi m-am apucat să le povestesc cu ce ocazie mă aflu în fieful lor. Cînd am terminat, toate aveau deschise gurile în formă de „O" şi fălcile sprijinite în podul palmei drepte.

— Cum a putut să-şi ia viaţa tocmai ea, care era atît de bigotă? a zis una dintre ele, buimăcită.

A venit rîndul meu s-o privesc surprins, deoarece nu vedeam ce asociaţie de idei face.

— Ţinea post în fiecare vineri şi nu exista duminică să nu se ducă la biserică — a continuat ea, probabil remarcînd cît de puţin inteligent mă uitam la ea.

— Scuzaţi-mă, însă nu înţeleg ce vă contrariază — am recunoscut verde.

A tras sertarul ei şi a scos o carte mică şi groasă, cu coperta de culoare maro-închis, şi mi-a arătat-o:

— Ea mi-a dat această *Biblie*. Aici scrie că Dumnezeu a dat viaţă Omului şi numai El poate s-o ia. Cine îşi ia viaţa singur comite o blasfemie şi nu are dreptul la o înmormîntare creştinească! — a zis, clătinîndu-şi capul dezaprobatoare.

Ceea ce i se părea de neconceput, pentru mine n-avea nici o semnificaţie. Chiar dacă religia încerca să stăvilească suicidul, amatorii lui îşi văd de treabă indiferent de culoare, naţionalitate sau credinţă.

Considerînd că a venit momentul să mă apuc de meserie, am întrebat dacă biroul liber este al victimei şi, după ce supoziţia mi-a fost confirmată, m-am apropiat de el. Am deschis cu un şperaclu biroul respectiv şi m-am pus pe un control de rutină. Negăsind nimic care să-mi reţină atenţia, am început să bag în sertare lucrurile pe care le scosesem, în acompaniamentul ţăcănitului uneia dintre maşinile de calculat, ceea ce înseamna că funcţionarele, depăşind momentul de şoc, se apucaseră din nou de lucru.

Ultimul obiect pe care trebuia să-l mai pun în sertar era o carte. Ţinînd-o de cotor cu mîna stîngă, am răsfoit-o cu dreapta. N-am remarcat nimic. Cînd am băgat-o în sertar, i-am văzut coperta. Era un curs de croitorie. Cum domeniul nu mă atrăgea în mod deosebit, am împins sertarul... Dar nu prea mult, deoarece în ultima clipă am văzut că era ceva scris pe copertă. Am scos din nou cursul şi am privit însemnarea făcută cu un pix cu pastă: „Dragă mamă şi surori, iertaţi-mă. I-am iubit foarte mult pe Gigi şi Gigel. Acum vom fi fericiţi", semnat Silvia Samoilescu.

În timp ce reciteam cele trei fraze, mi-a atras atenţia discuţia care începuse între două funcţionare, în spatele meu.

— Ce naibii are maşina asta?! — a exclamat prima voce.

— Cum adică ce are? — a vrut să ştie a doua voce.

— Nu mai ajunge la biroul meu.

— O fi intrat la apă — a zis o a treia voce.

— Lăsaţi-vă de glume! Nu pot lucra... A schimbat cineva cordonul?

M-am răsucit cu faţa spre ele. Una dintre funcţionarele care scriau la venirea mea avea acum transferată pe birou maşina de calcul la care lucrase colega ei şi se uita mirată la ştecherul conductorului electric.

— Ce s-a întîmplat? — am întrebat, remarcînd culoarea şi tipul cablului: un bifilar, izolat în masa plastică, albă.

— Nu mai ajunge maşina pînă la masa mea... — a explicat doamna care ţinea ştecherul în mînă, pe un ton de fetiţă gata-gata să izbucnească în plîns cînd constată că cineva i-a dezmembrat păpuşa cea mai dragă.

— Cînd aţi folosit-o ultima oară?

— Alaltăieri la prînz...

— Care a fost ultima persoană care a plecat din încăpere la sfîrşitul programului?

— Au arătat una spre cealaltă, iar ultima desemnată, după o scurtă meditare, m-a informat:

— După mine a rămas Silvia. Mi-a spus că mai are ceva de terminat...

— Vă rog să aşezaţi maşina de calculat aşa cum o puneţi de obicei pe masa dumneavoastră — am rugat-o pe cea care deschisese discuţia.

— Aşa stătea — a spus ea.

— Unde-i priza? — am întrebat-o.

Cînd mi-a arătat-o, m-am întors la biroul victimei şi am scos din sertar centimetrul de croitorie pe care-l remarcasem acolo.

După ce i-am cerut funcţionarei să lase cordonului lărgimea normală, am măsurat distanţa dintre ştecher şi priză. Era de aproximativ un metru şi jumătate.

Probabil că ar fi trebuit să mai întreb şi dacă colega lor ştia să meşterească la firele electrice, dar n-am făcut-o. Felul în care îşi luase viaţa demonstrase cu prisosinţă că era talentată în această direcţie.

Cum aflasem un lucru care se cerea verificat de urgenţă, am încuiat sertarul biroului victimei, mi-am luat la revedere de la ele şi am plecat. Nu fără a-mi fi vîrît în prealabil cursul de croitorie sub braţ.

*

* *

Cînd Vartunian a oprit maşina, am coborît, am aruncat o privire absentă spre apa tulbure a Dîmboviţei şi am traversat strada.

Doctorul Olimp Dobrescu se afla în sala de disecţii, lîngă masa de ciment pe care era aşezată Silvia Samoilescu. Sutienul negru şi chiloţii roz se aflau într-o pungă de plastic, pe o poliţă.

— Mă pregăteam să încep necropsia — a arătat spre victimă, după ce mi-a făcut un semn de salut cu mîna îmbrăcată în mănuşi de cauciuc. Vrei să asişti?

— Nu — am spus, clătinînd capul cu toată convingerea. Am venit pentru soţul ei.

— Soţul ei? — s-a mirat el.

— Gheorghe Samoilescu, s-a spînzurat ieri...

— Ah! Tipul de la Spitalul Militar... — şi-a reamintit el. E în frigider. Vrei să-l vezi?

— Nu. Mulţumesc — i-am retezat şi cea de-a doua generoasă invitaţie. Vreau cablul cu care s-a spînzurat.

— Adu-l, Ioane — s-a adresat el autopsierului care asista la discuţie, stînd lîngă victimă şi ţinînd în mînă o foarfecă mare, ca de grădinărie.

Autopsierul şi-a pus instrumentul pe rama mesei de beton şi a ieşit. Cîteva clipe mai tîrziu, a revenit cu cablul cerut.

De îndată ce l-am luat în mînă l-am întins. Avea lungimea pe care o presupuneam: aproximativ un metru şi jumătate.

— Ce faci cu el? a întrebat doctorul, văzînd că înfăşor sîrma într-un mic colac.

— Vreau să fac acasă o colecţie cu funiile celor care se spînzură. Poate o concurez pe cea făcută de Mina Minovici — am zis, făcînd un gest de salut şi pornind spre ieşire.

*
* *

Spre mare mea surpriză, cînd am ajuns la inspectorat, Dan mai era încă în birou, deşi se făcuse aproape seară:

— Cum de mai eşti aici? m-am mirat.

— Asta mă întreb şi eu! Ai luat-o din loc şi m-ai lăsat ca pe un fraier în apartamentul din Cristian Tell — a zis, morocănos.

— A trebuit să elucidez anumite aspecte ale sinuciderii familiei Samoilescu — am spus, aşezîndu-mă la masa mea, în faţa unei ceşti de cafea, pe care m-am grăbit s-o duc la buze.

— După trei ore, nu-i de mirare că s-a răcit — a remarcat, cu acreală, cînd m-a văzut că strîmb din nas.

Cum cafeaua tot nu mai era bună, n-am mai pierdut vremea cu ea şi m-am apucat să-i relatez rezultatul peregrinărilor mele.

— Deci cablul i l-a dus ea, tăindu-l din conductorul maşinii de calculat de la birou? — a întrebat Dan, cînd am terminat expunerea faptelor.

Am aprobat şi i-am dat să citească rîndurile de pe coperta cursului de croitorie.

— Aşa ceva am găsit şi eu, după plecarea ta. Era vîrîtă sub aparatul de telefon — a zis, scoţînd din portofel o filă de calendar, apropiindu-se de mine şi înmînîndu-mi-o.

Am citit-o. Era tot o scrisoare de adio: „Mămico, ne-am jurat dragoste pînă la moarte. Nu mai putem suporta teroarea, vom fi fericiţi. Să ne puneţi în acelaşi mormînt, Silvia şi Gigi."

— Ai avut dreptate — a spus el, cînd am pus hîrtia pe birou. Ştiau ceva despre isprava fiului lor.

— Nu numai că ştiau, dar se şi temeau. În scrisoarea de adio se spune: „Nu mai putem suporta teroarea", ceea ce demonstrează că aveau ceva pe conştiinţă... Desigur, mă refer la Silvia, deoarece soţul ei era în spital în perioada uciderii Ancăi... — am început să argumentez, dar o idee care mi-a trecut prin minte m-a făcut să tac şi să întind mîna după telefon.

— Eugen — am zis, cînd căpitanul Maier mi-a răspuns —, trebuie să mergem undeva. Ia cu tine cîţiva oameni buni şi toată tehnica necesară...

— Mai sînt cîteva minute pînă la ora şapte — m-a informat circumspect.

— Numai la Aprozar se lucrează după program! Eu cobor acum în stradă — am zis, închizînd telefonul, pentru a nu-i da timp să protesteze.

*
* *

Cînd Dan a descuiat apartamentul familiei Samoilescu, împreună cu mine au intrat căpitanul Maier şi trei oameni de-ai lui, cu tot felul de ustensile.

— Eugen — am zis, fără să ţin seama de faptul că era bosumflat — vreau să începi cu baia. centimetru cu centimetru!

Mi-a aruncat o uitătură încărcată de silă şi a pornit spre baie urmat de ciracii lui.

Eu şi Dan am intrat în dormitor şi ne-am pus pe o percheziţie minuţioasă.

În bibliotecă vreo cincisprezece cărţi, printre care şi o *Biblie*. Le-am scos, le-am răsfoit şi, cînd am vrut să le pun la loc, am remarcat titlul uneia dintre ele. După ce m-am uitat şi la celelalte, am constatat că şase dintre ele tratau probleme de terapeutică prin miere. M-am dus glonţ în vestibul, am deschis uşa de la debara şi am văzut pe o etajeră nenumărate borcane de miere, pline sau goale.

Cînd am revenit, Dan examina o sticlă de parfum cu etichetă străină.

Avînd cu totul altă preocupare, nu i-am dat nici o atenţie şi m-am îndreptat spre uşa deschisă a garderobului. Am tras de pe un umeraş o pereche de pantaloni, m-am întors spre masa din mijlocul încăperii şi i-am întins pe ea.

Dan, intrigat de manevrele mele, s-a apropiat şi m-a privit întrebător.

— Dane, pantalonii în care am găsit mîinile victimei au dimensiuni asemănătoare cu cei ai lui Samoilescu-senior! — am constatat.

— Vom avea nevoie de expertiza unor croitori.

— Pantalonii corp delict erau pătaţi cu ulei mineral şi cu miere... — am continuat să-mi urmăresc ideea. Iar el era instructor auto şi un mare consumator de miere!

— Nicule, vino pînă aici! — m-a strigat Maier.

Ajungînd la uşa băii, mi-a spus:

— Am controlat toată pardoseala, milimetru cu milimetru, şi n-am găsit nimic. Dar minunile sînt minuni! Cînd să mă las păgubaş, am descoperit ce căutam. Uită-te! m-a invitat, arătîndu-mi porţiunea de ciment care este ascunsă sub uşă cînd aceasta stă închisă.

Am privit întîi spre locul pe care mi-l arăta, apoi spre el, întrebător.

— Bineînţeles că aşa nu se vede — a zis, luînd din mîna unuia dintre oamenii lui o lampă de cuarţ.

Cînd a aprins-o şi a îndreptat fasciculul de raze ultraviolete spre prag, am văzut mai multe pete fosforescente, alb-gălbui.

— Sînt douăsprezece pete de sînge, din grupa Ancăi, adică „0". Familia Samoilescu avînd grupa „A-B" — a precizat Maier.

— Bună treabă, Eugen — am apreciat. Dar pentru a avea certitudinea că sîngele nu provine de la cineva care şi-a tăiat un deget în această baie, întîmplător avînd şi aceeaşi grupă sanguină cu victima, ar trebui să mai facem un control...

— Adică eu să-l fac! s-a înfuriat el, dovedind astfel că a înţeles ce mai vreau de la el.

—Crezi că există altă soluție? — l-am întrebat, făcîndu-i ochi dulci.

M-a privit furios ca un tigru pe care-l trăgeam de mustăți, apoi a cedat:

— În regulă. Mîine dimineață.

M-am declarat de acord. Ora zece seara nu-i tocmai potrivită pentru a te apuca să bați cu ciocanul și să trezești niște vecini a căror singură vină este că locuiesc lîngă un apartament în care s-a comis un omor.

I-am spus lui Dan să-i dea lui Maier cheile apartamentului, deoarece pentru mîine prevedeam o zi prea încărcată pentru a avea posibilitatea să-l acompaniem.

— Eugen, am impresia că pantalonii găsiți în parcul Hipodrom au aceleași dimensiuni cu cei purtați de Samoilescu-senior — am zis, arătîndu-i masa din dormitor, pe care lăsasem lucrurile scoase din garderob.

A dat din cap, ursuz de parcă ar fi înghițit o bobină de sîrmă ghimpată.

25 iulie

La ora șapte dimineața, mașina a virat la dreapta și a intrat pe strada Cristian Tell. Am coborît și am intrat în imobilul în care locuia Doina Patraulea.

Am sunat la ușă, întrebîndu-mă dacă, în ciuda orei matinale, nu era deja plecată de acasă.

S-au auzit imediat pași și mi-a deschis ușa, cu o mînă pe clanță și în cealaltă ținînd o ceașcă de cafea.

— Sărut mîna — am spus, în timp ce ea mă privea cu ochii rotunzi. Sînt nevoit să vă mai cer cîteva lămuriri...

— Bine... dar plec la serviciu... — s-a văitat îngrozită la ceas.

— Numai cîteva minute.

— Poftiți... — a zis, resemnată, deschizînd ușa larg.

Am intrat, refuzînd scaunul oferit.

— În urmă cu cîteva zile, cînd am discutat cu dumneavoastră, mi-ați spus că în după-amiaza zilei de 6 iulie ați tratat familia Samoilescu cu cafea. E adevărat?

— Da. Așa a și fost — a admis convinsă.

— Ați băut și bere?

— Nu.

— În timpul vizitei respective, Gheorghe a stat tot timpul la dumneavoastră?

— Sigur. Cu Tuți a venit și cu ea a plecat.

— Sînteți sigură că n-a plecat să cumpere bere?

A pus cu zgomot pe masă ceașca de cafea cu care rămăsese în mînă, apoi, stăpînindu-și enervarea, a spus:

— În ziua aceea n-am băut bere! Iar Gigi a plecat o singură dată, cu Tuța... Cînd i-am condus eu pînă la colțul străzii.

Era în regulă. Alibiul bănuitului dovedea că are fisuri.

— Cînd era familia Samoilescu la dumneavoastră, ați vorbit cu mai multe persoane la telefon. Vă amintiți cu cine?

După cum mă așteptam, a ridicat din umeri și a clătinat capul.

— Cunoașteți un domn Wilhelm Schmidt?

— Sigur. E tatăl unui prieten cu care am copilărit în cartier. Locuiește acolo... — a spus, apropiindu-se de fereastră, înlăturînd perdeaua și indicîndu-mi cu mîna un imobil fără etaj, peste drum.

— V-a sunat la telefon cînd se afla familia Samoilescu la dumneavoastră?

— Da. Mă sună des să mă roage să-i fac cîte un comision, cînd fiul lui e plecat în provincie — a zis, aruncînd o privire spre ceasul care-l avea la mînă.

— Nu vreau să întîrziaţi la serviciu din cauza mea. Vă mulţumesc...

*

* *

Domnul Schmidt era un bărbat în jur de şaizeci de ani, gras, scund şi cu faţa rotundă, cuperoasă în jurul nasului şi pe umerii obrajilor.

N-aş fi dat buzna peste el atît de matinal, însă văzîndu-l stropind florile din grădina pe care o avea în faţa casei indicate de Doina, l-am întrebat despre persoana care mă interesa. S-a nimerit să fie chiar el. Apropiindu-se de poartă, am văzut că îşi trăgea cu greutate piciorul drept. Probabil că purta o proteză.

După ce i-am spus cu ce fel de afaceri mă ocup, m-a poftit să intru în casă, dar am preferat să discut cu el în grădină. Chiar şi pentru cîteva clipe, merita să simt mireasma unor trandafiri, cînd toată ziua sînt obligat să colectez în plămîni gaze de eşapament încinse de căldura unui torid sfîrşit de iulie.

— Vin de la vecina dumneavoastră, domnişoara Patraulea... — am început eu.

— Săraca, are necazuri şi îmi pare rău... A crescut sub ochii mei — a spus, ridicînd o palmă pînă la înălţimea centurii pentru a-mi arăta cît de mică fusese cînd a cunoscut-o.

— Ce necazuri? — m-am grăbit să întreb, grijuliu nevoie mare.

— Soţul unei prietene de-a ei, pe care de asemenea o cunosc de cînd era de-o şchioapă, a spus la miliţie că atunci cînd s-a comis o fărădelege pentru care este anchetat s-ar fi aflat în vizită la Doina, cu

intenţia de a demonstra că nu-i amestecat în isprava pentru care-i cercetat. Iar ea se teme că treaba asta îi va produce neplăceri.

— Pentru ce? N-a fost sinceră? — n-am ezitat să întreb, cu un aer de indiferenţă marcată.

— Doina nu minte. E o fată serioasă — m-a asigurat cu convingere domnul Schmidt.

— Şi atunci de ce este necăjită? — m-am străduit să-mi pricep interlocutorul.

— Deoarece se teme că va fi chemată ca martoră la tribunal.

— N-ar fi singura martoră care ar veni să depună mărturie în faţa justiţiei — l-am incitat, făcînd un gest de indiferenţă.

— Eh, ce ştiţi dumneavoastră?! În următoarele două luni trebuie să plece cu O.N.T.-ul într-o excursie, în Turcia... Păi, dacă-i martoră într-un proces care se judecă tocmai atunci, mai poate ea pleca?

— Poate că n-o să aibă ghinionul să coincidă data procesului cu cea a plecării în călătorie — l-am încurajat, apoi am revenit la scopul vizitei mele: Domnule Schmidt, vorbiţi des la telefon cu Doina?

— Da. E o fată drăguţă şi mă ajută la cumpărături, deoarece eu mă deplasez destul de greu — a zis, lovind cu palma peste piciorul pe care-l trăgea.

Zgomotul produs de gestul său mi-a spus că nu mă înşelasem. Avea un picior de lemn.

— De exemplu, luna aceasta de cîte ori i-aţi dat telefon?

— În mod cu totul excepţional, am sunat-o foarte puţin. Cel mult de două sau trei ori. O soră de-a mea, care acum locuieşte în Germania, a stat la mine în prima parte a lunii şi s-a ocupat ea de cumpărături.

— Vă amintiţi în ce interval aţi stat împreună cu sora dumneavoastră?

— Sigur. A venit pe întîi şi a stat cu mine două săptămîni.

— Şi în acest interval, nu i-aţi telefonat niciodată Doinei?

Mai întîi, capul lui rotund ca o minge de fotbal a făcut un gest de negaţie, apoi s-a răzgîndit:

— Nu, greşesc! I-am dat totuşi telefon şi cînd era sora mea la mine — a zis, bătîndu-se cu degetul arătător pe tîmplă. Am sunat-o deoarece fiul meu m-a rugat s-o invit la oficierea căsătoriei sale...

— Cînd s-a căsătorit fiul dumneavoastră?

— În ziua de 9 iulie.

— Şi pe Doina cu cîte zile mai înainte aţi anunţa-t-o?

A strîmbat din nas, nemulţumit.

— Cînd am aflat şi eu... În preziua cununiei. Fiul meu n-a considerat că merit să fiu informat mai înainte — a spus, cu amărăciune, după o scurtă pauză.

— Sînteţi convins că fiul dumneavoastră s-a căsătorit în ziua de 9, iar pe Doina aţi sunat-o cu o zi înainte? am întrebat neîncrezător.

— Domnule comisar, sînt om serios — m-a avertizat el.

— Alt telefon nu i-aţi mai dat înainte de a o invita la cununie? Să zicem, cu două zile mai înainte — am încercat să lămuresc neconcordanţa care apăruse.

— Exclus.

La despărţire, în timp ce-i ceream scuze pentru timpul ce i-l răpisem, l-am întrebat la ce primărie s-a căsătorit fiul lui.

Cum instituţia respectivă se afla la doi paşi, în Piaţa Amzei, în virtutea inerţiei am făcut o vizită la ofiţerul stării civile.

O jumătate de oră mai tîrziu, cînd liftul mă urca spre apartamentul răposatei familii Samoilescu, ştiam că Schmidt-junior se căsătorise într-adevăr în 9 iulie. Oare faptul că domnul Schmidt-senior i-a dat telefon în ziua de 8, excludea posibilitatea de a o fi sunat şi cu două zile mai înainte?

Spre şansa mea, odată cu oprirea liftului am renunţat să-mi mai chinui meningele cu o situaţie nesemnificativă în comparaţie cu preocupările mele mai mult decît foarte presante.

Ajungînd în dreptul uşii apartamentului care-mi devenise atît de familiar, am pus mîna pe clanţă şi am deschis.

Să vezi şi să nu crezi! Dom' căpitan Maier, pe post de şef de echipă de demolări, coordona activitatea a patru subofiţeri cu hainele şi cizmele albite de praf.

Cada de baie, cu fundul în sus, se afla în vestibul, cam în acelaşi loc unde-o găsisem pe Silvia Samoilescu, cu două zile mai înainte. În baie, un maldăr de cărămizi şi de moloz, rezultat după scoaterea căzii.

— Numai în buclucuri din astea mă bagi!! a aruncat Maier printre dinţi cînd m-a văzut intrînd.

— Ce să-i faci? Dacă nu ne-am ales bine meseria... Îţi dai seama ce viaţă ar fi fost pe noi dacă ne făceam starlete la Hollywood? Vedete-vedete, parale-parale, curtezani-curtezani, Cadillac-Cadillac, vizon-vizon... — am spus cu un aer nefericit. Da' lasă, că o să vină şi timpul nostru... după reîncarnare.

Mai întîi m-a urmărit iritat, apoi a zîmbit. Şi el zîmbeşte numai cînd ia primă, iar în ultimii cinci ani n-am auzit să fi avut rendez-vous cu vreuna.

— Ai venit tocmai bine — a spus, privind spre un subofiţer care, cu un bomfaier în mînă, tăia pe generatoare sifonul din plumb al căzii de baie.

— După cîteva momente, pînza bomfaierului a atins baza sifonului şi cele două jumătăţi secţionate au căzut în direcţii opuse.

— Lampa de cuarţ — a cerut Maier, aparent fără adresă.

Cînd un subofiţer s-a grăbit să i-o aducă, a aprins-o şi a dirijat fasciculul de raze ultraviolete spre cele două piese în formă de S.

— Nicu, apropie-te! — a spus peste umăr.

Cînd am venit lîngă el şi m-am aplecat, mi-a arătat cu degetul nişte urme fosforescente, alb-gălbui.

— Acum nu mai există îndoieli — a spus, ridicîndu-se şi întinzînd lampa celui care i-a adus-o. Victima, după dezmembrare, a zăcut în baie.

Pentru o clipă, mi-am imaginat scena şi am simţit fiori în şira spinării şi plumb în stomac.

— Eugen, după ce cauţi amprentele lui Samoilescu-junior, încui şi sigilezi... — am spus, deschizînd uşa şi ieşind.

*
* *

— Şefu' — m-a luat Dan în primire cînd am intrat în birou —, a fost depistat colegul cu care spunea că s-a întîlnit cînd s-a dus să cumpere bere. Lucrează la uzina „Vulcan". M-am şi aruncat pînă acolo. Confirmă ora întîlnirii, ca fiind cinci-cinci şi un sfert după-amiază, aşa cum declară şi bănuitul. În ceea ce priveşte ziua, nu este sigur, dar admite că ar fi putut fi şi cea de 6 iulie.

Văzînd că trag aer în piept pentru a spune ceva, a continuat:

— În conformitate cu planul de acţiune prin care am stabilit că nu vom lăsa nici o afirmaţie a bănuitului neverificată, prin martorul respectiv am

ajuns la logodnica lui, care de asemenea a participat la întîlnirea de referinţă.

— Şi? E-n ordine? — l-am zorit.

— Susţine că a ieşit în oraş pentru a-şi face unele cumpărături, deoarece cu o zi înainte luase salariul.

— În ce zi s-a plătit salariul?

— În 5.

Am clătinat capul.

— Ia declaraţia lui şi citeşte ce susţine că a făcut în ziua de 8 iulie.

M-a privit surprins, dar s-a abţinut să facă vreun comentariu. Cînd a găsit filele pe care le căuta, le-a răsfoit pînă a dibuit ce-i cerusem şi a citit:

— „...Am umblat toată ziua prin oraş pentru a-mi repara aparatul de fotografiat".

— Atît? — am întrebat cînd a ridicat privirea de pe declaraţie.

A confirmat.

— Telefonează să ni-l trimită sus.

— Îl informezi de moartea părinţilor săi? — a întrebat, după ce a vorbit cu arestul.

— Nici prin gînd nu-mi trece.

— Nu înţeleg... — a protestat el: Legea obligă ca deţinuţii sau arestaţii preventiv să fie informaţi în cazul decesului unei rude de gradul întîi! Deci trebuie să-l anunţăm — a conchis, cu hotărîre.

L-am urmărit dînd aprobator din cap şi, cînd a terminat, i-am explicat:

— Nu numai că nu sînt obligat, dar ar fi o insanitate să informez complicii unui omor asupra declaraţiilor sau acţiunilor pe care le întreprind membrii grupului.

— Eu vorbesc despre părinţii lui, iar tu despre complici. Faptul că au avut cunoştinţă de omor nu înseamnă că sînt complici, ci, în cel mai rău caz, tăinuitori. Însă şi această învinuire este superfluă, deoarece ca părinţi nu erau obligaţi să-şi denunţe fiul!

Cînd colaboratorul meu se înfurie, ochii lui îşi virează culoarea din albastru în verde-închis. Curiosul fenomen n-a întîrziat să se repete.

— Dane, pe tatăl lui îl lăsăm deoparte, pentru că în ziua omorului era în spital...

Am fost întrerupt de o bătaie în uşă. Cînd cei doi subofiţeri de la arest au vrut să mi-l introducă pe Samoilescu, le-am cerut să mai aştepte pe culoar.

— Silvia îşi vizita zilnic soţul la spital. Venea în jurul orei patru după-amiază şi pleca la ora şase seara, cînd îşi începeau medicii contravizita. Dacă miercuri, 6 iulie, a ajuns acasă în jurul orei şase şi jumătate, cam ce crezi că ar fi putut să vadă?

A rămas gînditor, muşcîndu-şi buza inferioară, apoi, probabil constatînd că nu-i pe gustul lui, a clătinat capul cu nemulţumire:

— Asta-i numai o simplă speculaţie. Dacă eu am să susţin ipoteza că, după ce a plecat de la spital, s-a dus la un cinematograf, ori a întîrziat pe la diferite cozi cîteva ore, îmi poţi dovedi că nu-i adevărat? Poţi exclude posibilitatea că a ajuns acasă la ora nouă seara? Adică după consumarea dramei.

— Sigur că nu te pot contrazice, aşa cum nici tu nu poţi exclude supoziţia mea. Dar să lăsăm deoparte ora cînd a venit acasă Silvia, deoarece, oricum, vom fi obligaţi să elucidăm şi acest aspect, ulterior, cînd vom avea indicii suficiente. Admiţînd ca fiind corectă varianta ta, ea a fost în orice caz complice. Dacă nu la masacrarea victimei, în mod cert a participat la împrăştierea coletelor. El, Samoilescu, n-a avut la dispoziţie timpul material necesar pentru împrăştierea tuturor coletelor. De acord?

— Mda... Abandonarea primului colet nu putea fi făcută de el — m-a aprobat.

— Acest gen de cooperare se numeşte complicitate la omor şi justifică intenţia mea de a-i

ascunde sinuciderea părinților. Mai cu seamă că nu-i vorba de un deces firesc, ci de o consecință a omorului pe care-l anchetăm.

A făcut cu palmele răsturnate gestul că nu mai are obiecțiuni și s-a dus să deschidă ușa biroului. Samoilescu a intrat și ne-a salutat cu o relativă cordialitate.

— Cînd m-ați chemat, tocmai mă pregăteam să cer o discuție cu dumneavoastră — mi-a zîmbit el.

— Ei, ca să vezi... gînd la gînd — i-am răspuns și eu la fel, pe cînd porneam magnetofonul. Ce vroiai să-mi spui?

— Boldur a avut dreptate. În ziua de 5 iulie, cînd jucam table cu el, Anca mi-a dat telefon. Am negat că aș fi discutat cu ea în ultimele luni, deoarece mă temeam să nu sporesc bănuielile pe care le aveați împotriva mea...

— Așa... Și? l-am încurajat, cînd am văzut că ezită.

— M-a întrebat cum poate să ajungă de la Hala Traian la Academia de Științe Economice. După ce l-am consultat pe prietenul meu, i-am spus că linia autobuzului 40 îi asigură o legătură directă.

— Și ați fixat o întîlnire pentru a doua zi? — l-am ispitit, cu dezinvoltura unui prieten curios să afle cum a decurs aventura amoroasă a camaradului său.

— Nu. Ne-am înțeles numai că-mi dă un telefon a doua zi în caz că se va duce la A.S.E. Însă nu m-a mai sunat. Și vă mărturisesc că oricum n-aveam intenția să mă duc la rendez-vous, deoarece știam pentru ce mă cheamă. Voia să-i restitui medalionul, iar eu nu-l mai aveam de mult... — a spus, făcînd un gest de regret.

I-am urmărit explicațiile dînd aprobator din cap, apoi, cînd a tăcut, am făcut-o pe artileristul scos la pensie și am întrebat cu nevinovăție:

— În concluzie, unde te-ai întîlnit cu Anca în după-amiaza zilei de 6 iulie?

Brusc, şi-a înclinat capul, atît cît să mă poată privi pe sub arcade dintr-o parte, aşa cum fac găinile.

— Nu m-am întîlnit cu ea. La telefon, aşa cum v-am spus, am vorbit. Dar nu ne-am văzut — a zis, apropiindu-şi gura în mod demonstrativ de microfonul magnetofonului.

Am făcut un gest de resemnare şi l-am zgîndărit:

— Ai declarat că ultima dată cînd ţi-ai vizitat părinţii a fost 5 martie...

— Aşa şi este! — m-a întrerupt cu fermitate.

— Şi atunci cum se explică faptul că mai mulţi vecini de-ai părinţilor tăi afirmă că te-au văzut pe acolo şi ulterior? Chiar foarte recent — am spus fără să clipesc, dar gîndind că o astfel de verificare va trebui să fac în orice caz.

— Cine susţine că m-a văzut acolo în ultimele trei-patru luni se înşeală... Ori minte — a zis, muşcînd cu nervozitate din mustaţa în formă de potcoavă care-i cobora pînă la colţurile gurii.

— Mă rog, greşeala-i omenească — i-am dat dreptate, apoi am trecut la adevăratul motiv al chemării lui: Cînd ne-ai arătat felul în care ţi-ai petrecut timpul în primele două săptămîni ale lunii iulie, pentru anumite zile n-ai fost suficient de clar. De exemplu, pentru ziua de 8 ai spus numai că ai umblat să-ţi repari aparatul de fotografiat. Chiar toată ziua? m-am arătat neîncrezător.

— Eu am înţeles că doriţi nişte date succinte, nu să-mi scriu memoriile în cinci volume. Dacă doriţi detalii, vă stau la dispoziţie — s-a oferit el, mărinimos.

— Ai procedat bine — l-am aprobat, deşi gîndeam că pentru după-amiaza zilei de 6 ai ştiut să fii al naibii de precis. Te rog să-mi spui ce-ai făcut în 8 iulie.

— Între orele zece, cînd am plecat de acasă, şi unu şi jumătate cînd, în sfîrşit, am găsit un atelier dispus să-mi repare aparatul de fotografiat...

— Samoilescu, aş prefera să te concentrezi asupra modului în care ţi-ai petrecut timpul, să zicem, după ora patru după-amiază — l-am ghidonat pe făgaşul care mă interesa.

— Sigur, cu plăcere. În jurul orei patru m-am dus la Pavel. Pavel Pivniceru, vecinul meu de apartament, şi am jucat table pînă în jurul orei opt seara, cînd m-am înapoiat la mine să văd filmul de vineri seară.

— Şi în acest interval, de aproximativ patru ore, n-ai mai părăsit apartamentul vecinului tău?

A dat aprobator din cap:

— Numai pentru cîteva minute, cînd a venit Tuţa să-mi spună că mama mea e la noi şi vrea să mă vadă. La început n-am vrut să mă duc, dar pînă la urmă am cedat insistenţelor ei.

— Ce-a vrut să-ţi spună?

— Ceea ce mă şi aşteptam. Să-i fac o vizită tatălui meu la spital. I-am promis că mă voi duce numai ca să scap de gura ei, apoi m-am întors să-mi văd de jocul pe care-l întrerupsesem.

— Pentru ce nu voiai să-ţi vezi tatăl? — a întrebat Dan.

— Nu merita. S-a purtat urît cu mine cînd eram mic, iar acum, cînd m-am mutat în casă nouă şi aveam nevoie de ajutorul lui n-a vrut să ştie de mine, deşi este plin de parale.

— La ce oră ai părăsit apartamentul familiei Pivniceru? — am întrebat eu.

— Cred că era în jur de şase.

— Şi cît ai lipsit?

— Cel mult zece minute.

— Ce persoane se aflau în apartamentul familiei Pivniceru?

— Mioara şi Paula, soţia şi sora lui Pavel şi Radu Chiriţă, prietenul Paulei.

— Momentan, ajunge. Dacă voi mai avea nevoie de lămuriri, am să te chem.

— Vă rog să-mi aprobaţi vorbitor cu mama şi soţia mea — a cerut el, cînd Dan s-a ridicat să-l conducă spre uşă.

— Regret, dar nu-i permis atît timp cît te afli în anchetă.

A oftat cu resemnare şi a ieşit.

Cînd s-a închis uşa şi Dan a revenit spre biroul lui, am ridicat receptorul şi am telefonat la Circulaţie.

— Vreau să ştiu ce autoturism posedă un oarecare Gheorghe Samoilescu, cu domiciliul în strada Cristian Tell 27 — am cerut colegului meu de la celălalt capăt al firului, în timp ce priveam cum Dan începe să-şi demonteze bricheta.

După cîteva minute, mi-a dat numărul şi tipul maşinii: Dacia-1100, culoare gri.

Continuînd să ţin receptorul la ureche, am format numărul Secţiei a II-a de miliţie şi le-am cerut să trimită un echipaj auto să cerceteze dacă autoturismul respectiv nu-i parcat prin apropierea locuinţei răposaţilor.

— Dane — am spus, cînd am închis telefonul —, îi faci o vizită la serviciu soţiei bănuitului şi verifici cum şi-a petrecut timpul în după-amiaza zilei de 8. Cînd ai terminat, te duci şi chestionezi toată familia Pivniceru. Trebuie să stabileşti dacă Samoilescu ar fi avut posibilitatea să lipsească din apartamentul familiei respective între orele cinci şi şapte seara. Priceput?

— Chiar deloc! — a zis clătinînd capul. De ce baţi apa-n piuă cu ziua de 8, cînd omorul a fost comis cu două zile mai devreme?

— Cum nu-i exclus să fac ce ziceai tu, nu-ţi spun despre ce-i vorba... Pentru că n-am chef să ajung de rîsul colegilor mei. Acum e clar?

A zîmbit ironic, cu ochii pe bricheta pe care începuse s-o asambleze. Cînd a terminat, s-a ridicat de pe scaun.

— Ştiu la ce te gîndeşti... — a zis, în timp ce privea şi scăpăra bricheta pentru a vedea cum funcţionează.

— Şi?

— E absurd.

— Poate da, poate nu.

— Şefu' are întotdeauna dreptate... — a comentat maliţios, în timp ce se îndrepta spre uşă.

Nici n-a închis bine uşa şi a început să sune telefonul. Era Secţia a II-a de miliţie. Maşina pe care o căutam se afla parcată pe strada I. C. Frimu, la douăzeci de metri de blocul în care locuise familia Samoilescu.

L-am sunat imediat pe căpitanul Maier şi l-am rugat să vină pînă la mine.

— În timpul căutării urmelor în apartamentul familiei Samoilescu, *am găsit trei fire din părul victimei. Erau în burduful aspiratorului de praf* — a început Maier raportul de îndată ce a închis uşa în spatele lui. Din păcate, n-am putut releva prezenţa amprentelor bănuitului. Şi nu-i de mirare, deoarece am găsit casa curată ca un pahar.

Remarca lui nu m-a surprins, pentru că numai printr-o curăţenie generală se putea justifica deranjul pe care l-am găsit cînd am vizitat pentru prima oară apartamentul. Probabil că, după arestarea lui Samoilescu, prima grijă a mamei lui a fost să îndepărteze toate urmele incriminatorii.

— În ceea ce priveşte urmele de praf şi resturi de plante relevate în manşetele pantalonilor găsiţi în

Parcul Hipodrom, au aceeaşi structură cu cea a unei zone verzi dezafectată de picioarele locatarilor din imobilul respectiv. Întrucît şi dimensiunile pantalonilor sînt asemănătoare cu a celor găsiţi în apartament, *în mod cert au aparţinut tatălui bănuitului.*

L-am urmărit dînd aprobator din cap, apoi cînd a terminat i-am spus:

— După cum bine ştii, criminalul a utilizat un autoturism pentru abandonarea coletelor...

— Iar persoana pe care o bănuieşti, deşi lucra la Getax, n-a avut posibilitatea să conducă un taximetru pînă în ziua de 12 iulie, cînd deja fuseseră împrăştiate coletele — m-a întrerupt, cu adresa şi laconismul care-l caracterizează, cînd nu-i căşună pe mine că-i caut de lucru pentru a mă afla în treabă. Ai găsit vreo soluţie acestei neconcordanţe? a întrebat, aşezîndu-se pe un scaun, cu degetele de la ambele mîini încrucişate pe abdomenul lui masiv.

— Am aflat că familia Samoilescu avea un autoturism...

— Criminalul prezumtiv? s-a precipitat el.

— Nu, sinucigaşii din strada Cristian Tell.

— Tot una-i! Ai reuşit să dai de urma maşinii?

Am arătat biletul pe care scrisesem marca, culoarea şi numărul maşinii.

S-a ridicat imediat şi a venit să i-l dau.

În timp ce-şi arunca ochii pe hîrtie, i-am explicat unde este parcată maşina.

— Cum deschid portierele? Le forţez? a vrut să ştie înainte de a pleca.

— Cînd am făcut percheziţie în locuinţa Silviei Samoilescu, în sertarul de sus al servantei am văzut nişte chei de maşină. Atunci nu le-am acordat nici o importanţă. Cum locuinţa este în apropiere de locul

de parcare al maşinii, urcă pînă în apartament şi ia-le. Nu văd de ce n-ar fi chiar cheile de care avem nevoie...

26 iulie

— Credeam că ai plecat la Mamaia, la plajă — l-am luat peste picior pe Dan, cînd a intrat în birou, privindu-mi cu semnificaţie ceasul, care indica ora douăsprezece şi trei minute.

— După sezon, chiar că ar fi trebuit să fiu la mare — a zis cu amărăciune, lăsîndu-se să cadă pe scaunul lui. Sînt rupt de oboseală — a adăugat oftînd, în timp ce-şi ştergea transpiraţia de pe frunte cu batista.

— Ai îndeplinit misiunea pe care ţi-am dat-o? — am întrebat, în momentul cînd, vîrîndu-şi batista în buzunar, a pus pe masă bricheta.

A făcut un gest de confirmare şi, cu ochii pe bricheta de care a început să tragă, s-a pornit să relateze:

— Soţia lui confirmă modul în care susţine Samoilescu că şi-a petrecut timpul în după-amiaza zilei de 8 iulie. Între orele patru şi opt seara s-ar fi aflat la familia Pivniceru. Ea rămînînd în apartamentul lor pentru treburi gospodăreşti.

— Şi familia Pivniceru?

— S-ar părea că în după-amiaza aceea s-a cam tras la măsea. Mi-a fost destul de greu să-i fac să-şi amintească ce-au făcut. În sfîrşit, după ce mi-am mîncat jumătate de ficat, poate chiar ceva mai mult, am reuşit să clarific cum s-au petrecut lucrurile. Sora lui Pivniceru şi colegul ei, Radu Chiriţă, au părăsit

teatrul de operaţiuni pentru a ajunge pînă la ora cinci la serviciu. Amîndoi lucrează la Secţia financiară, care-i peste drum de blocul „Bucur"...

— Încearcă să fii mai concis, Dane — l-am avertizat. Care era situaţia în apartament, cu aproximativ zece minute înainte de ora cinci, cînd a plecat perechea de care mi-ai vorbit.

— Domnul Pivniceru juca table cu Samoilescu, iar soţia primului s-a dus să se culce în altă cameră...

— Pînă la ce oră au jucat table?

— Aici este cleneiul! — s-a decis Dan să ridice ochii de pe bricheta pulverizată şi să mă învrednicească cu privirea lui. Soţia, obosită după o zi de stat în bucătărie şi servit musafirii, s-a dus să se culce un sfert de oră după plecarea cumnatei ei şi a lui Radu Chiriţă. Dar n-a putut să adoarmă din cauza zgomotului pe care-l făceau cu zarurile soţului ei şi Samoilescu. S-a enervat şi a bătut în perete, strigîndu-le să se potolească. Şi s-au potolit. N-a mai auzit nimic, ceea ce înseamnă că au sistat jocul...

— Domnul Pivniceru ce a declarat?

— Îşi aminteşte foarte bine că era beat, însă habar n-are dacă a continuat să joace table sau s-a culcat. Doamna Pivniceru, cînd s-a trezit şi a intrat în sufragerie, l-a găsit pe Samoilescu umblînd la televizor şi pe soţul ei frecîndu-şi ochii de somn. Era aproximativ şapte şi jumătate. Prin urmare se poate admite în egală măsură atît faptul că Samoilescu n-a plecat nicăieri, cît şi acela că, în intervalul cinci şi un sfert — şapte şi jumătate, ar fi putut fi aiurea. Uşa de la apartamentul familiei Pivniceru fiind în permanenţă neîncuiată. Cum ţi se pare? a întrebat, plecîndu-şi din nou privirea spre tinichelele brichetei sale.

— Că dacă pentru 6 iulie şi-a creat un alibi minuţios, cel din 8 iulie e iluzoriu...

Uşa s-a deschis pînă la perete pentru a-i permite pîntecosului Maier să intre.

— Din ce în ce mai bine! — a zis el, grăbindu-se să se aşeze pe cel mai apropiat scaun.

— Adică?

— În portbagajul maşinii familiei Samoilescu se află aşternută o folie din masă plastică, *iar pe aceasta am găsit trei pete de sînge uman... Grupa „0"*.

Mi-am încrucişat privirea cu Dan, care s-a grăbit să constate:

— S-a ars!

Am făcut un gest de negaţie.

— Pînă în prezent am stabilit şi putem dovedi unde a fost ucisă victima şi care a fost mijlocul de transport utilizat pentru dispersarea ei. De asemenea, ştim şi cine este criminalul, însă nu-l putem pune sub acuzare pînă nu obţinem probe materiale că s-a aflat la locul crimei. El susţine că nu şi-a mai vizitat familia de patru luni.

Dan, care mă urmărise cu o figură contrariată, n-a mai rezistat şi i-a sărit ţandăra:

— Şi noi îl credem?! Victima îl sună la telefon şi-i fixează o întîlnire în ziua omorului... Victima este ucisă, nu oriunde, ci în casa părinţilor lui, unde n-ar fi avut ce să caute fără el! Şi spui că nu putem dovedi prezenţa lui la locul crimei?

— Exact asta e problema! N-a fost văzut intrînd în imobil, deşi au fost chestionaţi, cu fotografia lui în mînă, toţi locatarii imobilului în care au locuit părinţii săi...

— Şi cu cine a intrat Anca în apartament? Cu sfîntul Duh? — m-a întrerupt enervat de-a binelea.

— Tinere, ia-o mai uşor — l-a avertizat Maier, cu o asprime care concorda cu figura lui severă, întotdeauna. Mai bine ascultă-ţi superiorul, care ştie bine ce spune.

Dan a lăsat capul în jos, privindu-şi biroul, cu o atitudine spăşită.

— Misiunea noastră — am continuat, făcîndumă că n-am remarcat incidentul — este să arătăm că totuşi Samoilescu şi-a vizitat părinţii, chiar în ziua omorului. În ultimele zile am probat că alibiul lui este fals, acesta este un pas important, deoarece indică că el ar fi putut să meargă la ei. Rămîne să facem şi celălalt pas: demonstraţia că, într-adevăr, s-a dus acolo.

— Întrevezi o astfel de posibilitate? — a întrebat Maier cu obişnuitul lui simţ practic.

— Volanul maşinii familiei Samoilescu spune ceva? — i-am întors întrebarea.

A ridicat din umeri:

— Nimic edificator. Cum este şi firesc, predomină urmele răposatei Silvia Samoilescu. Ea fiind ultima persoană care a condus maşina. Mai există nişte fragmente de amprente, însă nu sînt concludente.

— De ce?

— Pentru că am găsit numai patru puncte de coincidenţă cu cele ale lui Samoilescu, ceea ce înseamnă că în afară de bănuit ar fi putut pune mîna pe volan încă aproximativ o sută de mii de cetăţeni. Şi asta oricum o întorci, nu înseamnă identificare.

— Nu fi atît de pesimist. Deşi justiţia nu admite ca probă amprentele care au mai puţin de unsprezece puncte de coincidenţă, urma pe care ai găsit-o, chiar dacă nu-l indică cu precizia cerută pe bănuit, arată, cu o probabilitate de două sute la unu, că ar putea fi el. Şi asta este cu mult mai bine dacă admitem probabilitatea de douăzeci şi două de milioane la unu!

— De acord. Bănuielile care planează asupra lui au sporit şi pe această cale. Dar problema nu-i rezolvată.

A fost întrerupt de o bătaie în uşă. La invitaţia mea au intrat doi subofiţeri, fiecare ţinînd în braţe trei dosare groase de o palmă.

— Să trăiţi! — a spus unul dintre ei. V-am adus de la laborator nişte albume cu fotografii.

După ce le-au lăsat pe biroul meu, am deschis unul dintre ele şi m-am lămurit ce conţin.

— Samoilescu — am reluat către interlocutorii mei, după plecarea subofiţerilor — mi-a plasat o minciună care-mi pare atît de nesemnificativă pentru apărarea lui, încît mă intrigă.

— La ce te referi? — a ridicat Dan capul, pentru prima dată după ce-l bruftuise Maier.

— La cele cinci sticle de bere. Spune că le-a băut la Doina Patraulea, dar ea neagă — am zis gînditor, apoi brusc am înţeles: Eugen, presupun că ai căutat impresiunile digitale ale lui Samoilescu în toată casa părinţilor săi.

— Bineînţeles — s-a mirat el de stupiditatea întrebării mele.

— Pe balcon era o grămadă de sticle goale. Le-ai examinat?

— Nu... Nu m-am gîndit — a rămas el surprins.

— Nici eu pînă acum. Te duci acolo şi te ocupi numai de sticlele de bere.

Cînd Maier a dat aprobator din cap, am privit spre Dan:

— Tu te duci la Doina Patraulea să o rogi să-ţi împrumute toate sticlele de bere pe care le are în casă. Le vîri cu grijă într-o sacoşă şi i le duci lui Eugen.

După plecarea lor, am sunat arestul şi am cerut să mi-l aducă pe Samoilescu.

Cînd a intrat şi s-a aşezat pe scaun, i-am pus în faţă cele şase dosare pe care le primisem mai înainte:

— Samoilescu — am zis, arătînd spre dosare —, ai în faţa ta albumele cu fotografiile tuturor şoferilor

de taximetre care au fost pe mașini în ziua de 6 iulie. Te rog să-l indici pe cel cu care ai călătorit de la centrala telefonică Ghica-Tei pînă la Doina Patraulea.

De surpriză, a rămas pietrificat ca un sfinx.

— I-ați fotografiat pe toți? — a întrebat el, aiurit.

— Da! Sînt o mie două sute nouăzeci și opt.

A dat din cap, cu privirea rătăcită, și a început să răsfoiască paginile primului album, privind fotografiile față-profil, lipite de file.

M-am uitat la el timp de două ore, pînă a parcurs și a închis și ultimul album.

— Nu l-am găsit — m-a anunțat.

— Și atunci cu ce taximetru ai călătorit?

— Cu unul al cărui șofer nu se află în album.

— Repet, au fost fotografiați toți șoferii care au lucrat în ziua respectivă.

— Respectuos vă aduc la cunoștință că, intenționat sau numai întîmplător, *fotografia șoferului care m-a dus pe mine a fost omisă* — a zis, înclinîndu-se spre microfonul magnetofonului.

— Mai ai să-mi spui ceva în legătură cu Anca?

— În dorința de a fi prins criminalul, v-am spus tot ce am știut despre ea.

M-am ridicat de pe scaun și m-am dus să-l predau subofițerilor care așteptau pe culoar.

*
* *

— Ai avut dreptate, șefu' — a zis Dan, vesel; cum a intrat în cameră cu Maier.

— Am găsit amprentele lui pe cinci din sticlele de bere de pe balconul apartamentului din strada Cristian Tell.

— La Doina Patraulea ai găsit sticle de bere? — l-am întrebat pe Dan.

— Da. Trei, dar erau „curate“ — a arătat spre Maier, care a făcut un gest de confirmare.

— Acum e bine — am zis, uşurat. Bănuielile sînt confirmate prin probe irefutabile! Beţi o cafea?

— La opt seara? a zis Maier, uitîndu-se la ceas.

Neîncrezător, mi-am privit şi eu ceasul. Avea dreptate. Şi nu ştiu cînd trecuseră atîtea ore.

— Pentru azi ne ajunge... — am zis, petrecîndu-mi mîna peste umerii colegilor mei şi pornind spre uşă.

27 iulie

Cînd, la ora şapte dimineaţa, Doina Patrulea a deschis uşa şi m-a văzut, şi-a înăbuşit un oftat de exasperare.

Făcîndu-mă că nu observ că prezenţa mea a început să-i provoace alergie, i-am dat bună ziua, zîmbindu-i cît mai afectuos posibil.

Întrucît intenţia mea de a-i reda buna dispoziţie n-a avut nici un efect, am trecut la scopul venirii mele. De-a lungul a zece minute i-am povestit ce stabilisem în legătură cu vizita pe care i-o făcuse familia Samoilescu. A început prin a protesta, mai întîi cu convingere, apoi ezitînd. A sfîrşit însă prin a-mi da dreptate.

În timp ce-şi cerea scuze, făcînd un gest de imperială toleranţă, am rugat-o ca în următoarele trei zile să-şi facă timp să treacă pe la noi pentru a da o nouă declaraţie. Cînd mi-am luat la revedere, n-am omis să-i atrag atenţia că-i este interzis să relateze cuiva discuţia pe care am avut-o.

*

* *

La ora şapte şi jumătate am intrat în biroul comandatului Secţiei a VI-a.

— Aşa matinal? — s-a mirat maiorul Tudor Udrea, cînd, ridicîndu-şi privirea de pe mapa cu corespondenţă, m-a zărit în cadrul uşii.

Am făcut un gest de salut cu palma ridicată şi l-am avertizat:

— Şi nu cu veşti bune.

— Parcă există altfel de veşti în meseria noastră... – a ridicat resemnat din umeri şi mi-a arătat unul din cel două fotolii din faţa mesei sale de lucru. Eu nu mi-am băut cafeaua. Te interesează?

— Da. Nici eu n-am avut cînd s-o beau pe a mea.

S-a ridicat de pe scaun şi, scoţînd capul prin deschizătura uşii, a cerut să se prepare două cafele.

— Cum merge „Acţiunea Anca"? — a întrebat, din politeţe, după ce şi-a reocupat locul.

Deoarece chiar pentru afacerea respectivă venisem la el, n-am ezitat să-i relatez stadiul în care ajunsesem:

— E uluitor! a dat admirativ din cap, cînd mi-am terminat povestea. I-ai întocmit dosarul de trimitere în judecată?

N-am avut cînd să-i răspund, pentru că şi-a făcut apariţia o plutonieriţă care ne-a adus pe o tavă două ceşti în care aburea cafeaua. În timp ce ne punea ceştile la îndemînă, deşi aveam cu totul alte preocupări, nu m-am putut împiedica să n-o privesc. O femeie cu un corp ca al ei n-ar fi avut probleme dacă ar fi vrut să se angajeze ca balerină la Folies-Bergère.

— Ei! m-a ameninţat Udrea cu degetul, văzînd că am rămas cu privirea pe uşă şi după ce s-a închis în spatele femeiuştii.

— Da... — am ezitat o clipă, pînă mi-am reamintit pentru ce mă aflam în faţa lui. Nu-l pot trimite încă în judecată. A rămas neelucidat un aspect important al afacerii — am spus, căutînd să par cît mai amărît posibil.

— Ce anume? — s-a grăbit să muşte din momeală.

— Pînă în prezent, *n-am reuşit să stabilim corpurile delicte utilizate pentru împachetarea părţilor secţionate ale victimei* — am zis, transformîndu-mi aerul de amărăciune într-unul de totală nefericire.

— Aşa e... — a admis el, cu compasiune. Pînă nu stabileşti cui i-a aparţinut „ambalajul", eşti legat de mîini şi de picioare. Şi nu se întrevede nici o posibilitate! — a zis plin de solicitudine.

— Ar fi ceva... — am început cu un ton ezitant. Mă gîndesc să apelez la concursul anturajului familiei Samoilescu seniori... Mă refer la locatarii din imobilul în care au locuit, la colegii de serviciu ai Silviei Samoilescu la elevii şcolii de şoferi unde a fost instructor Gheorghe Samoilescu-senior, la pacienţii şi personalul Spitalului Militar şi aşa mai departe... — am spus, făcînd o pauză pentru a sorbi din cafea, chestie de „tactică" a strategiei.

— Sub ce formă înţelegi să le ceri concursul? — m-a privit cu o curiozitate nedisimulată.

— Să le arăt obiectele în care a fost abandonată victima.

— Ideea-i foarte bună! Merită făcută acestă încercare! — m-a aprobat el, entuziasmat.

— Aşa cred şi eu... — am admis, cu timiditate.

A sorbit şi el puţină cafea, apoi brusc a tresărit şi a lăsat ceaşca cu zgomot pe farfurioară.

— Un moment! Unde vrei să organizezi această „expoziţie"? — a întrebat, încruntîndu-se.

— Cea mai centrală secţie de miliţie din Bucureşti este aceasta. M-am gîndit că accesul martorilor va fi mult mai simplu aici, decît în altă parte.

— Bine, dar asta înseamnă să-mi plimbi pe aici un sfert din locuitorii capitalei — a zis cu un aer dezolat.

— Ţi-am spus că n-aduc veşti bune — i-am reamintit, dînd din cap cu o adîncă tristeţe.

— Deci, în afara spaţiului, trebuie să dau şi oameni? Pentru supraveghere, pentru depistarea şi invitarea martorilor... — a constatat dezgustat, cînd i-am spus cum văd eu organizarea pelerinajului.

— Te va ajuta locotenentul Simionescu — l-am încurajat.

După uitătura pe care mi-a aruncat-o, am avut motive să cred că propunerea mea nu contribuise cu nimic la diminuarea indispoziţiei pe care i-o provocase gîndul la tevatura ce-l aştepta. Din cauza mea, bineînţeles.

La plecare, cînd i-am întins mîna, mai întîi s-a făcut că n-o vede, apoi s-a ridicat în picioare şi a strîns-o.

— Să sperăm că ne vom atinge scopul — s-a decis să-mi zîmbească, pe cînd m-a condus spre uşă.

*

* *

Cînd am ajuns la inspectorat, Dan era în birou. Iar Maier a venit deîndată ce i-am telefonat.

Deşi nu s-au arătat prea încîntaţi de misiunile pe care le-au primit, au fost de acord că nu există altă variantă aptă să conducă la clarificarea „Acţiunii Anca".

21 august

Aşteptîndu-l pe procuror, mă uitam distrat spre Dan, care-şi etalase pe birou piesele şi piesuţele chinuitei sale brichete, şi cugetam la alergătura ce am tras-o în cele trei săptămîni şi ceva care se scurseseră.

Peste şase mii de oameni au fost conduşi la Secţia a VII-a pentru a vizita „expoziţia" pe care am organizat-o acolo. Dintre cei care au privit obiectele expuse, mai multe de două sute s-au arătat dispuşi să ne furnizeze indicii preţioase. Dar, după ce-am discutat cu ei, am reţinut ca serioase numai aproximativ cincizeci de declaraţii; ceilalţi, sub influenţa romanelor sau filmelor poliţiste, n-au ezitat să ne ofere serviciile lor de pricepuţi detectivi. Mulţumindu-le pentru generoasa lor bunăvoinţă, le-am explicat că problema noastră imediată nu-i cauzată de lipsă de detectivi, ci de cea a unui criminal apt să înfunde puşcăria.

Lăsînd însă deoparte timpul, care inerent se pierde într-o acţiune de genul celei pe care am întreprins-o, rezultatul obţinut a depăşit orice aşteptări. Douăzeci şi unu de foşti elevi ai şcolii de şoferi amatori au declarat că instructorul lor, Gheorghe Samoilescu, purta întotdeauna pantalonii expuşi şi mînca pe rupte miere, dintr-un borcan pe care-l ţinea în sacoşa verde, corp delict în „expoziţie".

Sacoşa roşie a fost recunoscută ca aparţinînd Silviei Samoilescu de către paisprezece martori, recrutaţi printre pacienţii şi personalul Spitalului Militar. O opinie aidoma au avut şi cele patru colege de birou ale sinucigaşei. Totodată ele, identificînd printre obiectele expuse şi cheia din fontă găsită în buzunarul sacoşei respective. În declaraţiile lor au arătat *că o recunosc, după cele patru crestături pe*

care le avea pe toartă, ca fiind cheia de la uşa arhivei serviciului lor.

După ce trăsesem ca nişte sclavi la galere, puteam spune că, în sfîrşit, am adunat suficiente probe pentru a-l constrînge pe bănuit să-şi recunoască vinovaţia. Cînd am vrut să-mi strîng mîna şi să mă felicit pentru treaba pe care o făcusem — eu personal... şi cîteva sute de lucrători de miliţie! —, o bătaie uşoară în uşă a împiedicat gestul de preţuire şi stimă pe care intenţionam să mi-l adresez.

Era procurorul Alexandru Grigore, un tip în jur de patruzeci de ani, scund, subţirel şi îmbrăcat cu multă eleganţă, într-un costum gri-deschis, cămaşă albă şi cravată bleu. Capul, uşor alungit, era sprijinit pe maxilare puternice, de boxer; ochii mari şi căprui, avînd o privire neutră, de adolescentă naivă, susţineau o frunte înaltă, prelungită spre creştet de un început timid, dar sigur, de chelie.

— Bună dimineaţa — ne-a salutat el, cu o voce caldă, melodioasă, perfect acordată cu ochii săi mari, căprui şi mai ales candizi.

Deşi cînd l-am văzut am simţit cum mă cuprinde o tristeţe grea, am reuşit totuşi să schiţez un zîmbet modest în timp ce ne dădea mîna.

Pe cînd procurorul se aşeza pe scaun, Dan mi-a aruncat o privire de încurajare. Ştia şi el că, spre ghinionul nostru, „Acţiunea Anca" va fi instruită, în ciuda aparenţelor, de cel mai sever reprezentat al Procuraturii.

— Despre ce-i vorba, căpitane? — a deschis el discuţia, cu figura numai zîmbet.

— Doriţi o cafea? — l-am ispitit, încercînd să încălzesc atmosfera.

A fost un gest hotărît de negaţie. Desigur, nu era de acord cu eventualul familiarism ce s-ar fi creat dacă am fi băut cafeaua împreună.

— Am o criză îngrozitoare de ficat — a zis, pe un ton de scuză, punînd palma dreaptă pe regiunea organului menţionat.

Dînd din cap cu compasiune, de fapt, m-am simţit satisfăcut. Lasă să simtă şi el ce-au simţit colegii mei care au avut ghinionul — ca şi mine, de altfel! — să aibă cazuri instruite de el.

Am început să expun afacerea, argumentîndu-mi spusele prin scurtele pauze în care-i ofeream să privească acte de constatare, fotografii sau declaraţii.

De-a lungul a două ore n-a făcut nici un comentariu. A privit şi a ascultat.

— Cunoaşte acuzaţiile? — a întrebat, cînd mi-am terminat relatarea.

Am făcut un gest de negaţie:

— *Oficial, l-am reţinut pentru comiterea unei tîlhării.* Am preferat să cercetez omorul sub stare de arest, pentru a nu-i lăsa răgaz să şteargă şi bruma de urme care mai rămăseseră. Chiar aşa, şi tot a reuşit să ne zăpăcească destul de consistent.

—*Aţi procedat bine.* În funcţie de rezultatul interogatoriului, probabil că-i vom schimba calificarea — m-a aprobat, spre mirarea mea. Vă rog să dispuneţi aducerea lui.

Cînd m-am uitat la Dan, s-a grăbit să dea telefon la arest. Cu această ocazie am văzut că pe masa lui de lucru se aflau numai notesul şi pixul. Ce nu reuşisem eu, rezolvase faima de excesivă severitate a procurorului. Nici urmă de brichetă demontată.

— Tovarăşul procuror Alexandru Grigore este însărcinat cu supravegherea cazului dumitale — i-am spus lui Samoilescu, cînd a intrat în birou, pornind magnetofonul.

L-a salutat printr-o înclinare adîncă şi a demarat în viteză:

— În sfîrşit! Sînt fericit să vă văd... — a zis, trăgînd un oftat puternic de uşurare. Vă rog să faceţi dreptate. De mai bine de şase săptămîni sînt arestat pe nedrept şi maltratat!...

— Mai întîi, vă rog să luaţi loc — l-a invitat procurorul, cu glasul lui melodios.

Samoilescu s-a aşezat pe scaun, privindu-l pe procuror ca un bigot foarte bigot pe Mesia.

— Aţi spus că aţi fost maltratat. Vă rog să-mi spuneţi în ce mod? a cerut Alexandru Grigore, privind spre mine încruntat, apoi din nou spre Samoilescu: Aţi fost lipsit de mîncare şi băutură? Sau aţi fost bătut?

— Da! Am fost maltratat — a afirmat Samoilescu cu hotărîre.

— Descrieţi în ce fel, vă rog.

— Oare faptul că am fost arestat atît de mult timp, deşi dînsul — a arătat spre mine — ştia foarte bine că n-am nici un amestec în omorîrea Ancăi, nu-i destul de grăitor?

— În asta a constat maltratarea?

— N-ajunge?

— Dumneavoastră aţi fost reţinut pentru comiterea unei tîlhării?

— N-am comis nici o tîlhărie. E o minciună! — a strigat el.

— Rugîndu-vă să vă măsuraţi cuvintele şi să nu ridicaţi tonul, vă reamintesc că din declaraţiile pe care le-aţi dat — a zis, imperturbabil, arătînd spre dosarul din faţa mea — rezultă că aţi recunoscut faptele. Declaraţiile v-au fost smulse cu forţa?

— Exact, tovarăşe procuror! Am fost obligat să le dau, şi le retractez! — a zis, apropiindu-şi gura de microfonul magnetofonului aşezat pe masă, în faţa lui.

— Vă rog să consemnaţi declaraţia în stenogramă — a zis procurorul, întorcînd capul spre Dan, pe post de cronicar.

Samoilescu a dat aprobator din cap şi a privit batjocoritor spre mine. Tocmai cînd îmi spuneam că-mi va arăta cotul sau va scoate limba la mine, am auzit vocea melodioasă a procurorului:

— Domnule Samoilescu, vă aduc la cunoştinţă că veţi fi interogat sub bănuiala de a fi comis o faptă cu mult mai gravă... Există motive să se creadă ca aţi ucis-o pe Anca Broscoţean...

— Mă aflu aici pentru a stabili adevărul, de aceea vă atrag atenţia că tot ce veţi spune din acest moment va putea fi folosit împotriva dumneavoastră.

— Nici nu cer altceva decît să se facă dreptate — l-a informat Samoilescu plin de bunăvoinţă.

— Tovarăşe căpitan, vă rog să prezentaţi elementele de încriminare ale bănuitului — mi-a cerut procurorul.

— Samoilescu, recunoşti că ai cunoscut-o pe Anca Broscoţean! — mi-am început eu repertoriul.

— Da, dar asta nu înseamnă că ...

— Te rog să răspunzi fără comentarii! — i-am atras atenţia, cu asprime, cu speranţa că nu voi fi obligat să mă tocmesc cu el ca la piaţă. I-ai luat Ancăi Broscoţean, pe care de acum înainte o vom numi victimă, un medalion de aur?

— Nu i l-am luat! Mi l-a oferit ea.

— Formulez altfel întrebarea. A rămas la tine medalionul victimei.

— Da.

— A încercat victima de nenumărate ori să şi-l recupereze?

A dat din cap într-un gest de negaţie, apoi s-a răzgîndit:

— Eu am înţeles că dacă mi l-a dat cadou, pot face ce vreau cu el... chiar să-l vînd. Ceea ce am făcut.

Ulterior, cînd s-a răzgîndit şi mi-a cerut să i-l restitui, nu-l mai aveam... Jenîndu-mă să-i spun adevărul, am tot dus-o cu vorba pentru a o face să renunţe la el. Dealtfel, în ultimele luni, cînd îmi dădea telefon, nu-mi mai pomenea de el.

— În ziua de 5 iulie ai vorbit cu ea la telefon şi aţi stabilit să vă întîlniţi a doua zi?

— Da, dar nu ne-am văzut! — s-a grăbit el să completeze, cu capul întors spre procuror. M-a sunat dintr-o casă din care se auzea muzică şi a contramandat întîlnirea, spunîndu-mi că-mi va explica a doua zi motivele.

— La ce oră ai avut această discuţie?

— La puţin timp după ce mă înapoiam cu soţia mea de la Doina Patraulea. Cred că era ora opt seara.

— Samoilescu, a venit momentul să te anunţ că alibiul pe care ţi l-ai făcut cu minuţiozitate, exact pentru momentul suprimării victimei, este inexplicabil.

— Vreţi să spuneţi că n-am fost la Doina?! — s-a făcut el că vede în afirmaţia mea o enormitate.

— Nu... Aşa ceva nu aş putea susţine. Este adevărat că ai fost la Doina Patraulea... — am zis, făcînd intenţionat o pauză mai mare, pentru a realiza efectul pe care-l scontam. Ai fost la ea, însă nu miercuri, 6 iulie, ci vineri 8 iulie!

A rămas trăsnit, privindu-mă pe sub arcade, cu capul uşor înclinat într-o parte.

— Cînd te-ai aflat la Doina, ai declarat că a fost sunată la telefon de vecinul ei, Wilhelm Schmidt...

— Şi acesta-i adevărul curat! — şi-a revenit el din şocul ce i-l provocase pulverizarea alibiului pe care-l meşteşugise ca în romanele Agathei Christie.

— Ştiu, numai că el i-a telefonat în ziua de 8...

— A sunat şi în ziua de 6! a strigat el, albindu-se la faţă.

— Prima oară cînd ai căutat-o, în luna iulie, a fost pe ziua de 8... Pentru a-i anunţa că a doua zi se căsătoreşte fiul lui.

— Vă rog să dispuneţi să fie adus aici prietenul meu Victor Marin, care era cu logodnica lui şi care va atesta că m-a întîlnit în ziua de 6 iulie, cînd m-a trimis Doina să cumpăr bere de la „Zigzag".

Alexandru Grigore mi s-a adresat mie:

— Va trebui să depistaţi martorul.

— A fost deja audiat. Confirmă spusele bănuitului — am răspuns.

— Vedeţi? Vedeţi că am dreptate! — a prins Samoilescu curaj.

— Samoilescu — am zis cu un aer molcom —, există o mare neconcordanţă. Cum explici că berea ai cumpărat-o în 6 iulie şi ai băut-o în 8 iulie, la Doina acasă?

— Îmi cereţi mie să explic confuziile pe care le faceţi dumneavoastră? — s-a mirat el, cu o sinceritate de prostituată în exerciţiul „funcţiunii". Eu am băut berea atunci cînd am cumpărat-o. Adică în ziua de 6 iulie! a completat cu aplomb.

— Atît soţia ta, cît şi Doina au declarat că atunci cînd aţi fost împreună... n-aţi băut bere! — am zis apăsat.

— Se înşeală... — a zis el, privindu-mă pentru o clipă dezorientat, apoi şi-a revenit: cum puteam să fiu în ziua de 8 la Doina, cînd în toată după-amiaza acelei zile n-am ieşit din casa vecinului meu? Toată familia lui îmi este martoră că am stat acolo pînă la opt seara şi am jucat table...

— Singurul martor la care ai putea apela este domnul Fivniceru, dar n-are nici un rost, deoarece el afirmă că în jurul orei cinci a sistat partida de table pe care o făcea cu tine şi s-a culcat. Aşa că nu poate confirma prezenţa ta în locuinţa sa între orele cinci şi

jumătate şi şapte jumătate, cînd, trezindu-se din somn, a dat într-adevăr cu ochii de tine.

— Faptul că Pivniceru s-a îmbătat şi s-a culcat nu infirmă prezenţa mea la el acasă...

— Dumneavoastră aveţi nevoie de un martor care să confirme afirmaţia dumneavoastră că v-aţi aflat în compania lui, nu să ridice din umeri — i-a explicat procurorul.

— Cînd ai fost ultima dată în casa părinţilor tăi? — am întrebat, privindu-mi ceasul cu un aer absent, pentru a-i face să creadă că nu acord nici o importanţă răspunsului său.

— V-am mai spus. A doua zi după cutremur, adică în 5 martie.

— Ai stat mult acolo?

— Numai cîteva minute. Am văzut că n-au păţit nimic şi am plecat, pentru că trebuia să mă prezint la serviciu.

— Te-au servit cu bere?

— Nu... — a spus el, privindu-mă confuz.

— De fapt, n-are nici o importanţă — am zis, subliniindu-mi spusele cu gestul care le corespundea. Avem expertiza chimică a laboratorului de criminalistică. Urmele de bere rămase pe sticle aveau o vechime de trei săptămîni, nu de patru luni.

— Domnule procuror, vă rog să reţineţi că se încearcă atragerea mea într-o cursă! Nu înţeleg nimic din ceea ce spune domnul căpitan! — a zis crispat către Alexandru Grigore, care participa la discuţia noastră numai cu ochii, de parcă ar fi privit peisajul unei văi din vîrful muntelui.

— Vă rog să-i explicaţi bănuitului despre ce sticle vorbiţi — mi-a cerut procurorul, scurt.

Cum într-o anchetă penală procurorul e şeful, n-am întîrziat să mă conformez.

— În apartamentul părinţilor tăi am găsit cinci sticle de bere care poartă impresiunile tale digitale. Sînt sticlele pe care le-ai luat de la „Zigzag", în ziua de 6 iulie. Acum, am vorbit destul de clar?

— Nu-i adevărat! *Dumneavoastră aţi dus sticlele acolo, ca să mă compromiteţi!* — mi s-a adresat el, ţîşnind de pe un scaun ca un resort.

Procurorul i-a făcut semn să-şi reocupe locul. Cînd s-a aşezat, l-a întrebat:

— Admiţînd că sticlele au putut fi duse în apartamentul părinţilor dumitale, marcarea lor cu amprentele care vă aparţin cum s-a putut face?

— Nu mă pricep la astfel de treburi şi nu pot să le explic. Dar ceea ce ştiu, cu certitudine, este că dînsul — a arătat el spre mine — pune la cale o provocare!

— Domnule Samoilescu, să nu exagerăm. Ce motive aveţi să vă temeţi de faptul că se dovedeşte că aţi băut bere în apartamentul părinţilor dumneavoastră? Oricum, e mai frumos să bei la părinţii tăi, decît la cîrciumă — a zis procurorul, cu o nevinovăţie de nou-născut.

Aparent, inocenta întrebare a făcut ravagii. Samoilescu rămăsese interlocat, cu ochii mari şi gura închizîndu-se şi deschizîndu-se fără să scoată nici un cuvînt, ca în filmele mute ale lui Mark Sennett.

— Puteţi să explicaţi ce inconveniente vedeţi în susţinerea căpitanului Apostolescu că aţi fi fost în casa părinţilor dumneavoastră la începutul lunii iulie? a insistat procurorul.

— Nici unul... dar nu-i adevărat — a reuşit el să bolborosească, încurcat.

Procurorul mi-a făcut semn să-mi reiau interogatoriul şi n-am întîrziat să-i fac pe plac, adresîndu-mă lui Samoilescu.

— Ai motive să te temi de dovedirea prezenţei tale în apartamentul din strada Cristian Tell. Şi le cunoaştem amîndoi la fel de bine. Acolo a fost ucisă victima Anca Broscoţean! am zis cu asprime.

— Nuuu... Nu-i adevărat! a protestat el, uitîndu-se atît de speriat la mine, de parcă aş fi fost un butoi cu pulbere cu fitilul arzînd pe ultimii milimetri.

— S-au găsit fire de păr şi urme din sîngele victimei în apartament — a intervenit procurorul, etalînd pe masă cărţile de joc.

— Este o înscenare!

— Pantalonii şi valizele în care au fost abandonate resturile victimei au aparţinut părinţilor tăi! — am adăugat şi eu.

— Nu-i adevărat!

— Afirmaţia este susţinută de zeci de martori!

A vrut din nou să protesteze, însă nu i-am dat răgaz.

— Cum a ajuns victima Anca Broscoţean în valizele familiei Samoilescu! — am spus, dîndu-mi seama că, fără să vreau am ridicat tonul.

— Nu ştiu nimic, nu cunosc nimic! Chiar dacă este adevărat ce spuneţi... Eu mă aflam în altă parte, la Doina, cînd s-a comis omorul! — a strigat el iritat.

— De unde ştiţi cînd s-a comis omorul? — n-a ratat ocazia să întrebe procurorul, cu vocea lui atît de melodioasă, încît sînt convins că dacă ar fi urmat conservatorul ar fi ajuns mare printre soliştii de la „Scala" din Milano.

— N-am de unde să ştiu, însă datorită insistenţei cu care se analizează felul în care mi-am petrecut timpul în după-amiaza de 6 iulie, presupun că atunci s-a făptuit omorul — a reuşit el să explice, uitînd că, atunci cînd l-am pus să arate ce-a făcut în primele două săptămîni ale lunii iulie, singur a fixat amănuntele numai pentru ziua respectivă.

În consecinţă, am scos din dosar declaraţia şi i-am dus-o în faţă, punînd degetul acolo unde indica modul în care îşi petrecuse timpul între orele cinci şi şapte după-amiaza.

— Aceste precizări le-ai făcut singur, fără ca noi să-ţi fi sugerat sau să fi insistat asupra unei zile anume.

— Întîmplarea a făcut ca de acea zi să-mi amintesc mai bine. Această explicaţie este riguros exactă a spus, fără să clipească sau să roşească.

— Dacă am înţeles bine — a zis vocea cîntătoare a procurorului —, dumneavoastră nu negaţi faptul că victima Anca Broscoţean ar fi putut fi ucisă în casa părinţilor, ci numai că aţi fi fost acolo...

— Aşa este — s-a grăbit Samoilescu să-i dea dreptate. Eu susţin că n-am mai intrat acolo de peste patru luni, iar dacă omorul a fost comis în casa părinţilor, eu n-am de unde să ştiu.

— Urmele găsite indică, fără nici o urmă de îndoială, că victima a fost asasinată acolo — l-a asigurat procurorul.

— N-am elemente să vă contrazic. Dacă aşa spuneţi dumneavoastră, eu vă cred — i-a replicat, Samoilescu, cu largheţe.

— În această situaţie se naşte o întrebare. Cum a ajuns victima în apartamentul din strada Cristian Tell? Ea nu vă cunoştea părinţii, ci pe dumneavoastră.

Samoilescu l-a ascultat cu atenţie, a ridicat ochii spre tavan, a meditat cîteva secunde, apoi a zis:

— Nu ştiu dacă aceasta este cea mai bună explicaţie, dar deocamdată nu văd alta. Oare nu-i posibil ca Anca...

— Numiţi-o victimă — i-a reamintit procurorul.

— Oare victima, văzînd că nu poate scoate medalionul de la mine, n-ar fi putut să-şi fixeze o întîlnire cu mama? Pentru a-i cere s-o ajute să-l obţină.

— Se cunoşteau totuşi?

— Nu, însă nu-i era greu să vorbească cu ea, luîndu-i numărul din cartea de telefon.

— Şi de ce ar fi putut mama ta s-o omoare?

— Eu nu spun că a omorît-o. Încerc să găsesc o explicaţie plauzibilă a prezenţei Anc... victimei în casa părinţilor mei.

Mi-am privit ceasul. Mai erau cîteva minute pînă la ora nouă seara. În ritmul în care avansa discuţia, exista riscul să ne apuce dimineaţa, fără să fi clarificat situaţia. M-am grăbit să intervin:

— Dacă în ziua cînd victima a fost în apartamentul părinţilor tăi, tatăl tău era internat în spital, iar mama ta se afla la el, cine a introdus-o în casă?

— Eu mă aflam la Doina..

— Doina a fost indusă în eroare de soţia ta, care, a doua zi după ce ai fost arestat, a chemat-o şi i-a sugerat că, dacă va fi întrebată, trebuie să susţină că în ziua de 6 iulie vă aflaţi la ea în vizită. Pentru că martora ezita, i-a reamintit că aţi plecat acasă să vedeţi filmul de miercuri, de fapt era vorba de cel de vineri... Doina a sfîrşit prin a lua de bune afirmaţiile soţiei tale, însă, urmare a depoziţiei făcute de vecinul ei, domnul Schmidt, şi-a dat seama de greşeala pe care o făcea.

— Invenţii...

— Inventată a fost călătoria cu taximetrul, de la centrala Gloica-Tei la Doina. Patentul ei îi aparţine soţiei tale, care, văzînd într-adevăr un taximetru plecînd cu o pereche de tineri din faţa centralei respective, ţi-a dat ideea să-ţi agrementezi alibiul cu o situaţie reală în sine, dar complet străină de tine.

— Nu e adevă...

— Ştiu de la soţia ta! — i-am tăiat avîntul, blufînd cu seninătate.

— V-a spus ea...!? — a bolborosit el, clipind descumpănit.

— Pachetele cu resturile victimei au fost împrăştiate cu maşina părinţilor lui — am zis către procuror, aparent fără nici o adresă. Urmele de sînge în portbagaj nu mai lasă loc de dubii...

Samoilescu, care se chircise în scaun, cu privirea spre arabescurile covorului, s-a decis să ridice capul spre Alexandru Grigore.

— Sînt obosit şi nu mă mai pot cocentra. Vă rog să aprobaţi o pauză — a cerut, cu ochii congestionaţi şi glasul vlăguit.

— De acord. Reluăm interogatoriul mîine dimineaţă. Şi vă rog să reflectaţi adînc asupra celor discutate — l-a îndemnat procurorul, în timp ce Dan îl scotea pe culoar, iar eu închideam magnetofonul.

22 august 1977 — 9 mai 1978

— Se spune că noaptea este un sfetnic bun. Vă ascultăm, domnule Samoilescu — l-a îndemnat procurorul, cînd m-a văzut că am declanşat magnetofonul.

— Vă spun tot adevărul — a zis el, privind încruntat înaintea lui, adică pe zidul din spatele meu. În ziua de 6 iulie m-am văzut cu Anca... cu victima Anca Broscoţean.

— Unde şi la ce oră? — am întrebat.

— În faţa florăriei din Piaţa Romană, la ora cinci şi jumătate. În prealabil, am cumpărat cele cinci sticle de bere şi le-am dus în apartamentul părinţilor mei...

— Aveai cheile de la uşă?

— Da. Într-o zi, cînd a venit mama la noi acasă, am profitat de neatenţia ei şi i-am sustras unul din cele două rînduri de chei pe care le avea pe un inel. Erau cheile lui tata şi am vrut să profit de faptul că era internat, pentru a putea duce din cînd în cînd cîte o femeie acolo.

— Unde sînt aceste chei?

— La mine, în dormitor, în buzunarul unei valize negre, aşezate în garderob.

— Cum era îmbrăcată victima?

— Purta o bluză cu mîneci scurte, albă şi cu nişte desene, pantaloni din stofă, mov şi evazaţi, iar în picioare saboţi galbeni, pe care era imprimată cîte o căpşună roşie.

— Ce culoare era poşeta?

— N-avea poşetă, ci o traistă tricotată prinsă de umăr.

Am privit spre Dan, ocupat cu răsfoirea notesului său. Cînd a găsit ce căuta, a clipit semnificativ spre mine. Descrierea făcută de doamna Cornea, gazda victimei, corespundea întocmai celei făcute de bănuit.

— Avea şi o sacoşă pentru cumpărături? — am întrebat cu gîndul atît la comisionul pe care i-l ceruse gazda, cît şi la faptul că victimei i se aplicase un căluş de hîrtie igienică.

— Da.

— Ce avea înăuntru?

— De unde să ştiu? a ridicat din umeri.

— Bine, continuă relatarea. Ce s-a întîmplat după ce v-aţi întîlnit în faţa florăriei? — am zis, renunţînd să insist asupra unui element care nu mai prezenta acum importanţă.

— Ne-am dus în apartamentul părinţilor mei. În timp ce beam bere, mi-a povestit că era îngrijorată de examenul de admitere la facultate. După aceea am făcut dragoste...

— A fost de acord?

— Păi, nu de asta venise? — s-a arătat el surprins de stupiditatea întrebării mele.

— Deci aţi făcut dragoste. Şi după aceea ce s-a întîmplat? — l-a ghidat procurorul.

— Stăteam goi sub un cearşaf şi ne sărutam, cînd am auzit o cheie învîrtindu-se în broască. Am sărit din pat şi am început să mă îmbrac. Anca mi-a urmat exemplul, însă din cauza spaimei nu-şi mai găsea lucrurile. În clipa în care strîngeam cureaua la pantaloni, s-a deschis uşa şi a intrat mama. N-am ajuns bine lîngă ea, pentru a o putea împiedica să intre în dormitor, şi din spatele ei a ţîşnit Tuţa, soţia mea. Dîndu-şi amîndouă seama despre ce-i vorba, mama s-a repezit la mine şi a început să mă lovească cu pumnii şi să strige că-i aduc curve în casă. Profitînd de faptul că atacul mamei mă blocase în uşa băii, Tuţa s-a strecurat în dormitor şi a început să dea cu pumnii în Anca. În timp ce încercam să parez loviturile mamei, am văzut cum Anca, primind un pumn în obrazul stîng de la nevastă-mea, s-a dezechilibrat şi a căzut pe spate, izbindu-se cu creştetul capului de tăblia patului. S-a întins pe jos şi nu a mai mişcat. Cred că atunci a murit. În clipa următoare, am reuşit s-o împing pe mama la o parte, să deschid uşa şi să ies pe palier. Din acel moment n-am mai văzut-o pe Anca şi nici nu ştiu ce s-a întîmplat după plecarea mea — ne-a anunţat el, pe un ton plin de regret.

I-am ascultat relatarea, înfiorat la gîndul spaimei şi brutalităţilor la care a fost supusă sărmana fată, care dintr-o nesocotinţă căzuse în ghearele unor fiare.

Mi-am amintit de declaraţia unei martore care, de asemenea, a fost surprinsă în flagrant delict de adulter cu Samoilescu de către soţia acestuia.

Brutalitatea cu care spunea martora că a atacat-o Tuţi Samoilescu, am considerat-o atunci ca fiind rezultatul unei exagerări subiective. Acum, după relatarea bănuitului, eram obligat să-mi ajustez opinia. Dacă soţia lui îşi pierdea cumpătul pînă la atingea pragul demenţei, uciderea victimei putea fi explicată.

— Ce-ai făcut după ce ai plecat de acolo? — am întrebat, reamintindu-mi că sentimentalismul nu-i compatibil cu meseria mea.

— M-am dus acasă.

— Direct?

— Da.

— La ce oră ai ajuns?

— În jurul orei şapte şi jumătate.

— Te-ai întîlnit cu cineva?

— Nu. Nici la vecinii mei nu m-am dus. Emoţiile prin care trecusem mi-au luat cheful de a mă mai vedea cu cineva. Am stat şi am văzut filmul de la televizor.

— Soţia ta cînd s-a înapoiat acasă?

— După terminarea filmului. Probabil că era trecut de zece.

— Ce ţi-a spus cînd ai întrebat-o ce s-a întîmplat cu victima?

— N-am întrebat-o nimic, deoarece m-am temut că o zgîndăr şi face o criză de nervi de pune în picioare tot blocul.

— La ce oră aţi fost surprins în casa părinţilor dumneavoastră? — îl întrebă procurorul.

— Cu aproximaţie, cred că era şapte fără un sfert.

— Cum explicaţi că soţia şi mama dumneavoastră au sosit împreună? — a întrebat din nou procurorul, parcă ghicindu-mi gîndurile.

A ridicat din umeri:

— Cred că a fost o coincidenţă nenorocită. Probabil că Tuţi a trecut pe acolo pentru a-i cere nişte bani împrumut pînă la chenzină şi s-au întîlnit — a zis, clătinîndu-se capul într-un gest care-i sublinia amărăciunea.

Am privit întrebător spre procuror, care mi-a răspuns printr-o repetată bătaie de pleoape.

— Interogatoriul se întrerupe — am zis, apropiindu-mi gura de microfon. Dane, predă-l arestului!

— Domnule procuror, cu mine ce se întîmplă? Mai zac mult la arest? a întrebat Samoilescu cînd s-a apropiat de el Dan.

— Pînă la terminarea anchetei trebuie să rămîneţi în arestul preventiv.

— Bine, dar sînt nevinovat! — a protestat Samoilescu, cînd a ajuns lîngă uşă.

— N-aţi sustras medalionul de la victimă? — s-a arătat mirat procurorul.

Samoilescu n-a mai spus nimic, s-a întors şi a ieşit pe culoar, unde-l aşteptau subofiţerii care-l aduseseră.

— Nu-mi plac cazurile grele... de aceea mă grăbesc întotdeauna să le clarific — a zis Alexandru Grigore, ridicîndu-se de pe scaun şi ducîndu-se să privească pe fereastră.

— Astăzi? — am întrebat.

— Imediat.

— Are trei copii.

— *La nevoie, se poate apela la Asistenţa socială.*

— Rămîneţi să mă aşteptaţi?

— N-am să mă plictisesc — a dat aprobator din cap, privind spre dosarul de pe biroul meu.

*

* *

— Doamna Samoilescu — am zis, după ce-am intrat împreună cu Dan în casă —, trebuie să veniţi cu noi la sediul inspectoratului.

— Pentru ce? — a întrebat cu vocea nesigură.

— N-aţi răspuns cu sinceritate la chestionările noastre.

— Da' nu merg! — m-a anunţat cu hotărîre.

— Vă aşteaptă un procuror al republicii — am precizat.

— Să vină aici dacă vrea să-mi vorbească! — a bătut ea, nervoasă, cu tocul pantofului în linoleumul care acoperea pardoseala.

I-am arătat mandatul de aducere semnat de Alexandru Grigore şi i-am spus cu tristeţe:

— Nu-mi îngreunaţi misiunea. Invitaţia este legală şi prefer s-o aduc la îndeplinire în mod civilizat.

Şi-a dat seama după tonul meu că nu-i şagă şi a întrebat şovăind:

— Şi cu copiii ce să fac?

— Dacă aveţi vreo rudă unde să-i puteţi lăsa, îi ducem cu maşina, în drum spre inspectorat. În caz contrar, îi lăsăm în grija Asistenţei sociale.

— Voi rămîne atît de mult la dumneavoastră? — a întrebat alarmată.

— Numai procurorul va decide, în funcţie de comportamentul dumneavoastră, care pînă acum n-a excelat în sinceritate — am spus mustrător.

Şi-a muşcat buzele frumos arcuite, cărnoase şi a zis, încercînd să pară indiferentă:

— Copii vor rămîne aici şi se va ocupa Mioara de ei.

— Cine-i Mioara?

— Mioara Pivniceru, vecina mea.

— Să discutăm cu dînsa — am zis, uitîndu-mă la Dan, care mai vorbise cu ea cînd urmăream să ştim cum şi-a petrecut timpul bănuitul în ziua de 8 iulie.

După cîteva minute Dan a revenit cu doamna Pivniceru.

I-am explicat că vecina ei ar putea să lipsească cîteva zile de acasă, şi, dacă îi este posibil, o rog să-i supravegheze copiii. S-a declarat de acord.

Înainte de a pleca, le-am rugat pe doamna Samoilescu şi pe vecina ei să ne însoţească în dormitor. Cînd am ajuns în încăperea respectivă, m-am îndreptat spre garderob, am dat jos geamantanul de care ne vorbise Samoilescu. După ce l-am deschis, am vîrît mîna în buzunarul interior al capacului şi am scos un inel cu două chei.

— Ce e cu cheile astea? — s-a mirat doamna Samoilescu, cînd i le-am arătat.

— Nu le-aţi mai văzut?

— Nu, niciodată — a zis convinsă.

*

* *

Intrînd în birou, l-am găsit pe procuror citind dosarul cu sîrguinţa unui student înaintea unui colocviu.

Realizînd prezenţa noastră, s-a grăbit s-o invite pe Elisabeta Samoilescu să ia loc pe scaun.

— Doamnă Samoilescu, am citit declaraţiile pe care le-aţi dat — a zis, arătînd spre dosarul de pe masa mea. Ce v-a îndemnat să ascundeţi adevărul?

— Nu înţeleg la ce vă referiţi, — a încercat ea să-l întreacă pe Henry Kissinger în diplomaţie.

— La ceea ce aţi scris cu privire la modul în care v-aţi petrecut timpul în după-amiaza zilei de 6 iulie.

— Am declarat numai adevărul — zise ea decisă.

— Sunteţi aici pentru că aţi încercat să ne induceţi în eroare, să ne înşelaţi!

— Greşiţi. Eu şi soţul meu ne-am petrecut timpul aşa cum am declarat. Doriţi să-mi dictaţi dumneavoastră cum să scriu o nouă declaraţie? — ne măturâ femeia, cu o privire plină de sarcasm.

— Eu nu dictez, eu iau declaraţii! — a replicat tăios procurorul, dovedindu-mi astfel că vocea lui nu era chiar întotdeauna melodioasă.

— Declaraţia mea este conformă realităţii şi, chiar dacă mă torturaţi, n-o voi schimba! — ne-a anunţat cu dîrzenie.

— Rămîne în arest pînă se va decide să spună adevărul! — mi-a spus procurorul.

— Protestez! N-aveţi dreptul să arestaţi o mamă cu trei copii!

— *Trebuia să vă gîndiţi că sunteţi mamă a trei copii, înainte de a încălca legea!* — nu i-a rămas el dator.

Cînd au venit două femei-subofiţer s-o ia, a ieşit fără să protesteze.

— Are toate motivele să ascundă adevărul — a remarcat Dan, după ce uşa s-a închis.

— Şi noi avem toate motivele... să-l aflăm — i-a zîmbit procurorul, apoi mi s-a adresat mie: Admiţînd că se obstinează în tăcere, şi eu am mai văzut astfel de cazuri, va trebui să producem probele materiale de vinovăţie. Dacă putem dovedi acuzaţia în mod indubitabil, n-avem nevoie de recunoaşterea învinuitei.

— Am considerat că unicul vinovat este Gheorghe Samoilescu, iar întorsătura pe care au luat-o lucrurile m-a prins pe picior greşit. Pînă astăzi n-am luat în considerare ipoteza că asasinul ar putea fi... o asasină. Vă rog să-mi acordaţi timp pentru a putea examina cazul dintr-un unghi readaptat.

— E un caz foarte greu — a oftat el, ridicîndu-se de pe scaun. Pe cele uşoare le primesc numai colegii mei.

Cînd mi-a întins mîna, m-a privit în faţă şi a întrebat:

— De ce zîmbiţi?

— De remarca dumneavoastră. Şi la mine se întîmplă la fel. Şefii mei m-au profilat numai pe cazuri care să te facă să-ţi iei lumea în cap.

— Probabil că suntem cei mai buni — a rîs el.

I-am ţinut isonul, dar mai mult de necaz decît din veselie.

— Cînd se decide să vorbească, vă rog să mă anunţaţi — mi-a cerut, ieşind din birou.

*
* *

În ultimul timp m-am ocupat de alte cazuri, dar ştiam de la arest că Elisabeta-Tuţi Samoilescu n-a cerut să-mi vorbească.

— Ce facem dacă va continua să tacă încă o lună... sau chiar mai mult? — a întrebat Dan de la biroul lui, de parcă mi-ar fi citit gîndurile.

M-am uitat la ceas. Era ora şapte dimineaţa.

— Dane te duci imediat la Doina Patraulea şi o aduci aici. Dacă n-o mai prinzi acasă, o cauţi la serviciu.

A priceput imediat ce intenţii am şi a plecat, fără să mai ceară explicaţii.

*
* *

După un sfert de oră de confruntare cu Doina Patraulea, Tuţi Samoilescu a fost nevoită să admită că n-a spus adevărul.

— Sunt gata să ascult noua dumneavoastră versiune asupra felului în care v-aţi petrecut timpul în după-amiaza zilei de 6 iulie — i-am cerut, cînd Dan a închis uşa după Doina Patraulea.

În timp ce-şi privea mîinile, pe care şi le frămînta pe genunchi, a început să vorbească cu dificultate:

— În jurul orei patru şi jumătate, am plecat cu Ionuţ şi cu Gigel să plătim telefonul...

— Cine-i Ionuţ?

— Băieţelul meu, are unsprezece luni. Cînd am ajuns la ieşire — a continuat ea —, Gigel s-a răzgîndit. Mi-a spus că are altă treabă, şi a plecat.

— Unde?

— Nu mi-a spus. Însă n-am fost prea afectată, deoarece nu era prima oară cînd îmi făcea astfel de figuri.

— Cînd l-aţi revăzut?

Începu să se frămînte pe scaun, ridică ochii spre mine pentru o fracţiune de secundă, apoi îi coborî din nou spre degetele pe care continua să le strîngă şi să le sucească în toate felurile.

— Nu ştiu cît era ceasul. Dormeam cînd a venit.

— Ce-aţi făcut după ce soţul dumneavoastră v-a părăsit în faţa blocului?

— M-am dus şi am plătit telefonul. În jurul orei şapte şi jumătate eram acasă. Am spălat ceva pentru copii, apoi, după ce m-am uitat la televizor şi am văzut *Ultimul act* sau poate *Ultima clipă*, m-am culcat.

N-avea rost s-o pun să-mi povestească filmul, deoarece, înainte de a fi dat la televizor, rulase şi la cinematografele din oraş.

— Poate cineva să ateste că v-aţi înapoiat acasă la ora şapte şi jumătate?

— Nu ştiu... Nu-mi amintesc.

— Aţi lipsit de acasă trei ore. Ce-aţi făcut în tot acest interval?

— Am plătit telefonul şi am venit acasă.

— De la locuinţa dumneavoastră pînă la centrala telefonică este o distanţă care se parcurge, pe jos, în cel mult un sfert de oră. Deci un dus-întors v-ar fi luat o jumătate de oră. Dacă mai adăugăm timpul pe care l-aţi pierdut acolo şi faptul că aţi mers foarte încet, se mai poate lua o marjă de încă o jumătate de oră. În consecinţă, dumneavoastră trebuie să mai justificaţi încă două ore.

În timp ce-i vorbeam, a uitat să-şi mai chinuiască degetele. Cu privirea fixată asupra mea, mă urmărea. Ochii, încercănaţi, erau mai puţin căprui din cauza congestionării.

— Nu ştiu... — a zis cu glas moale, apoi a tresărit. Ba da! Acum ştiu! Cînd m-am înapoiat de la telefoane, am intrat în magazinul „Bucur" ca să cumpăr un costumaş pentru Ionuţ. N-am găsit ce căutam şi m-am învîrtit printre raioane. Magazinul este mare şi poţi pierde cîteva ore fără să-ţi dai seama — m-a asigurat ea, înseninîndu-se la faţă.

— V-aţi întîlnit cu cineva? — a întrebat Dan.

— Cu cine să mă întîlnesc?

— Cu cineva care ar putea să declare că v-a văzut în magazin între orele cinci şi jumătate şi şapte şi jumătate.

— Chiar dacă m-am întîlnit cu cineva, credeţi că mi-aş putea aminti după aproape două luni?! — a replicat, încercînd să-şi domine enervarea, care-i colorase obrajii.

— Doamnă Samoilescu — am zis eu —, nu pot să vă ascund faptul că vă aflaţi într-o situaţie dificilă. Intervalul de timp pe care vă cerem să-l justificaţi coincide cu cel în care a fost ucis un om. Acum înţelegeţi că insistenţa noastră urmăreşte de fapt să vă ajute, dacă sunteţi nevinovată?

S-a albit la faţă şi a decolat de pe scaun ca o rachetă Atlas de pe rampa de lansare:

— Vinovată?! Pentru ce sunt vinovată?! Vreţi să-mi puneţi mie în cîrcă omorîrea fetei aleia, de la Sibiu?

— De unde ştiţi că-i vorba despre omorîrea unei fete? s-a grăbit Dan să întrebe, ca s-o prindă cu ocaua mică.

— Rahat! — ţipă ea, săgetîndu-l cu o privire plină de dispreţ. Vă-nvîrtiţi de două luni pe lîngă fundul meu şi credeţi că n-am priceput ce urmăriţi!

— Luaţi loc şi vorbiţi frumos! — am zis cu asprime.

Ca şi cum ieşirea de mai înainte îi epuizase toată energia, căzu pe un scaun, cu un aer spăşit.

— Dacă sunteţi atît de străină de moartea fetei de la Sibiu, de ce ne-aţi mînţit cu perseverenţă, aşa cum aţi spus, aproape două luni?

A lăsat capul în jos şi a reînceput să-şi frămînte degetele.

— Aştept să vă explicaţi! — i-am reamintit, văzînd că tăcerea ei ameninţă să nu mai ia sfîrşit.

— N-am mînţit... Efectiv, cînd m-aţi întrebat, n-am mai ţinut minte ce făcusem cu zece zile în urmă. V-am povestit ce credeam că am făcut, apoi, convinsă că lucrurile s-au petrecut aşa cum le-am relatat, mi-am menţinut declaraţia iniţială — s-a decis să vorbească, ridicînd ochii spre mine şi clipind cu un aer de deplină nevinovăţie.

— Doamnă Samoilescu, vă atrag atenţia că vă jucaţi cu soarta dumneavoastră. Tot turnînd minciuni în cascadă, nu vă veţi ameliora situaţia — am avertizat-o.

— Bine, dar nici acum, cînd vă spun numai adevărul nu mă credeţi...? — a zis, pe un ton în care amesteca în proporţii egale deprimare şi dezorientare.

Am simţit că enervarea face să mi se tripleze volumul ficatului, însă am reuşit să mă stăpînesc.

— Dacă v-am înţeles bine, pentru dumneavoastră ziua de 6 iulie nu s-a deosebit cu nimic de alte zile...

— Aşa-i! — s-a grăbit ea să-mi dea dreptate.

— În această situaţie, vă rog să-mi explicaţi pentru ce i-aţi spus soţului dumneavoastră să susţină că aţi mers împreună cu un taximetru la Doina Patraulea? Pentru ce, a doua zi după arestarea soţului dumneavoastră, aţi chemat-o pe Doina Patraulea şi aţi sugestionat-o să susţină că în ziua de 6 iulie aţi fost la ea împreună cu soţul dumneavoastră? — am întrebat-o, dintr-o bucată.

Brusc, mîinile i-au alunecat de pe genunchi spre podea, iar bărbia a început să-i tremure de parcă ar fi fost făcută din gelatină. După o jumătate de minut, a ridicat mîinile, şi-a prins tîmplele şi obrajii între palme şi, fără să se uite la mine, m-a anunţat, cu un glas plîngăreţ:

— Nu mă simt bine... Mi-e rău...

— Vreţi să amînăm interogatoriul?

N-am fost surprins cînd a confirmat.

— Asta da actriţă! a zis Dan admirativ, după ce a dat-o în primire subofiţeriţelor de pe culoar.

— Telefonează să ni-l trimită pe Samoilescu — i-am cerut acru, după ce am scos din sertar inelul cu cele două chei găsite în geamantanul indicat de el. Una era din fontă şi cealaltă tip Yale.

— Astea sunt cheile de la apartamentul părinţilor tăi? — l-am întrebat, cîteva minute mai tîrziu, după ce se aşezase pe scaunul din faţa biroului meu.

A confirmat.

— De unde este cheia asta? — i-am arătat-o pe cea din fontă.

— De la uşa de intrare în bloc.

— Şi aceasta?

— De la broasca Yale a uşii de la apartament.

— Broasca de care-mi vorbeşti, dacă-mi aduc bine aminte, se încuie cu cheia şi din interior, şi din exterior.

— Aşa e — s-a grăbit să confirme, cu o atitudine de om doritor să coopereze.

— Presupun că, atunci cînd ai intrat cu victima în casă, ai avut grijă să încui uşa pe dinăuntru, nu?

Pentru o fracţiune de secundă, am citit în ochii lui o undă de sarcasm, apoi a revenit la aerul lui de bunăvoinţă.

— Bineînţeles. Numai că, din păcate, aşa cum bine aţi remarcat şi dumneavoastră, broasca se poate descuia chiar dacă este introdusă o cheie din sens opus. Altfel, credeţi că m-ar fi putut lua prin surprindere? — m-a consultat, cu convingerea că m-a băgat în buzunar.

— Există, totuşi, un aspect pe care nu-l pot înţelege... — am zis, privind cheile cu un aer confuz.

— Ce anume? — s-a oferit el să mă ajute, cu o solicitudine de bună samariteană.

— Dacă am înţeles bine, n-ai putut să împiedici agresiunea soţiei tale asupra victimei, deoarece şi tu erai atacat de mama ta — am dat compătimitor din cap.

— Sigur! Credeţi că altfel aş fi lăsat-o pe Tuţi să intre în dormitor peste victimă, cînd ştiam cît de violentă putea fi în astfel de situaţii?

— În cazul că, într-adevăr, ar fi vrut să-i vii în ajutor victimei, puteai s-o faci — l-a incitat Dan, reuşind să înţeleagă de ce mă prefac că bîjbîi, că pun întrebări ca şi cum m-aş afla în treabă.

— Ştiu că fuga mea vi se pare laşă şi de neiertat, însă în momentul acela, sub ploaia de pumni pe care o încasam, am lucrat numai sub instinctul de conservare.

Îmi pare rău, dar aşa s-a întîmplat... M-am gîndit numai la pielea mea — a recunoscut, dînd din cap cu tristeţe. În clipa cînd am reuşit s-o dau pe mama la o parte din uşă, am şi zbughit-o pe scări...

— Asta nu pricep eu... — l-am întrerupt, şovăielnic. Dacă ai scăpat atît de greu de agresiunea mamei tale şi ai fost dominat de instinctul de conservare, în exclusivitate ... Cum ai reuşit şi cînd ai avut timp să scoţi cheile din broască? — l-am chestionat, cu asprime, arătîndu-i-le în palmă.

S-a albit la faţă, zîmbetul de superioritate cu care intrase în birou i s-a şters şi a început să înghită în sec.

— Ei? — l-am încurajat.

— Nu ştiu... probabil că am tras cheia din broască dintr-un gest reflex... — a îndrugat el, debusolat.

— Samoilescu, nouă să nu ne torni poveşti de adormit copiii! Tu n-ai părăsit apartamentul smucindu-te dintre braţele mamei tale şi fugind. Te invit să ne spui ce i s-a întîmplat victimei!

L-am văzut cum trage cu furie aer în piept, pentru a-mi respinge afirmaţia, însă renunţă, lăsînd ochii în jos, într-o atitudine de pocăinţă.

— Vă spun adevărul... E adevărat, n-am plecat imediat... — a început să vorbească sacadat. În timp ce mama mă blocase în uşa băii şi mă lovea... am văzut prin uşa dormitorului cum Tuţa îi trage victimei un pumn în obraz... Anca, dezechilibrîndu-se, a căzut pe spate... şi s-a lovit cu creştetul capului de tăblia patului... Curînd am auzit-o pe Tuţa strigîndu-ne... Mama a renunţat să mai dea în mine şi s-a dus spre dormitor... Cînd am privit peste umărul ei... Anca stătea căzută în fund, cu spatele rezemat de tablieră... Avea ochii daţi peste cap şi nu mai respira... — a zis, ascunzîndu-şi faţa în mîini.

— Continuă — l-am îndemnat, după ce am încercat să-mi imaginez scena descrisă de el, fără să reuşesc prea bine.

— Am auzit-o pe mama spunînd: „Ce-ai făcut, Tuţi?! Ai omorît-o!" Ea a răspuns: „N-am vrut..." În casă s-a aşternut o linişte înspăimîntătoare... Cînd mama a izbucnit în plîns... n-am mai putut suporta. M-am dus la debara, am scos o sticlă de ţuică, am intrat în bucătărie şi am început să beau... Nu ştiu cît am rămas acolo, însă cînd a venit mama să mă cheme, băusem deja mai mult de jumătate de sticlă... Mi-a cerut... Mi-a cerut să le ajut să ducă victima în baie... — a spus, cu voce şoptită şi înceată, apoi a tăcut.

Se încovoiase în scaun, cu capul în piept, iar mîinile atîrnau spre covor, ca dezarticulate.

— Le-ai ajutat? — am întrebat, după o scurtă pauză.

— N-am vrut să pun mîna pe ea... Abia o ţinusem în braţe, fierbinte... — şi-a scuturat el umerii, înfiorat. Dar a trebuit... După ce am cărat-o, am luat sticla de ţuică şi m-am dus pe balcon. Nu ştiu cît am stat acolo... poate o oră. Apoi, gîndindu-mă la ce se întîmplă în baie, am simţit că mi se face rău şi am plecat... Am ajuns acasă în jurul orei opt seara, am căzut în pat şi am adormit, cu un somn plin de coşmaruri. Cînd m-am trezit, a doua zi, soţia mea era lîngă mine, în pat... Am întrebat-o cînd a venit, mi-a spus că pe la zece seara. N-am mai discutat nimic despre ce s-a întîmplat acolo, după plecarea mea... — a adăugat, ridicîndu-şi ochii şi privindu-mă total nefericit.

— Asta e tot ce ştii?

Dădu din cap.

— Cine a împrăştiat coletele prin Bucureşti?

A ridicat din umeri:

— Nu ştiu. Probabil mama şi Tuţi.

— Tu, nu?

— Nu.

— Transportul pachetelor s-a făcut cu maşina părinţilor tăi.

— Ştiu. Mi-aţi spus. Asta înseamnă că mama a putut s-o facă, deoarece numai ea avea carnet de conducere.

— Şi tu ai carnet. Mai mult, eşti şofer profesionist.

— N-am condus niciodată o Dacie-1100.

— E greu de condus? — am făcut pe prostul.

— Nu. După zece minute, cred că conducerea ei nu mai poate ridica probleme.

— Şi n-ai condus niciodată o maşină de acest tip?

Făcu iar un semn de negaţie.

I-am arătat cu degetul microfonul.

— N-am condus niciodată o Dacie 1100 — a spus, apropiindu-şi gura de microfon.

— Samoilescu, de pe comenzile şi volanul maşinii s-au prelevat amprentele tale — am blufat, fără să clipesc.

După felul cum m-a privit, cu ochii dilataţi de spaimă, am ştiut că flerul mă ajutase să realizez nu un pas, ci un salt înainte.

— Erau şi ale mamei tale — am zis, cu indiferenţă, spunînd de data asta adevărul.

S-a chircit din nou în scaun, cu capul în jos şi cu palmele frecîndu-şi cu nervozitate genunchii.

— N-am avut încotro... Trebuia să-mi ajut mama şi soţia... — a spus, cu o voce dogită.

— Cine a dus pachetul în parcul Hipodrom?

— Mama.

— Cele de la Şosea?

— Eu, cu mama.

— Relatează cum le-aţi abandonat.

— A, oprit maşina pe Bulevardul Aviatorilor şi am dus pachetul în parc.

— Singur?

— Da, mama rămăsese în maşină.

— Pe unde ai intrat în parc şi în ce loc ai lăsat pachetul?

Mi-a indicat exact traseul pe care-l parcurseseră cîinii de urmărire, de la WC-ul public spre Piaţa Aviatorilor.

— Cu acelaşi drum am abandonat şi al doilea pachet, lîngă Stadionul Tineretului. Mama l-a dus. Eu am stat la volan.

— Tu ai abandonat pachetul din WC-ul de lîngă Spitalul Colţea? — am întrebat, cu convingerea că o femeie n-ar fi intrat în separeul pentru bărbaţi.

— Da. Am văzut că nu-i nimeni înăuntru şi am răsturnat sacoşa într-o cabină.

— În care anume?

— În a doua, pe dreapta, cînd intri.

— În strada Taras Sevcenko?

— Mama. Cunoştea curtea, deoarece cu ani în urmă locuia acolo o prietenă de-a ei.

— Şi în stradă. Nicolae Iorga?

— Eu.

— La ce oră şi pe ce traseu?

A spus că era în jur de ora unsprezece noaptea şi a indicat traseul urmat de cîini.

— Eu intenţionam să las pachetul în parcul de la întretăierea cu calea Victoriei — a continuat el —, însă din faţă venea un ofiţer. Temîndu-mă că este miliţian, am abandonat pachetul cu sacoşă cu tot, într-o curte.

L-am invitat să-mi descrie locul unde abandonase sacoşa. Mi-a indicat cu precizie punctul în care aceasta a fost găsită.

— Ce v-a determinat opţiunea pentru locurile în care aţi abandonat victima?

A ridicat din umeri, ca şi cum n-ar fi priceput ce vreau.

— Înţeleg că această întrebare mi-aţi pus-o indiferent de locul în care aş fi abandonat pachetele... Deci, ce pot să vă răspund? — m-a întrebat dezorientat.

— *Avînd o maşină la dispoziţie, normal ar fi fost să transportaţi mai multe pachete odată,* să le duceţi cît mai departe şi în locuri unde să nu fie descoperite prea curînd. Voi le-aţi semănat în partea centrală a oraşului şi în puncte în care depistarea lor se putea face foarte repede. Poţi să-mi explici tactica pe care aţi urmărit-o? am zis, ca să aflu răspunsul la întrebarea care începuse să mă tracaseze din momentul în care am ştiut ca autorul omorului utilizează o maşină cînd abandonează coletele macabre.

— Ah! — a exclamat el, părînd că şi-a amintit ceva. Acum am înţeles ce vreţi să ştiţi. Mama a vrut ca pachetele să fie descoperite cît mai curînd posibil.

— De ce? — m-am mirat şi mai mult.

— Ştiţi, mama era foarte habotnică şi a dorit ca Anca să fie găsită repede pentru a avea parte de o înmormîntare creştinească — a zis cu naturaleţe.

Explicaţia era atît de uluitoare încît m-am uitat spre Dan să văd dacă auzise şi el ce-am auzit şi eu. După felul tîmp în care m-a privit, m-am convins că nu-i vorba de nici o confuzie. Au căsăpit şi azvîrlit victima prin closete publice pentru a-i asigura o înmormîntare creştinească!

Deşi explicaţia era demenţială, l-am crezut şi mi-am reluat interogatoriul.

— Samoilescu, în concluzie, cine a ucis victima?

— Tuţi, soţia mea, dar nu cred că a vrut.

— Şi cine a făcut restul?

— Presupun că tot ea. Cînd am plecat, mama stătea în bucătărie, pe un scaun.

— Tu n-ai participat?

— Nu. V-am spus, am stat pe balcon.

— Cine i-a băgat victimei în gură căluşul din hîrtie igienică?

— Nu ştiu. N-am văzut.

— Soţia ta ar fi avut timp s-o facă?

— Nu ştiu... Nu-mi dau seama cît timp m-am luptat cu mama în vestibul.

— Deocamdată ajunge — am zis către Dan, oprind magnetofonul.

— Mama şi Tuţi sunt de asemenea arestate? — a vrut el să ştie.

— N-am voie să-ţi dau o astfel de informaţie.

— Este incredibilă explicaţia abandonării victimei la vedere! — a exclamat Dan, după plecarea lui Samoilescu.

— Am văzut în urmă cu cîţiva ani un film care se chema *O lume nebună, nebună, nebună!...* — am zis, ridicînd din umeri şi întinzînd mîna după telefon pentru a chema procuratura.

*
* *

— Deci autoarea omorului este Elisabeta Samoilescu, iar soţul şi soacra acesteia complici — a zis Alexandru Grigore, cînd am terminat relatarea noilor declaraţii făcute de bănuiţi.

— Aşa s-ar părea — am admis. Propun s-o reinterogăm.

Cînd femeia a intrat, am privit-o. Dacă n-ar fi fost atît de încercănată, cu ochii congestionaţi şi cu o căutătură rătăcită, s-ar fi putut spune că era frumoasă.

— După pauza pe care v-am acordat-o, trebuie să reluăm interogatoriul — am anunţat-o.

A dat din cap resemnată şi s-a aşezat pe scaun.

— A rămas să justificaţi felul în care v-aţi petrecut timpul în ziua de 6 iulie, între orele cinci jumătate şi şapte jumătate — i-am reamintit.

— V-am spus tot ce-am ştiut! — a zis, decisă.

— Soţul dumneavoastră este de altă părere.

— Nu-i adevărat! — a spus, privindu-mă cu dispreţ. Vreţi să ne incitaţi unul împotriva celuilalt? Cu mine nu vă merg metodele astea!

— Presupun că vocea soţului dumneavoastră nu vă este străină... — am zis, în timp ce reglam banda magnetofonului pentru a reda numai acea parte în care Samoilescu se refera la agresiunea soţiei sale.

În timp ce asculta, ochii i s-au mărit de spaimă şi a început să tremure.

— Nu se poate! Nu-i adevărat!... Asta-i un trucaj! — a zis, neîncrezătoare, uitîndu-se la noi cu ochii goi.

— Aţi ascultat relatarea soţului dumneavoastră — a confirmat procurorul, sec.

— Nu cred!

— Dacă credeţi că respingînd acuzaţiile pe care vi le aduce soţul dumneavoastră vă puteţi apăra mai bine în faţa tribunalului, vă priveşte. În orice caz, eu vă pun sub acuzarea de omor — a spus Alexandru Grigore cu vocea lui atît de caldă şi plăcută, încît ar fi fost cu mult mai potrivită într-o declaraţie de dragoste, sub clar de lună, într-un parc cu multe flori.

— Canalia! — a strigat vitriolată. Canalia... Canalia!

— Aveţi de făcut vreo completare faţă de declaraţia soţului dumneavoastră? — s-a interesat procurorul, cu solicitudine, de parcă s-ar fi adresat unei bătrîne pe care o ajuta să traverseze strada.

— Tot ce-a spus este o minciună! Am vrut să-l ajut pentru că este tatăl copiilor mei... El a omorît-o pe fata de la Sibiu!

Am întîlnit privirea ironică a lui Dan. Sunt convins că, la fel ca şi mine, gîndea despre soţii Samoilescu că sunt al naibii de altruişti după modul cum se invită unul pe celălalt la puşcărie.

— Explicaţi-vă afirmaţia — am preluat eu interogatoriul.

— Am aflat că a omorît-o abia cînd a fost chemat pentru a doua oară la miliţie, în ziua de 14 iulie. Atunci mi-a spus că ar fi posibil să fie arestat. L-am întrebat pentru ce şi mi-a spus că a omorît-o pe fata de la Sibiu...

— O cunoşteaţi?

— Nu, însă îmi vorbise de ea, cu un an în urmă. Mi-a spus că a adus-o la noi în casă cînd eram certaţi şi stăteam cu copiii la mama mea. Mi-a arătat şi un medalion de aur, pe care spunea că fata i-l făcuse cadou. Ulterior, l-a vîndut cu 1.000 de lei şi mi-a dat mie banii pentru că eram datori la întreţinerea blocului.

— Ce s-a întîmplat în ziua de 6 iulie?

— Tot ce v-am spus este adevărat. M-am despărţit de el în faţa blocului, fără să-mi spună unde pleacă. Eu m-am dus cu Ionuţ la Telefoane şi apoi, după ce mi-am pierdut vremea la magazinul „Bucur", am venit acasă aşa cum v-am spus, în jurul orei şapte şi jumătate...

— Cînd a sosit soţul dumneavoastră acasă?

— Nu pot să vă spun ora... El n-are cheie la uşă şi a sunat. Eu adormisem pe fotoliul din faţa televizorului. Cînd m-am dus să-i deschid, televizorul mergea, dar emisiunea se terminase.

— Ce părere v-a făcut?

— Eram şi adormită, şi supărată pe el. Aşa că n-am avut nici un motiv să mă uit la el... — s-a oprit, a privit spre tavan, muşcîndu-şi unghia de la un deget. Mi-amintesc că era ud — a zis, scoţînd degetul din gură şi privindu-l admirativ.

— Pe pantaloni?

— Nu, peste tot. Ca şi cum ar fi ieşit îmbrăcat de sub duş.

— Cine a avut ideea s-o vizitaţi în ziua de 8 iulie pe Doina Patraulea.

— El. A venit de la vecinii noştri şi mi-a spus că s-au çulcat. Apoi mi-a propus să-i facem o vizită Doinei. Deşi propunerea lui m-a surprins, n-am văzut nici un inconvenient în realizarea ei, deoarece tot voiam s-o văd pe prietena mea.

— V-aţi dus şi v-aţi întors cu taximetrul?

— Şi asta m-a mirat, pentru că nu eram obişnuită cu un astfel de răsfăţ. Abia în ziua de 14 am înţeles că scopul lui a fost s-o dezorienteze pe Doina, la caz de nevoie.

— Cum v-a relatat asasinarea victimei?

— Mi-a spus că a dus-o la părinţii lui pentru a-i explica că nu mai are bijuteria pe care i-o luase. Ea a început să ţipe că nu pleacă de acolo fără medalion şi Gigel, pierzîndu-şi cumpătul, i-a tras o palmă. Fata s-a răstunat cu capul peste tăblia patului şi a murit pe loc.

— A avut relaţii intime cu ea? — a vrut să ştie procurorul.

— L-am întrebat. Mi-a zis că nu s-a gîndit nici o clipă la asta, deoarece studenta — aşa-i spune el — era fată mare.

— Ce s-a întîmplat după ce a omorît victima? — am preluat din nou chestionarea.

— Mi-a zis că a stat pînă a venit mama lui acasă şi s-au sfătuit ce să facă pentru a o scoate din casă.

Am aflat ce-au făcut... abia după ce l-aţi arestat... — a zis, luîndu-şi faţa în palme şi începînd să tremure îngrozită.

— De unde aţi aflat?

— De la mama lui. A venit la mine imediat ce am anunţat-o că Gigel a plecat de dimineaţă la miliţie şi n-a mai revenit.

— Încercaţi să redaţi cît mai fidel ce v-a relatat soacra dumneavoastră — i-a cerut procurorul, urmărind-o cu atenţie.

— Mi-a zis că atunci cînd a dat cu ochii de studenta moartă a simţit că înnebuneşte. Apoi, la cererea fiului ei au dus-o în baie şi au început s-o taie... Cînd Silvia mi-a spus toate astea, îşi dădea cu pumnii în cap de disperare şi-l blestema pentru nenorocirea pe care i-a adus-o pe cap. Îmi zicea că trebuie să-i spună şi soţului ei, însă n-are curaj.

— Pînă la urmă l-a anunţat?

— Da, două zile mai tîrziu, cînd aţi venit dumneavoastră să ne faceţi percheziţia.

— Ce era cu deranjul din casa ei?

— S-a gîndit că aţi putea ajunge şi la ea şi a făcut curăţenie generală imediat ce a aflat de arestarea lui Gigel. Mi-a zis că nu trebuie să-mi fie frică, deoarece a spălat baia cu tiner şi n-a mai rămas nici o urmă. M-a convins că, aşa cum ea a făcut ceva monstruos pentru fiul ei, şi eu trebuie să lupt pentru a-l salva pe tatăl copiilor mei. Am făcut tot ce-am putut pentru a-l ajuta, deşi mi-a făcut viaţa amară cu femeile cu care cheltuia banii casei... Iar el, canalia, încearcă să arunce vina pe mine... — a spus izbucnind într-un hohot de plîns spasmodic, cu faţa ascunsă între palme.

M-am uitat la procuror, care mi-a răspuns printr-un gest de confirmare.

— Doamnă Samoilescu, ajunge pentru astăzi. Vom relua audierea cînd va fi cazul. Pînă atunci, dacă într-adevăr sunteţi nevinovată, încercaţi să vă amintiţi dacă nu v-aţi întîlnit totuşi cu cineva în după-amiaza zilei de 6 iulie — am îndemnat-o, pe cînd Dan o conducea spre uşă.

— Amîndoi se acuză unul pe altul — a conchis procurorul, după ce s-a închis uşa.

— Dăm cu banul să vedem ce cade: cap sau pajură! — a glumit Dan.

Cum bancurile sunt permise numai între noi, m-am uitat urît la el. A priceput aluzia şi, făcîndu-se că plouă, n-a întîrziat să se aşeze cuminţel îndărătul biroului său.

— Balanţa se înclină mai mult spre Samoilescu — am zis eu.

— Vă referiţi la faptul că prezenţa lui este probată, iar a ei rezultă numai din afirmaţia sa?

— Nu numai asta, însă ea a avut un copil în braţe la ora cinci şi jumătate, cînd a plătit telefonul... Ce a făcut cu el? L-a dus acasă, în Colentina, şi apoi a venit în strada Cristian Tell? N-ar fi avut cînd, *deoarece agresiunea s-a consumat o oră mai tîrziu.*

— Poate l-a lăsat undeva, în drum — sugeră procurorul.

Am clătinat din cap pentru a arăta că nu acord prea mult credit supoziţiei sale.

— Mai este şi problema mobilului...

— Acelaşi mobil e valabil pentru amîndoi — m-a întrerupt el —, şi se numeşte ţicneală! El putea să ucidă victima în timp ce o siluia, iar ea, urmare a unei crize de gelozie paroxistică. Pentru ultima variantă, pledează declaraţiile celor trei-patru femei care au fost surprinse în flagrant delict de adulter de către bănuită.

— Aveţi dreptate — am fost nevoit să admit. Fiecare ar fi putut să suprime victima... Poate chiar şi împreună, de conivenţă.

— Acesta fiind şi motivul pentru care încă n-am pus sub acuzare pe nici unul din ei. Avem nevoie de probe certe de vinovăţie.

— Am să le caut.

— Chiar vream să formulez această rugăminte — m-a informat el, privindu-mă atît de binevoitor, încît mă întreb dacă nu mă ironiza.

— De îndată ce voi obţine noi elemente, am să vă anunţ... — l-am asigurat.

*

* *

În timp ce ne beam cafelele, pierduţi în gînduri, mi s-a înşurubat în creier o idee care nu era străină de una din cele mai importante afirmaţii făcute de Samoilescu. Mă grăbeam să beau ultima gură de cafea, pentru a verifica neconcordanţa pe care presupuneam că am sesizat-o, cînd a sunat telefonul.

Arestul mă anunţă că numita Samoilescu Elisabeta cere să fie primită la audiere.

Cîteva minute mai tîrziu a fost introdusă în birou. Era galbenă la faţă, iar cearcănele căpătaseră o culoare atît de închisă, încît s-ar fi confundat cu căpruiul ochilor, dacă aceştia n-ar fi fost înroşiţi de plîns.

I-am arătat scaunul de care s-a apropiat şovăind.

— Aţi cerut să mă vedeţi. Vă ascult.

— M... m-am mai gîndit... S-ar putea... însă nu sunt sigură... În ziua aceea nenorocită, e posibil să mă fi întîlnit cu vecinii mei...

— Care vecini?

— Familia Pivniceru... La începutul lunii am cumpărat un căruţ pentru Ionuţ. Îmi amintesc că

i-am întîlnit în magazinul „Bucur" şi m-au luat cu ei să-şi cumpere un căruţ... Cînd l-am văzut, mi-a plăcut atît de mult că am cerut bani de la ei şi am cumpărat şi eu unul, deoarece erau ultimele... Poate că am cumpărat căruciorul chiar în ziua de 6 iulie... Întrebaţi-i pe vecinii mei, poate că ei îşi amintesc mai bine... Vă rog să cercetaţi... Sunt nevinovată... — a strigat cu disperare, ascunzîndu-şi faţa în palme şi începînd să plîngă cu sughiţuri care-i scuturau tot trupul.

De cînd îmi fac meseria, m-am obişnuit cu tot felul de spectacole, dar cu plînsul femeilor n-am reuşit. Cînd le văd tînguindu-se şi stropindu-şi obrajii cu lacrimi, mi se usucă gîtul şi uit că sentimentalismul nu-i compatibil cu afacerile de care mă ocup.

— Vă rog să vă liniştiţi... — am rostit cu greutate. Dacă sunteţi nevinovată n-aveţi pentru ce să vă temeţi. Vom verifica posibilitatea la care v-aţi referit.

Printre lacrimile care-i inundau ochii, am remarcat o undă de recunoştinţă.

— Ce preţ avea căruciorul pe care l-aţi cumpărat?

— Ambele au costat 628 de lei... — a zis, tamponîndu-şi ochii cu batista pe care o tot mototolea în palme. Cîteva zile mai tîrziu, i-am dat Mioarei cei 314 lei împrumutaţi...

— În afară de Mioara Pivniceru, cine a mai fost cînd s-au cumpărat cărucioarele?

— Soţul ei, Pavel.

— Mai aveţi ceva să ne spuneţi?

— Vă rog să mă ajutaţi... Am trei copii...

— Repet, dacă sunteţi nevinovată, aşteptaţi liniştită pînă la clarificarea întregii situaţii.

— Sunt nevinovată! Vă rog să mă credeţi! — a strigat cu vocea spartă, înecată de deznădejde.

— Noi nu credem, verificăm. Am luat notă de spusele dumneavoastră şi vom face cercetările de rigoare.

— Mergem să discutăm cu familia Pivniceru? — a întrebat Dan, după ce-am rămas singuri.

Am clătinat capul şi am întins mîna după repertoarul telefonic:

— Ne-am pierdut vremea degeaba. Crezi că familia Pivniceru este în stare să mai precizeze după două luni cînd a cumpărat un cărucior?... — am zis, căutînd un număr de telefon.

— Şi atunci? — s-a mirat el.

I-am făcut semn să aştepte şi am format numărul Secţiei a IV-a.

— Salut, Ionică! — i-am zis interlocutorului meu.

— Salut, Nicule! — a replicat el exuberant, apoi brusc şi-a schimbat tonul şi a întrebat circumspect: Ţi s-a năzărit să-i mai întrebi ceva pe abonaţii care şi-au plătit telefonul în ziua de 6 iulie?

Am clătinat din cap apoi, dîndu-mi seama că nu mă poate vedea, am spus:

— Nu. Am o problemă foarte simplă, dar legată direct de „Acţiunea Anca". Te rog să trimiţi doi oameni de la Biroul economic la magazinul „Bucur". Vreau să ştiu dacă în după-amiaza zilei de 6 iulie s-au vîndut două cărucioare de copii pe un bon comun de 628 lei. Dacă se evidenţiază o astfel de vînzare în boniere, să aprecieze după banda de control a maşinilor de încasat ora cînd s-a făcut marcarea. În regulă?

— Sigur... dacă mă gîndesc că putea să fie şi mai rău. Problema e urgentă?

— Mă aflu în impas din care mă poate scoate numai rezultatul obţinut de oamenii tăi — am exagerat eu, pentru a-l convinge să acorde importanţă cererii mele.

— Dau imediat dispoziţiile necesare... Şi, dacă ai uitat, să ştii că, în afară de secţia mea, Bucureştiul mai are încă douăzeci... Mai dă-le şi lor de lucru, că eu oricum sunt destul de încărcat — a mîrîit el nemulţumit.

— Ai să rîzi, dar aşa îmi spun toţi cînd le cer să-mi rezolve cîte o problemă. Mulţumiri anticipate.

Am închis telefonul şi i-am făcut semn lui Dan să mă urmeze.

*
* *

Am descuiat uşa apartamentului şi am intrat cu Dan în vestibul. Mi-am sprijinit spatele de uşa de la camera de baie şi am privit în jurul meu. La stînga, uşa de la debara; în faţă, uşa prin care intrasem; la dreapta, prin uşa deschisă a dormitorului, am văzut lipite de peretele din stînga, măsuţa cu televizorul şi o parte din şifonierul triplu. Am făcut un pas spre centrul vestibulului şi m-am uitat din nou în dormitor. De data aceasta am văzut întregul şifonier şi, în spatele lui, frigiderul alb.

Cînd Dan s-a uitat la mine întrebător, i-am făcut semn să-mi imite numărul şi m-am dus să mai arunc o privire în dormitor.

— Şi cu asta ce-am rezolvat? — a întrebat Dan, venind după mine, cîteva clipe mai tîrziu, în timp ce examinam din pragul uşii mobilierul din încăpere.

— Nimic, din punctul de vedere al procurorului... care vrea probe materiale — am mormăit dezgustat.

*
* *

Întotdeauna cînd ancheta ajunge într-un impas, trebuie să te apuci să reciteşti dosarul pentru a vedea

dacă nu ţi-a scăpat ceva. Cum mă împotmolisem, am aplicat regula sfintei rutine.

I-am dat lui Dan dosarele cu declaraţiile martorilor şi bănuiţilor, iar eu am început să-l citesc pe cel care conţinea rapoartele tehnico-ştiinţifice.

Două ore mai tîrziu, lectura era terminată, fără să am nici cea mai mică senzaţie că devenisem cît de cît mai deştept ca înainte. L-am închis şi l-am împins spre marginea biroului, uitîndu-mă la el, fără să-l văd, cu gîndul aiurea.

Brusc, o idee m-a străfulgerat şi am tras din nou dosarul spre mine. Am recitit raportul necropsiei. Şi o anumită frază de mai multe ori.

— Dane — m-am decis, ridicîndu-mă de pe scaun —, lipsesc o jumătate de oră.

— Unde te duci?

— La morgă...

*

* *

Doctorul Olimp Dobrescu, se afla în biroul lui.

— Ce-i cu tine? — a zis, cînd m-a văzut intrînd în cameră.

— Vreau o consulaţie.

— Ce te doare?

— Chiar crezi că aş veni la tine dacă aş fi bolnav? — am făcut-o pe miratul.

— Şi de ce n-ai veni? Ce, s-a plîns vreun „pacient" de-al meu că nu-mi cunosc meseria? — a glumit el.

M-am trîntit în fotoliul din faţa mesei de lucru şi l-am întrebat:

— Îţi mai aminteşti de fata care a fost depesată în urmă cu două luni?

— „Acţiunea Anca“?... Desigur! — a admis, cînd am făcut un gest de confirmare. Ce te interesează?

— Ai o copie după raportul necropsic?

— Fireşte — a zis, arătînd spre fişierul din oţel care acoperea doi dintre pereţii încăperii.

I-am făcut semn să-l aducă şi să-l pună pe masă.

— I-am uitat numele... — a zis, după ce s-a apropiat de fişier.

— Anca, Broscoţean Anca.

S-a uitat la literele cu care erau marcate toate sertarele. A tras unul dintre ele, a răsfoit puţin printre hîrtiile din interior şi a scos file prinse cu o capsă.

— Domnul e servit! — a spus, aruncîndu-le pe birou, în faţa mea.

— Vino încoace — l-am invitat să se apropie, pe cînd deschideam raportul. Lovirea cu corpuri dure în obrazul stîng şi în regiunea occipito-nucală s-a confirmat prin datele anchetei. Victima, lovită cu pumnul stînga, s-a dezechilibrat şi a căzut pe spate, izbindu-se cu creştetul capului de muchia tăbliei unui pat...

— Nu din cauza asta a murit! — m-a întrerupt doctorul. Lovitura nu i-a putut produce decît o ameţeală.

— Altceva mă interesează. În raport afirmi că ai găsit inflamaţii în zona gonioanelor. Acesta-i subiectul pe care vreau să-l discutăm.

— Fii mai concret.

— Infiltraţiile au fost provocate de presiunea exercitată de degetele gros şi arătător ale agresorului, cînd a forţat victima să deschidă gura pentru a introduce căluşul de hîrtie. Corect?

M-a aprobat, în timp ce mă urmărea atent cu ochii.

— Podul palmei şi l-a aşezat pe bărbie...

— Dacă se sprijinea pe buza superioară a victimei, i-ar fi astupat gura şi n-ar fi avut cum să introducă căluşul! — m-a întrerupt cu un gest de nerăbdare.

Mi-am pus mîna stîngă pe faţă, imitînd gestul pe care-l atribuiam agresorului.

— Aşa?

— Da — a confirmat.

— Putem obţine distanţa?... — am întrebat, trasînd cu degetul o linie imaginară de la un gonion la celălalt, peste bărbie.

— Pentru ce-ţi trebuie? — a zis, circumspect.

— Funcţie de mărimea mîinii agresorului, presupun că punctul de apăsare al gonioanelor poate să difere. Am dreptate?

— E logic. În raport de lungimea degetelor, infiltraţiile vor putea fi mai apropiate sau mai îndepărtate de vîrful bărbiei. Dar ce ce-ţi baţi capul cu treaba asta?

— Există o victimă sigură şi trei criminali potenţiali, din care eu trebuie să-l aleg pe cel autentic.

— Vrei să... ? — a început mirat, apoi i s-au încălzit lămpile: Ideea-i formidabilă! — s-a entuziasmat.

— Treaba asta presupune două exhumări... — am strîmbat din nas.

S-a încruntat şi m-a privit grav:

— *Ştii, chestia la care te gîndeşti nu-i prea selectivă. Distanţa dintre degetele gros şi arătător ale unui om matur se situează între doisprezece şi şaptespreceze centimetri...* ceea ce înseamnă şase grupe, fiecare cuprinzînd aproximativ trei milioane de indivizi — a zis, clătinîndu-şi capul sceptic.

— Va trebui s-o facem. N-am de ales — l-am anunţat, dînd din umeri. Partea neplăcută este

exhumarea. Cu Silvia Samoilescu nu-s probleme, e înmormîntată în Bucureşti... Ce ne facem însă cu Anca?...

— Nu-i nevoie să faci nimic pentru Anca... Am făcut măsurătoarea de care ai nevoie... — a zis, aplecîndu-se şi scoţînd dintr-un sertar al biroului un dosar greu, înalt de cincisprezece-douăzeci de centimetri. Aici strîng o anumită categorie de cazuri în vederea publicării unei comunicări ştiinţifice — a continuat, pe cînd răsfoia dosarul.

Sceptic, aşteptam să văd dacă într-adevăr poate să-mi furnizeze indiciul cu care speram să pot clarifica cazul.

— Uită-te — m-a îndemnat, întorcînd dosarul şi împingîndu-l spre mine, deschis.

Am văzut în mărime naturală fotografia victimei, brăzdată în toate direcţiile în linii policolor, ca o schemă de acupunctură.

— Aici este ce-ţi trebuie — mi-a indicat el cu vîrful pixului o linie roz, care pornea de la bărbie, spre centrele fălcilor. Agresorul are o deschidere de paisprezece centrimetri. Mulţumit?

— Poţi fi convins. Dacă operaţiunea se limitează numai la Silvia Samoilescu, este mai mult decît perfect.

— Crezi că vei obţine aşa de uşor autorizaţia de exhumare? — m-a privit el neîncrezător.

Am dat din cap că da şi i-am spus:

— Am să te rog să vii la noi pentru măsurători.

— N-ai nevoie de mine. Dă-le bănuiţilor să strîngă cu mîna dreaptă o sticlă curată de un litru, pe urmă mi-o trimiţi mie...

*

* *

În ciuda temerilor doctorului Dobrescu, nu mi-a fost greu să-l conving pe procurorul Grigore să-mi semneze autorizaţia de exhumare.

Acum, ne aflam din nou în biroul meu şi îi expuneam rezultatul cercetărilor întreprinse în ultimele zile.

Jumătate de oră mai tîrziu, s-a declarat de acord cu probele prezentate şi a cerut să-l aducem pe bănuit la interogatoriu.

— Domnule Samoilescu — l-a luat în primire procurorul, cîteva minute mai tîrziu, cînd şi-a făcut apariţia în încăpere, arborînd un aer exuberant —, în ultimele zile ne-am ocupat cu verificarea declaraţiilor dumneavoastră...

— Ceea ce înseamnă că v-aţi dat seama de nevinovăţia mea — a zis cu satisfacţie.

— Dimpotrivă, a rezultat că afirmaţiile dumneavoastră au fost nu numai neadevărate, dar şi tendenţioase...

— Tendenţioase?! — s-a arătat el surprins.

— Soţia dumneavoastră, în pofida susţinerilor pe care le-aţi făcut, nu s-a aflat în ziua de 6 iulie în locuinţa din strada Cristian Tell...

— Asta spune ea... — a chicotit el, forţat.

— Soţia ta — am intervenit eu — a fost văzută la ora cinci şi jumătate plătindu-şi telefonul, iar între orele şase şi jumătate şi şapte şi jumătate s-a aflat, cu copilul în braţe în compania familiei Pivniceru în magazinul „Bucur", de unde a cumpărat un cărucior. Iar ulterior n-a mai ieşit din casă. Cum victima a fost suprimată în acest interval, participarea ei la omor se exclude.

Consternat, m-a privit dintr-o parte, pe sub sprîncene. Apoi a schiţat un zîmbet care se voia ironic:

— V-a păcălit. Cum n-a ieşit din casă, cînd i-am deschis eu uşa, după ora zece seara?

— Poţi dovedi?

— Cum s-o dovedesc? De ce credeţi cuvîntul ei nu pe al meu?

— Pentru că al tău este mai uşor. Soţia ta ne-a spus că ai venit acasă ud, iar noi ştim de la Institutul Meteorologic că în noaptea de 6 iulie a plouat, între orele unsprezece şi douăsprezece fără un sfert — am zis, arătîndu-i adresa prin care se confirmau spusele mele.

— Repet, v-a dus cu preşul — a zis el, aparent calm. După ce a intrat în casă, eu m-am culcat, ea s-a dus în bucătărie să gătească ceva pentru a doua zi. Probabil, că văzînd ploaia, s-a gîndit să mă acuze indirect, spunînd că am venit acasă ud.

— Soţia ta găteşte noaptea, la ora douăspreceze? — m-am mirat eu.

— Copiii trebuiau să mănînce a doua zi, chiar dacă ea umblase hai-hui toată după-amiaza.

M-am arătat şovăitor, nehotărît:

— Mă rog... Vom mai reveni poate la aspectul discutat... Deci susţii că ai văzut momentul cînd soţia ta a atacat victima...

— Aşa-i. În timp ce mama mă imobilizase, Tuţi s-a repezit la victimă. A lovit-o cu pumnul şi fata a căzut peste tăblia patului şi a murit...

— Ce spui tu nu se potriveşte cu constatările medicului legist. Pe obrajii victimei s-au găsit nişte vînătăi... — am arătat eu spre regiunea gonioanelor. Ele nu puteau fi provocate de o lovitură de pumn şi, cu atît mai puţin, de impactul cu tăblia patului.

— Ah, cum de-am uitat?! — a exclamat el, bătîndu-se cu buricul degetului arătător în tîmpla dreaptă. Înainte de a lovi cu pumnul, a apucat-o de umeri şi a început s-o scuture... Victima, speriindu-se, a început să ţipe după ajutor... Atunci Tuţi i-a pus mîna pe gură, probabil de teamă să nu se alarmeze vecinii...

— Cum i-a pus mîna pe gură? Arată pe faţa mea — i-am cerut, ridicîndu-mă, ocolind biroul şi apropiindu-mă de el.

S-a ridicat şi el de pe scaun şi, sprijinindu-şi mîna pe bărbia mea, mi-a prins maxilarul între degetele arătător şi gros.

Dan, conform convenţiei pe care o aveam, s-a apropiat şi a fotografiat mîna pusă pe faţa mea, din partea dreaptă. El nu şi-a dat seama că-i fotografiat, decît atunci cînd, auzind ţăcănitul declanşatorului, a întors mirat capul spre obiectivul aparatului. În clipa următoare, am simţit cum cele două degete îi tremură pe obrazul meu.

Dan l-a ocolit prin spate şi a potrivit aparatul pentru a mai face o fotografie şi din partea stîngă. Dar, mai înainte să aibă timp să declanşeze, Samoilescu a schimbat poziţia, ridicînd podul palmei de pe bărbie şi sprijinindu-l pe buza superioară.

— Nu eşti prea hotărît — am remarcat, îndepărtîndu-i mîna şi pornind spre scaunul meu.

— Am greşit prima oară. Mi-am amintit că soţia mea i-a pus mîna pe gură, nu pe bărbie.

— Şi atunci cum i-a putut băga căluşul în gură? — m-am întrebat cu glas tare.

— Nu ştiu, n-am văzut — a răspuns el, clătinîndu-şi capul cu multă convingere.

— Dar cînd victima, după ce-a lovit-o soţia ta, a căzut şi s-a lovit cu capul de tăblia patului, ai văzut?

— Păi, pînă acum ce v-am spus? — s-a mirat el.

— În exclusivitate, minciuni!

— Va trebui să vă dovediţi afirmaţia — a zis, dispreţuitor.

— Nu, Samoilescu, situaţia stă cu totul altfel. Tu va trebui să ne explici cum ai reuşit să vezi agresiunea comisă de soţia ta în dormitor, asupra victimei, cînd tu te aflai în vestibul, cu spatele la uşa băii.

— Am întors capul şi...

— Şi nimic! Ţi-am verificat şi această afirmaţie. Din locul în care te aflai nu aveai posibilitatea nici să vezi că există un pat în dormitor, darmite căderea victimei.

— Eu v-am spus ce-am văzut. Mă credeţi bine, nu...

— Te cred că ai văzut, însă nu din vestibul, ci din dormitor. Altfel n-ai fi avut de unde să ştii că victima s-a rănit la cap, căzînd peste rama patului.

A făcut un gest de negaţie, dar vedeam după căutătura ochilor săi că este dezorientat.

— De altfel, tu ai obligat victima să deschidă gura pentru a-i vîrî căluşul, nu soţia ta...

— Aţi fost acolo? — a reuşit să fie sarcastic, în ciuda faptului că spusele mele îl tulburaseră.

— Nu trebuia să fiu pentru a cunoaşte adevărul. Mîna care a forţat victima să deschidă gura avea o deschidere de paisprezece centrimetri, aşa cum ai tu. Soţia ta are numai doisprezece centimetri. Acum înţelegi că fapta ta a fost dovedită?

— Nimic nu-i adevărat! E o înscenare! — a protestat, ridicîndu-se de pe scaun.

— Vă rog să luaţi loc, domnule Samoilescu — l-a invitat imperturbabil procurorul. Trebuie să vă aduc la cunoştinţă o veste neplăcută. Părinţii dumneavoastră nu mai trăiesc.

Samoilescu a tresărit uşor şi s-a uitat la feţele noastre neîncrezător.

— Amîndoi? — a întrebat, văzînd seriozitatea chipurilor noastre.

— Da. S-au sinucis, la cîteva zile după arestarea dumneavoastră —l-a informat Alexandru Grigore.

Şi-a muşcat buza inferioară şi a lăsat să-i scape un oftat, nu de durere pentru pierderea suferită, ci de necaz. Şi, deşi nu eram străin de mînia care-l încerca, nu mă încercă nici cea mai mică urmă de regret.

— Ce motive credeţi că ar fi avut pentru a comite un act atît de funest? — vru să afle procurorul.

— De unde să ştiu eu ce le-a venit?

— Cauza n-ar trebui căutată în faptul că, datorită isprăvii fiului lor, s-au temut de oprobriul public?

— Aş! Chiar dacă ar fi ştiut că am comis o faptă nedemnă, credeţi că mult le-ar fi păsat de mine?

— Mama ta a lăsat două scrisori prin care arată că: „nu mai poate suporta teroarea". Oare ce o îngrozea atît de mult încît, de conivenţă cu tatăl tău, să se sinucidă?

S-a uitat cîteva secunde în jos, apoi a spus:

— Explicaţia este simplă. S-au temut că prin bănuielile pe care le aveaţi asupra mea aţi fi putut extinde cercetările asupra lor, constatînd astfel că au o avere de aproape patru sute de mii de lei, pe care n-aveau cum s-o justifice.

— Ambii părinţi, încadraţi şi cu salarii bune, cred că ar fi putut agonisi de-a lungul a două decenii echivalentul sumei de care-mi vorbeşti... — a clătinat procurorul capul cu scepticism. Dar, admiţînd că, într-adevăr, s-au sinucis de teama comisiei pentru controlul averii dobîndite ilicit, să ştiţi că este prima oară cînd aflu că doi oameni îşi iau viaţa dintr-o astfel de cauză.

— În toate există întotdeauna un început — a replicat.

— Domnule Samoilescu — a reluat procurorul de data asta pe un ton aspru, oficial —, urmare a citirii dosarului a examinării probelor prezentate şi a audierii dumneavoastră, în numele legii vă pun sub următoarele acuzări: tîlhărie, viol, omor cu cruzime şi profanare de cadavru!

— Protestez! Totul este o înscenare! — a strigat, ridicîndu-se din nou de pe scaun.

— S-o luăm metodic — a propus Alexandru Grigore, omiţînd să-l mai invite să-şi reocupe scaunul. V-aţi întîlnit cu victima în ziua de 6 iulie, în faţa florăriei din Piaţa Romană?

— Nu-i adevărat! N-am mai văzut-o de anul trecut.

— Prin vocea dumneavoastră, imprimată pe bandă de magnetofon, şi prin declaraţiile care se află la dosar, aţi descris cu lux de amănunte şi întocmai îmbrăcămintea pe care a purtat-o victima în după-amiaza zilei cînd a fost ucisă...

— Dînsul mi-a spus cum era îmbrăcată şi mi-a cerut să repet descrierea! — a zis, arătînd acuzator cu degetul spre mine.

— Dacă înţeleg bine — a reluat procurorul—, nici cu victima n-aţi fost în casa părinţilor dumneavoastră...

— Exact!

— Ceea ce înseamnă că nici pe soţia dumneavoastră n-aţi văzut-o atacînd pe victimă.

— Aşa este.

— Nu omiteţi faptul că în locuinţa părinţilor dumneavoastră au fost găsite urmele uciderii victimei Anca Broscoţean! — l-a avertizat procurorul.

— Urmele de care-mi vorbiţi au fost fabricate de dînsul! — a zis, ţintindu-mă din nou cu vîrful degetului.

— Întrucît n-aţi mai văzut victima de mult timp, de unde aţi ştiut că în timpul agresiunii a fost lovită în obrazul stîng, cu pumnul, şi în creştetul capului, prin căderea peste tabliera patului?

— Dînsul mi-a sugerat aceste elemente! — a zis, onorîndu-mă iar cu vîrful degetului său.

— Şi locul unde au fost abandonate pachetele cu resturile victimei v-au fost indicate?

A aprobat, fără să ezite.

— Dar faptul că zeci de martori au recunoscut pantalonii şi sacoşele în care au fost abandonate resturile victimei ca aparţinînd părinţilor dumneavoastră, reprezintă tot o înscenare a organelor de anchetă?

— Poate că da, ori poate că s-au înşelat martorii.

— Şi atunci ce-aţi făcut dumneavoastră în după-amiaza zilei de 6 iulie.

— Împreună cu soţia mea am plătit telefonul şi apoi m-am dus în vizită la prietena noastră, Doina Pat...

— Deci reveniţi la alibiul pe care l-aţi prezentat la începutul anchetei?

— Da, pentru că reprezintă adevărul-adevărat.

— Soţia dumnavoastră şi Doina Patraulea au declarat că nu v-aţi aflat în compania lor cînd s-a comis omorul.

— Nici nu mă surprinde ce spuneţi. Tuţa vrea să mă bage în puşcărie pentru a putea pune mîna pe averea rămasă de la părinţii mei... Iar Doina, fiindu-i prietenă, îi face jocul!

Procurorul mi-a făcut semn să opresc magnetofonul, apoi i s-a adresat lui Samoilescu:

— Doresc să vă dau o explicaţie care, depăşind cadrul anchetei, nu trebuie înregistrată. Aţi vorbit urît de părinţii şi soţia dumneavoastră, în ciuda faptului că s-au purtat într-un mod neîntîlnit de mine în cele două decenii de cînd mă ocup de oameni de teapa dumneavoastră. Mama, deşi vitregă, v-a iubit atît de mult, încît, crezînd că vă poate salva, n-a pregetat să vă ajute la comiterea unei fapte odioase, la căsăpirea unui om, care mai era cald încă...

— Nu-i adevărat! — a protestat el.

— Să nu mă mai întrerupeţi! — l-a avertizat procurorul privindu-l dezgustat. Ulterior, cînd, în sfîrşit, şi-a dat seama de grozăvia pe care a comis-o,

şi-a luat viaţa într-un mod înfiorător, probabil cu intenţia de a se autopedepsi. Tatăl dumneavoastră, deşi nu purta nici o vină pentru măcelul comis în casa lui, a preferat de asemenea să moară decît să devină obiectul dispreţului public. În ceea ce o priveşte pe soţia dumneavoastră, să ştiţi că aproape două luni ne-a împiedicat ancheta, susţinînd cu perseverenţă alibiul pe care vi l-aţi făcut. Asta însă nu v-a împiedicat să aruncaţi vina repugnantei fapte asupra ei, deşi ştiaţi mai bine decît oricine că este nevinovată! Atîta lipsă de conştiinţă încă n-am întîlnit — ni s-a adresat el. Vă rog să daţi drumul la magnetofon.

— Domnule Samoilescu — a reluat din nou pe un ton precis, oficial —, întrucît am formulat acuzările ce vi se aduc, începînd de mîine aveţi dreptul să consultaţi probele din dosarul de trimitere în judecată. De asemenea, aveţi dreptul la un apărător din oficiu, în caz că nu vă angajaţi dumneavoastră un avocat.

— E o mistificare! — s-a reînsufleţit Samoilescu, după ce-l ascultase pe procuror cu o religiozitate care m-a făcut să cred că în ultimul ceas se decisese să-şi recunoască ticăloşia. Am să demonstrez în faţa justiţiei că sunt nevinovat!

— Domnule Samoilescu, aveţi dreptul să vă apăraţi aşa cum credeţi de cuviinţă că este mai bine, totuşi, conştiinţa profesională mă obligă să vă atrag atenţia că mergeţi pe o cale greşită. Perseverînd în susţinerea nevinovăţiei, nu veţi reuşi să beneficiaţi de principiul „dubiile sunt întotdeauna în favoarea acuzatului", deoarece acuzaţiile pe care vi le-am adus sunt susţinute prin mărturii şi probe decisive. Eu am terminat — m-a anunţat procurorul, întorcînd capul spre mine.

Am privit spre Samoilescu, tentat să-l sfătuiesc să-şi urmeze situaţia prin mărturisiri complete, dar m-am abţinut.

— Vă felicit — mi-a spus procurorul, regăsindu-şi zîmbetul, după ce Dan s-a grăbit să-l predea pe inculpat subofiţerilor de la arest.

Cum laudele nu-şi prea au locul în meseria noastră, l-am privit circumspect.

— La ce vă referiţi? — am întrebat precaut, deoarece mi-am amintit de faima lui de cusurgiu.

— La faptul că aţi avut un fler extraordinar cînd aţi luat decizia să nu-l informaţi de sinuciderea părinţilor săi. Nici nu vreau să mă gîndesc la turnura pe care ar fi luat-o afacerea dacă ar fi aflat de moartea mamei sale.

Mi-a venit inima la loc. Nu eram luat în tărbacă.

— Aflînd de sinuciderea mamei lui, care i-a fost şi complice în acţiunea de dezmembrare a victimei, ne servea o variantă cu mult mai simplă şi, mai ales, imbatabilă... — a continuat procurorul. Dacă, de exemplu, ar fi afirmat că după ce a introdus victima în casa părinţilor săi şi a avut cu ea un raport intim a coborît să cumpere ceva?... Să zicem bere, că tot fusese văzut de cineva cu nişte sticle în mînă...

— Ar fi susţinut — a sărit Dan cu gura — că a găsit victima moartă, iar mama lui, care venise după plecarea sa, i-ar fi spus că văzînd o străină în casă a crezut că este o hoaţă şi în lupta care a urmat victima a decedat. Iar el, speriindu-se, a plecat şi nu ştie ce i s-a mai întîmplat victimei...

— Şi cea mai bună dovadă că omorul care a urmat este în exclusivitate opera mamei sale, reiese din însuşi faptul că s-a sinucis, probabil datorită mustrărilor de conştiinţă, ar fi putut spune Samoilescu. Iar dacă, totuşi, ar mai fi existat dubii, faptul că după exhumarea mamei lui s-a constat că deschiderea dintre degetele gros şi arătător era de paisprezece centimetri, la fel ca distanţa dintre urmele lăsate pe obrazul victimei, situaţia devenea clară — l-a completat Alexandru Grigore.

— Nu cred că situaţia ar fi fost chiar atît de simplă — a spus Dan, adoptînd o atitudine moderată. Să nu uităm că şi Samoilescu avea o deschidere de paisprezece centimetri între degete.

— Tovarăşe locotenent, întrucît mama lui era moartă şi nu putea să-i infirme spusele, un avocat ar fi putut cu uşurinţă să pledeze pentru o coincidenţă. Şi coincidenţele nu pot constitui în justiţie o bază de condamnare împotriva unui bănuit. Numai intuiţia şefului dumitale ne-a permis să stabilim cu certitudine cui i-a aparţinut mîna care a ucis. E adevărat, tovarăşe căpitan? — mi-a sondat el opinia.

— Tovarăşe procuror, vă mărturisesc că nu v-am urmărit cu multă atenţie. Mă gîndeam la altceva — am recunoscut... La modul în care a fost generat acest caz înspăimîntător.

— Bine, dar e simplu! Fără un scelerat de talia lui Samoilescu, o astfel de cauză n-ar fi putut exista.

— Evident, protagonistul este Samoilescu, un imoral, un obsedat sexual care a avut de-a face cu sute de femei, din care multe au fost violate, dar, fiind mature, erau obligate să-şi asume de la început un astfel de risc. Victima, o adolescentă suficient de naivă pentru a crede că tot ce zboară se mănîncă, i-a dat însă apă la moară. Obişnuită cu colegii de liceu, pe care îi punea cu uşurinţă la punct dacă comiteau o indelicateţe faţă de ea, s-a aventurat în casa criminalului cu convingerea că este capabilă să evite o situaţie neplăcută. A fost însă obligată să constate că inculpatul se comportă cu totul altfel decît prietenii de vîrsta ei. Probabil că nici brutalităţile unui om obişnuit să violeze n-au lipsit. Amintiţi-vă de confesiunea făcută ulterior colegei ei, Corina Buzdughină „...tremuram toată de frică". Dîndu-şi seama că lipsa ei de experienţă i-a jucat o festă urîtă, are o intuiţie de ultim moment. Scoate de la gît

medalionul de aur şi-l oferă inculpatului, iar acesta, în faţa valorii primite, renunţă la „dragostea“ ce-o avea pentru victimă şi o lasă să plece...

Pînă aici lucrurile se explică logic. Victima, datorită candoarei, cade într-o cursă şi, datorită inspiraţiei, reuşeşte să scape ca prin minune. Ilogica însă urmează imediat după ce se salvează din mîna derbedeului. În loc să se ducă la secţia de miliţie, care era în imediata apropiere a imobilului unde era găzduită în perioada aceea, şi să ceară sprijinul, tace...

— Tace, deoarece îi este ruşine şi se teme că cei de la miliţie ar putea rîde de ea sau, ceea ce ar fi fost şi mai rău din punctul ei de vedere, că aceştia se apucă să-i anunţe familia. Probabil, neavînd de unde să ştie că miliţia este interesată atît în căutarea infractorilor, cît şi în asigurarea păstrării discreţiei pentru faptele victimelor, cînd acestea nu sînt tocmai curate. Mai cu seamă că nici nu comisese ceva blamabil — a zis procurorul dînd din cap cu amărăciune.

— Şi cel mai trist fapt este că, deşi era o fată instruită şi inteligentă, nu-i spune nimic mătuşii la care locuia în perioada aceea. Şi continuă să ascundă adevărata cauză a dispariţiei medalionului chiar şi faţă de părinţii ei, de mama ei care ar fi înţeles-o, deoarece şi ea a fost cîndva adolescentă. Se încăpăţînează să-şi recupereze singură obiectul de care a fost jefuită. Astfel comite cea de-a treia greşeală. Se duce cu criminalul pentru a-şi lua medalionul, deşi experienţa avută cu un an înainte fusese mai mult decît edificatoare pentru a putea şti că nu trebuie s-o mai repete. Rezultatul imprudenţei făcute ne este acum cunoscut. Încercarea ei de a-şi apăra cinstea şi demnitatea a dezlănţuit fiara care este Gheorghe Samoilescu... — am zis, simţind cum mi se strînge gîtul şi limba capătă gust de sugativă.

— Vreţi să spuneţi că victima este autorul moral al celor petrecute? — m-a întrebat procurorul, gînditor.

— Autorul este cunoscut şi arestat. După lege vina este numai a lui şi va da socoteală pentru tot ce-a făcut. Ceea ce nu mă împiedică să susţin că dacă victima ar fi împărtăşit părinţilor ei modul în care i s-a sustras medalionul, cazul Anca Broscoţean n-ar fi putut exista...

Alexandru Grigore a ridicat din umeri şi a spus trist, cu capul lăsat în jos:

— Şi eu am copii... Oare pot exista părinţi mai urgisiţi ca ai Ancăi?...

EPILOG*

Tribunalul municipiului Bucureşti, prin sentinţa penală din 30 septembrie 1978, a condamnat pe inculpatul S.G. la 25 de ani de închisoare. Recursul fiind respins, sentinţa a rămas definitivă.

Bucureşti — 1979

*** Temporar!**

II.

Afacerea Cozmici

Mulţumesc domnului judecător CORNELIU TURIANU, preşedintele Tribunalului Municipiului Bucureşti, pentru sprijinul documentar acordat în scopul realizării prezentei cărţi.

H.T.

1. UN CAZ DE DISPARIŢIE

Sîmbătă, 26 aprilie 1980

Secţia 7 de Miliţie este sesizată de faptul că Marcela Mihai, 27 ani, laborantă la un institut de cercetări din cartierul Băneasa, nu a mai fost văzută de cîteva zile...

*
* *

Familia Mihai, compusă din tată, mamă şi două surori, a locuit într-un imobil din cvartalul Sălii Palatului pînă în anul 1978, cînd dispăruta, cumpărîndu-şi un apartament, se mută împreună cu sora ei, Mariana, 24 ani, ingineră, în cartierul Colentina.

Mariana remarcă absenţa Marcelei încă din ziua de miercuri 22 aprilie, însă nu are motive să se alarmeze, deoarece ştia că în seara precedentă sora sa urma să-şi petreacă noaptea cu logodnicul ei Bogdan. Această motivaţie rămînînd valabilă şi pentru ziua următoare, deoarece, neavînd încă instalat telefonul

în apartament, oricum Marcela nu ar fi avut cum s-o prevină. Urmare acestui raţionament, Mariana nu se impacientează decît vineri seara, cînd, venind acasă de la slujbă, găseşte în cutia de scrisori un bilet prin care Bogdan îi reproşează Marcelei că îl evită de trei zile, timp în care el a căutat-o de mai multe ori la serviciu. Realizînd că s-a întîmplat ceva cu totul neobişnuit, se duce la tatăl lor şi-i relatează despre absenţa sorei ei atît de acasă, cît şi de la slujbă. În panică, Ion Mihai anunţă a doua zi dimineaţă dispariţia la Miliţie...

Miliţia îl audiază pe Bogdan Airini, 27 ani, funcţionar la primărie. Acesta declară că o cunoaşte pe Marcela de peste 20 de ani, deoarece au fost colegi la şcoala elementară şi au copilărit împreună în zona Sălii Palatului. Apoi, urmînd cursurile unor şcoli diferite nu s-au mai văzut pînă la începutul lunii curente, cînd întîlnindu-se întîmplător, Marcela i-a spus că se mutase de la părinţi pentru că şi-a cumpărat un apartament în cartierul Colentina. A vizitat-o în noua locuinţă şi a avut posibilitatea să constate că au multe afinităţi. Astfel au ajuns ca după cîteva zile să aibă şi relaţii intime; adică aproximativ zece zile înainte de dispariţia Marcelei.

Bogdan confirmă că, marţi seara, s-a întîlnit cu Marcela, în jurul orei şapte şi jumătate, că au fost împreună la restaurantul Excelsior, care e foarte aproape de locuinţa lui, apoi au urcat la el şi au petrecut împreună noaptea de marţi spre miercuri. A doua zi dimineaţă, el a plecat de acasă la ora şapte, iar Marcela, care lucra în schimbul II, a rămas să mai lenevească în pat, urmînd ca, la plecare, să închidă uşa de la intrare prin tragerea yalei. Din acest moment el n-a mai văzut-o şi toate demersurile pe care le-a făcut ulterior, căutînd-o la institutul unde lucra şi acasă, unde i-a lăsat şi un bilet, au rămas fără rezultat.

Nu pricepe ce s-ar fi putut întîmpla cu Marcela, deoarece îşi mărturisiseră că se iubesc, iar miercuri seara se înţeleseseră să se vadă iar la el acasă. Cînd s-au despărţit dimineaţa, Marcela nu i-a spus că, în afara serviciului, ar mai intenţiona să se ducă undeva sau să se întîlnească cu cineva!

*
* *

Cercetările întreprinse în imobilul în care locuia Bogdan confirmă depoziţia acestuia. El a plecat, ca de obicei, la slujbă la ora şapte dimineaţa, iar o tînără, identificată după semnalmente şi fotografie, ca fiind Marcela, a fost văzută de două vecine ieşind din garsoniera lui Bogdan, între orele 9,30 şi 10,00. Una dintre martore mai susţine că tînăra respectivă ar fi vorbit la telefon din locuinţa lui Bogdan, cu cîteva minute înainte de a pleca şi că ar fi auzit-o spunînd: „Bine, ne vedem la 10 şi 10 ...“

*
* *

Din audierea colegelor de serviciu, a rezultat că Marcela a fost văzută pentru ultima oară atunci cînd a plecat să se întîlnească cu logodnicul ei Bogdan, marţi la ora 18,30. Totodată se stabileşte şi existenţa unei situaţii care — din punctul de vedere al experienţei miliţiei româneşti! — indică principala pistă pe care va fi axată investigaţia: Marcela Mihai era însărcinată în trei luni!

O colegă a dispărutei afirmă că Marcela intenţiona să facă întrerupere de sarcină şi că sora ei, Mariana i-ar fi făcut rost de o reţetă pentru cumpărarea unor fiole de Progesteron şi Ergomet. De

altfel, urmare a injecţiilor, Marcela s-a plîns în ultimele zile de ameţeli, dureri de cap şi greţuri.

Tot sub acest aspect, marţi după-amiaza, cînd a plecat de la serviciu, Marcela a afirmat faţă de mai multe colege că în seara aceea se va duce împreună cu Bogdan la un prieten al acestuia, care este medic ginecolog!

*
* *

Chestionată în legătură cu graviditatea în care se afla dipăruta, sora acesteia admite că i-a procurat Marcelei o reţetă pentru substanţe abortive, dar nu ştie cine i-a făcut injecţiile. De asemenea, nu ştie nimic despre intenţiile Marcelei de a vizita un medic ginecolog.

În ceea ce-l priveşte pe Bogdan, acesta declară că Marcela i-ar fi spus într-adevăr că ar fi rămas însărcinată, însă el a liniştit-o, explicîndu-i că nu este posibil, deoarece relaţia lor sexuală nu începuse decît de zece zile. Iar acum Marcela, după cum afirmase, nu mai avusese de-a face cu vreun alt bărbat în ultimele şase luni, el i-a spus că nu trebuie să fie îngrijorată pentru că nu poate fi vorba decît de o întîrziere produsă de vreo dereglare glandulară. După părerea lui Bogdan, argumentarea pe care a făcut-o şi-a atins scopul, fiindcă Marcela a sfîrşit prin a recunoaşte că, în mod evident, spaima ei nu are nici un temei.

Deşi anchetatorii aveau motive să creadă că injecţiile abortive fuseseră făcute ori de sora dispărutei, ori de logodnicul acesteia, nu insistă în stabilirea celui implicat, deoarece, spre onoarea lor, consideră că scopul misiunii lor constă în descoperirea unei femei dispărute, nu în învinuirea

uni terţ de complicitate sau participare directă la comiterea unui avort (fapta fiind pedepsită cu închisoarea, conform legilor draconice existente înainte de Revoluţia de la 22 Decembrie).

În legătură cu afirmaţia făcută de Marcela că, în după-amiaza în care a plecat de la slujbă, ar fi urmat să meargă cu Bogdan la un medic ginecolog, logodnicul neagă că ar fi fost luată în discuţie o astfel de eventualitate. Şi apoi, ce rost ar fi avut un asemenea demers de vreme ce el i-a demonstrat Marcelei că, neavînd cum să fi rămas însărcinată, se alarmase degeaba?

Prin controlarea modului în care şi-a petrecut timpul în ziua în care dispăruse, a rezultat că dispăruta nu a putut vorbi cu Bogdan pentru a stabili prin telefon întîlnirea de la ora zece şi zece. De altfel, întregul alibi pe care acesta îl prezintă înlătură implicarea lui în cauză!

*
* *

Încercînd să descopere bărbatul cu care Marcela rămăsese într-adevăr însărcinată şi care ar fi avut motive reale ca aceasta să-şi provoace un avort, anchetatorii încep investigaţiile necesare stabilirii listei persoanelor susceptibile.

Din păcate lista se va dovedi surprinzător de lungă, iar verificarea suspecţilor nu va putea conduce la elucidarea cazului.

În concluzie, anchetatorii rămîn convinşi că Marcela Mihai a decedat ca urmare a unei întreruperi nefericite de sarcină... iar cadavrul acesteia a fost dosit sau distrus.

Astfel, cazul va deveni — conform terminologiei consacrate — un dosar în evidenţă!

2. PRIMUL AUTODENUNŢ

Joi, 27 noiembrie 1980

Ora 23,00. Urmare a economiei de energie electrică, centrul oraşului Bucureşti este la fel de puţin luminat ca şi în perioada ultimului război, cînd era camuflat împotriva atacurilor aeriene.

Subofiţerul trecuse prin faţa hotelului Athénée Palace şi, cînd a ajuns în calea Victoriei, o porni spre dreapta, continuîndu-şi rondul spre calea Griviţei.

Atît circulaţia rutieră, prea puţin tulburată de cîte un autoturism întîrziat, cît şi rarisimii trecători contribuiau cu multă eficienţă la crearea unei linişti ce lăsa impresia unui oraş abandonat.

Subofiţerul mai avea de parcurs cîţiva metri pînă la intersecţia cu strada Piaţa Amzei, cînd atenţia i-a fost atrasă de un zgomot dezordonat de paşi; ceva între alergare şi tîrşîit. Odată ajuns în intersecţie, s-a oprit şi a privit spre dreapta, de-a lungul străzii, în direcţia pieţii scufundate în întuneric. După cîteva clipe, din penumbra străzii apăru silueta unui bărbat care se apropia de Calea Victoriei cu un mers tot atît de zorit pe cît de şovăitor.

— Of! Ce bine că v-am găsit!... spuse necunoscutul, cu un oftat de uşurare, cînd reuşi să distingă umbra care îl aştepta în colţul străzii purta uniformă de miliţian. Doamne, de cînd vă caut...

— Ce s-a întîmplat? a vrut să ştie subofiţerul, deşi, ţinînd seama de înfăţişarea necunoscutului, avea destule motive să creadă că n-ar fi nici o pagubă dacă nu i-ar răspunde.

Dicţia şi precipitarea individului făceau ininteligibilă explicaţia pe care i-o dădea astfel că subofiţerul îi ceru să-şi repete spusele.

— Ia vino dumneata mai aproape! se decise subofiţerul, apucîndu-l de reverele pardesiului şi trăgîndu-l uşor spre el, pentru a-l putea adulmeca mai bine. Ce-ai băut în seara asta?

— Da, e adevărat. Am băut mult... Nu zic că nu! Dar tot ce v-am spus e adevărat... Zău! Pă ochii mei dacă vă mint... a insistat cheflíul, punîndu-şi o palmă pe piept pentru a-şi întări afirmaţia.

— Cum te numeşti?

— Apăvăloaie Mihai.

Deşi era convins că întreaga poveste nu reprezenta nimic mai mult decît rolul unor halucinaţii de beţiv, subofiţerul se decise să-i verifice totuşi afirmaţiile. Astfel, au pornit împreună în direcţia din care apăruse Apăvăloaie. Trecuseră prin faţa teatrului „Ion Creangă", pe lîngă magazinul alimentar, iar cînd au ajuns la următoarea intersecţie, ghidul miliţianului preciză:

— Aici... arătă el cu mîna întinsă spre balconul de la etajul întîi al unui bloc cu şase etaje, situat chiar pe colţul format de Piaţa Amzei şi Mendeleev.

— Bine. Să mergem! se grăbi subofiţerul să termine şi să-şi reia rondul, înainte ca vreun superior venit în control să constate că nu se află pe traseul de care răspunde.

Au trecut pe lîngă o lăptărie şi au intrat în imobil.

— Cred că eu am lăsat-o aşa... Cînd am fugit... a explicat cetăţeanul, arătînd spre o uşă întredeschisă.

Subofiţerul a împins uşa şi a intrat într-o garsonieră. Becul care atîrna din plafon la capătul unei sîrme lumina un interior dezolant: o cameră mobilată la întîmplare cu piese uzate şi disparate. Parchetul înnegrit era acoperit cu cîteva resturi de scoarţă tot atît de soioase ca şi celelalte obiecte din casă. Sticle de băutură golite, cutii de vopsea şi

diverse scule se aflau împrăştiate într-o mizerabilă dezordine.

Miasma care îmbîcsea încăperea avea însă o altă cauză decît murdăria omniprezentă...

Pe masa din mijlocul camerei, printre cîteva sticle de băutură şi pahare soioase şi o scrumieră vîrfuită cu chiştoace de ţigări, se afla un craniu printre alte cărui resturi de cartilage, urme de piele şi de păr colcăiau tîrîtoare scîrboase.

Făcînd un efort de voinţă pentru a nu-şi lăsa stomacul să se întoarcă pe dos, subofiţerul se îndreptă grăbit spre fereastră şi o deschise.

Apoi, raportă prin talkie-walkie spectacolul de coşmar în care nimerise în timp ce fixa cu privirea un divan pe care dormea îmbrăcat un tînăr.

*

* *

A doua zi dimineaţă, Romca Cozmici, tînărul care putea să doarmă fără să-i pese de îngrozitorul miros al unor resturi umane intrate în putrefacţie, se afla instalat într-un birou de la Miliţia Capitalei. 25 de ani, tip meridional, suplu, statura potrivită, figura uşor prelungă, cu trăsături fine. Mustaţa, lăsată să se prelingă peste colţul buzelor, pentru a se uni cu o barbă scurtă şi îngrijită, precum şi o pereche de ochi verzi ce surîdeau în permanenţă, ofereau exact aspectul acelui exemplar după care se dau în vînt regizorii care au de distribuit un rol de june şi prim, şi candid.

De cealaltă parte a mesei se aflau mai mulţi anchetatori.

După ce i s-au luat obligatoriile date de identificare, a fost întrebat cu ce se ocupă.

— Sunt sculptor şi pictor.

— Din asta trăiești?

— Nu, la noi nu se poate trăi din artă, fiindcă mai marii breslei se tem de apariția unor tinere talente...

— Prin urmare, unde lucrezi?

— De la 1 septembrie, anul acesta, sunt angajat ca muncitor la întreprinderea Marmura și, în paralel, urmez un curs de calificare ca cioplitor în piatră.

— Ai mai lucrat undeva, înainte de 1 septembrie?

— Da, la întreprinderea Publiturism, ca distribuitor. Și, pentru a mai câștiga un ban, în paralel, mai confecționez acasă șepci și poșete pe care le vînd pe la cine se nimerește — a ținut el să completeze, adoptînd o atitudine deschisă, de sinceră colaborare cu anchetatorii.

— Ce studii ai?

— Nouă clase elementare.

— Ai mai avut de-a face cu justiția?

— Da. În anul 1974 am fost condamnat la un an închisoare pentru tentativă de trecere ilegală a frontierei. Iar la sfîrșitul anului trecut am mai fost o dată condamnat la șase luni închisoare, cu executarea la locul de muncă... Mai precis, am spart boxa unui vecin pentru a-i lua cîteva unelte de sculptură de care aveam nevoie.

— Locuiești singur în garsoniera din strada Mendeleev?

— Nu, stau cu soția mea și un copil de 10 luni.

— Unde se află în prezent soția dumitale? întrebară anchetatorii, pentru a li se confirma identitatea victimei.

— E plecată la Botoșani, la părinții ei, împreună cu copilul nostru.

— De multă vreme se află acolo?

— De trei sau patru luni.

— Aşa de mult? au întrebat anchetatorii, convinşi că li se confirma bănuiala.

— Da. Ne-am certat datorită greutăţilor materiale prin care trece familia noastră. Din 1978, cînd ne-am căsătorit, ea a lucrat ca ţesătoare la cooperativa Arta Populară, dar, după ce a născut, a renunţat la serviciu. Iau eu, aşa cum v-am spus, am avut o condamnare la locul de muncă pînă la sfîrşitul lunii iunie, anul acesta, timp în care n-am fost plătit... Aşa că am început s-o ducem greu cu banii... În această situaţie, ea a preferat să plece la părinţii ei...

— Al cui e cadavrul ale cărui resturi le-am găsit în locuinţa dumitale? s-au decis anchetatorii să treacă la stabilirea identităţii victimei.

— Al unei prietene din copilărie, pe care am omorît-o astă-primăvară... — preciză el cu naturaleţe.

— Cum se numea această prietenă?

— Marcela, Marcela Mihai.

— De ce ai omorît-o? întrebară anchetatorii, după ce s-au consultat din priviri, pentru că nici unuia nu-i spunea nimic numele victimei.

— Nu ştiu, nu-mi dau seama ce s-a întîmplat...

— Bine, s-o luăm altfel. Vorbeşte-ne despre ea. Cum ai cunoscut-o şi aşa mai departe.

— Am copilărit, ca şi ea, prin zona Sălii Palatului... Aşa că am făcut şcoala împreună şi ne-am jucat împreună, pînă în urmă cu vreo zece ani... La un moment dat, am făcut chiar şi dragoste împreună, dar n-a durat mult... Cred că idila noastră nu a ţinut mai mult de două sau trei săptămîni, fiindcă în perioada aceea eu o iubeam foarte mult pe o altă colegă de-a noastră şi m-am temut că ar putea să afle că am relaţii cu Marcela... Şi, pentru că n-am vrut să risc, am preferat să termin cu ea...

— Un moment! Cîți ani aveai dumneata în perioada la care te referi? a vrut unul din anchetatori să se asigure că înțelesese bine.

— Cam 14 ani.

— Foarte bine. Deci, la 14 ani făceați dragoste. Și, mai departe, ce s-a întîmplat?

— Nu s-a mai întîmplat nimic, pentru că ulterior ne-am văzut numai întîmplător. Eu mă mutasem la altă școală.

— Marcela a continuat să locuiască tot în zona Sălii Palatului?

— Nu. Din cîte mi-a povestit, la vechea adresă rămăseseră numai părinții ei. Ea și-a cumpărat, în urmă cu vreo doi ani, un apartament și s-a mutat undeva prin cartierul Colentina.

— Cum ai ajuns s-o omori? a început să-l ghidoneze un anchetator, pe cînd un altul s-a dus la ușă și i-a dat plantonului de pe culoar o notă prin care cerea relații de la Biroul de dispariții asupra unei oarecare Mihai Marcela cu domiciliul probabil în zona Sălii Palatului sau cartierul Colentina.

— După cum vă spuneam, nu ne mai văzuserăm de cîțiva ani buni, cînd, cu totul întîmplător, ne-am întîlnit în fața magazinului Neptun din Piața Amzei... — și-a reluat el firul povestirii, pe cînd anchetatorul care înmînase nota plantonului își reocupa scaunul. Bineînțeles că ne-am bucurat foarte mult și eu am invitat-o să-mi vadă noua locuință, care se afla la cîțiva pași de locul unde ne aflam. Astfel, am urcat la mine în garsonieră și, în timp ce ne beam cafelele, am discutat despre prietenii noștri comuni și modul în care au reușit unii dintre ei să se realizeze. Apoi, pentru că tot venise, i-am propus să facem dragoste...

— Și probabil că ea n-a fost de acord, așa-i? a întrebat unul din anchetatori, considerînd că mobilul omorului este evident.

— Dacă făceam asta cînd eram copii, de ce să nu fi fost de acord acum, cînd eram maturi?... Bineînţeles că a fost de acord, iar după ce am terminat, am continuat să stăm de vorbă şi să ne povestim ce-am mai făcut în anii în care nu ne mai văzuserăm... La un moment dat, ea şi-a privit ceasul şi mi-a spus că s-a făcut tîrziu şi trebuie să plece... Eu am insistat să mai rămînă, însă ea a ţinut-o pe a ei... Că nu se mai poate, pentru că lucrează în schimbul II şi, în prealabil, trebuie să mai treacă pe la cineva... Eu am rugat-o să mai stea puţin fiindcă vreau să mai facem încă o dată dragoste, însă ea s-a ridicat din pat şi mi-a spus că poate cu altă ocazie, deoarece nu mai poate zăbovi... Dar eu n-am fost de acord să plece aşa de repede şi m-am ridicat şi eu din pat... Şi am pus mîna pe pantalonul pe care începuse să-l îmbrace... În timp ce trăgeam amîndoi de el mi-a spus că nu s-ar fi aşteptat să fiu atît de ordinar... În momentul acela m-am înfuriat şi i-am dat un pumn... Atunci ea a dat drumul la pantalon şi s-a retras un pas sau doi, după care a căzut pe spate şi s-a lovit cu tîmpla stîngă de colţul măsuţei de lîngă fereastra de la balcon... În momentul acela, văzînd că a rămas nemişcată şi cu ochii închişi, mi-am spus că, dacă se trezeşte din leşin, va începe în mod sigur să ţipe şi-mi va pune vecinii în cap... Şi, cum eu nu doream să am de-a face cu ei, am luat cablul electric de la prelungitor şi am strîns-o puternic de gît.

— Nu a încercat să se apere?

— Nu. A mişcat numai puţin din picior cînd am început să trag de cablu.

— Te rog să-ţi continui povestirea.

— Fiindu-mi teamă să nu mă vadă cineva din clădirile de peste drum, am tras-o lîngă pat... Apoi, după ce-am lăsat jaluzelele de la ferestre, am tîrît-o în baie şi i-am băgat cadavrul în cadă... Abia după aceea am început să mă întreb ce aş putea să fac ca să scap de ea...

— La ce oră te-ai întîlnit cu Marcela?

— Nu știu... Cred că între orele zece și zece și jumătate. În orice caz, cînd am coborît din casă era ora douăsprezece...

— Pentru ce ai coborît?

— Pentru că simțeam nevoia să beau ceva... Așa că am cumpărat o sticlă de vin de la magazinul alimentar de la parter... Tot ce-mi mai amintesc este că am băut-o imediat ce am urcat în casă și că am dormit tun pînă a doua zi dimineață, cînd am plecat la serviciu... pentru că nu vream să atrag atenția prin absența de la lucru...

— În tot acest timp, cadavrul a rămas așa cum l-ai pus, în baie?

— Întocmai... Iar cît am stat la serviciu, m-am decis asupra a ce aveam de făcut. Astfel că după amiază, adică de îndată ce-am ajuns acasă, am început s-o tai... Deși încă nu hotărîsem modul în care urma să duc de acasă bucățile desprinse...

— Cum ai tăiat-o? a fost întrebat, deoarece anchetatorii erau interesați să obțină cît mai multe amănunte care, trebuind să aibă în mod obligatoriu puncte coincidente cu constatările tehnico-științifice, urmau să reprezinte un important mod de control asupra sincerității criminalului.

— La început i-am tăiat mîinile, apoi picioarele...

— Cu ce instrument le-ai tăiat?

— Cu un cuțit de masă bine ascuțit...

— Poți să ne arăți acest cuțit?

— Nu, pentru că l-am aruncat... Cred că într-un canal, pentru că m-am temut să-l mai păstrez în casă.

— Bine. Continuă să ne spui cum ai depesat, adică cum ai desfăcut cadavrul victimei și ce-ai făcut cu părțile pe care le-ai tăiat.

— Pe măsură ce desprindeam cîte un membru, îl spălam cu apă și îl puneam în niște pungi din plastic

pe care le băgam în frigider. La fel am procedat cu trunchiul şi cu capul, pentru că începuse să miroasă...

— Continuă! l-a îndemnat anchetatorul cel mai vîrstnic, care, avînd o activitate mai îndelungată decît colegii lui în probleme de „omoruri", învăţase să-şi stăpînească dezgustul.

— La trei zile după ce o omorîsem — şi-a reluat el relatarea, cu o dezinvoltură dezarmantă — m-am hotărît să scot din casă o parte din resturile cadavrului... În acest scop, am considerat că pentru a le putea transporta mai bine ar fi de preferat să le uşurez... Aşa că am început să curăţ carnea de pe oase şi apoi s-o tai în bucăţi mici pe care le aruncam în W.C....

— În scaunul W.C.-ului?! repetă unul dintre anchetatori, nereuşind să înţeleagă ce vrea să spună individul al cărui aspect ar fi putut reprezenta un model ideal pentru sculptorul care s-ar fi decis să ofere societăţii cel mai reprezentativ simbol al candorii umane.

— Exact. Însă trebuia să fiu atent să le mărunţesc bine, pentru că altfel se înfunda scaunul cînd trăgeam apa...

— Şi cît timp a durat operaţiunea asta? întrebă alt anchetator, în timp ce un coleg de-al lui, înverzindu-se la faţă, părăsi fulgerător biroul, cu mîna apăsată pe gură.

— Vreo şapte zile. Oasele am încercat să le sparg cu toporul, dar a trebuit să renunţ pentru că făceam prea mult zgomot şi mi-a fost teamă că mă aud vecinii... Aşa că am preferat să le tai cu un mic fierăstrău circular pe care îl aveam în casă...

— Ce-ai făcut cu carnea am înţeles, dar cu oasele ce s-a întîmplat? întrebă anchetatorul care părăsise biroul atît de precipitat şi intrase acum în încăpere, cu figura lividă.

— O pungă cu oase, pe care le-am mărunţit cu circularul, am aruncat-o pe strada Nuferilor, într-un coş de gunoi în faţa Ministerului Învăţămîntului... Apoi am luat osul de la bazin, pe care mai rămăsese puţină carne, şi l-am aruncat pe un spaţiu verde de lîngă biserica Dorobanţilor. Am avut însă impresia că m-a văzut un miliţian cînd l-am aruncat şi mi-a fost frică să mai scot şi alte pachete din casă. Din această cauză am preferat să păstrez restul oaselor...

— Cum le-ai păstrat?

— Capul şi oasele lungi le-am pus într-o oală de 10-15 kilograme în care am îndesat lut... Iar mai tîrziu, cînd am văzut că lutul începuse să crape, am turnat pe deasupra un strat de ipsos.Oala o ţineam pe balcon, iar alte oase pe care le băgasem într-o cutie cilindrică din metal se afla în baie, sub chiuvetă... În cămară mai sunt două borcane cu oase mici, din care am încercat să confecţionez nişte inele, însă nu mi-au reuşit şi am turnat peste ele dulceaţă... — completă el, pe cînd se deschidea uşa.

Subofiţerul care şi-a făcut apariţia s-a îndreptat spre anchetatorul care-i dăduse spre verificare situaţia unei eventuale dispărute cu numele probabil Mihai Marcela, şi îi înmînă un dosar, după care a salutat şi a ieşit.

— Te rog s-o descrii pe femeia ucisă! i-a cerut anchetatorul care primise dosarul. Atît ca semnalmente fizice, cît şi ca vestimentaţie!

Cum ambele descrieri au corespuns cu cele consemnate în dosarul femeii care fusese semnalată ca dispărută în urmă cu şapte luni, s-a considerat că mărturisirea lui Romca Cozmici a fost sinceră şi s-a trecut la cea de-a doua fază a anchetei: investigaţiile pentru găsirea probelor materiale necesare susţinerii afirmaţiilor şi faptelor comise de criminal.

Astfel, la întrebarea ce i s-a pus în legătură cu vestimentaţia şi obiectele pe care Marcela le avea asupra ei, Cozmici a precizat că din pardesiul bej şi din pantalonii din velur negru a confecţionat nişte şepci pe care le-a vîndut la diverşi amatori. La el în locuinţă s-au mai găsit cîteva bucăţi dintr-o stofă care ulterior au fost recunoscute de martori ca făcînd parte din pardesiul femeii dispărute. Două inele din argint şi o umbrelă, vîndute unor cunoscuţi pe care i-a indicat Cozmici, au fost recuperate şi recunoscute de familia şi colegele victimei. De asemenea, victima a fost recunoscută şi după starea danturii.

*
* *

— Domnule Cozmici, după studierea raportului medico-legal de expertizare a resturilor cadavrului Marcelei Mihai, reiese că nu ne-aţi spus tot adevărul în legătură cu modul în care aţi suprimat victima. Ce s-a întîmplat cu craniul ei? De unde provin urmele de violenţă cu care este marcat?

— Ah, da!... Aveţi dreptate, am uitat... s-a scuzat chestionatul, începînd să relateze cu o nonşalanţă uluitoare:... În ce priveşte capul Marcelei, după ce am scos pielea şi părul şi le-am tăiat în bucăţi mărunte aruncîndu-le prin W.C., am încercat să-l sfărîm în bucăţi mai mici. Am folosit un cleşte cu care am reuşit să desprind maxilarul inferior, arcadele, oasele nasului şi cred că ceva din oasele care se află în dreptul urechilor. Nu reuşeam să mă descurc cu restul craniului pentru că nu-l puteam fixa în aşa fel încît să-l pot secţiona. Craniul era alunecos şi conţinutul său mirosea foare urît, astfel că nu puteam sta mai mult de un sfert de oră în apropierea lui. Pentru a sfărîma craniul l-am lovit în mai multe

rînduri atît cu muchea toporului, cît şi cu tăişul. Fiind alunecos, craniul îmi sărea din mînă şi în plus aceste lovituri produceau zgomot. De aceea, în cele din urmă am renunţat să mai segmentez craniul, lăsîndu-l în starea în care a fost găsit ... îmi amintesc, însă, că am încercat să-l segmentez şi cu fierăstrăul circular, dar tot fără rezultat, pentru că nu-l puteam fixa...

— ...Din declaraţia dumitale rezultă că, în primele trei zile după ce ai ucis-o pe Marcela Mihai, te-ai ocupat de depesarea cadavrului, tăindu-i membrele, capul şi trunchiul şi punîndu-le la păstrare în frigider. Apoi ai început să le scoţi şi să le cureţi de carnea pe care o aruncai în scaunul W.C.-ului; activitate care a mai durat încă o săptămînă. Prin urmare ai măcelărit victima de-a lungul a zece zile. În timpul acestei căsăpiri, unde se afla soţia dumitale?

— După cum v-am mai spus, avînd probleme cu banii, ea şi copilul se duseseră la Botoşani, la socrii mei...

— Cînd a plecat?

— La sfîrşitul lunii martie...

— Şi din acel moment, nu s-a mai întors acasă?

— Ba da. Venind la Bucureşti pentru a-şi ridica cartea de muncă de la cooperativa unde lucrase, am convins-o să ne reluăm convieţuirea. Asta se întîmpla la începutul lunii iunie... Dar după o lună m-a părăsit din nou...

— Şi, în luna în care a stat cu dumneata, n-a simţit mirosul din locuinţă?

— Fiind vară şi stînd tot timpul cu ferestrele deschise, mirosul putea fi confundat cu cel al vopselelor de pictură din casă.

— Bine, să admitem că nu mirosea. Dar cum se explică faptul că n-a văzut resturile victimei, cu care ai umplut toată casa? Ea nu făcea curăţenie în locuinţă?

- Nu, pentru că i-am interzis să facă curăţenie sau să-mi umble prin lucruri...

— Mărturisirea pe care i-ai făcut-o prietenului dumitale Apăvăloaie, şi care a determinat punerea dumitale sub anchetă, ai mai împărtăşit-o şi altor persoane?

— Da, foarte posibil... Fiindcă de cîte ori beam simţeam nevoia să povestesc ce-am făcut... dar nimeni nu voia să mă creadă... Şi totuşi, îmi amintesc că o dată am fost vizitat de doi ofiţeri de la miliţie...

— Cînd s-a întîmplat asta şi pentru ce te-au vizitat?

— În urmă cu vreo trei săptămîni, spre sfîrşitul lunii octombrie. Cred că au venit la mine ca urmare a unei discuţii pe care o avusesem cu un coleg de la serviciu...

— Cum se numeşte acest coleg?

— Tudor Jeleriu...

— Ce-ai discutat cu el?

— Eram acasă şi îmi amintesc că mai înainte de a fi venit Tudor la mine cu o sticlă de lichior vietnamez de trei sferturi, eu apucasem deja să-mi inhalez porţia de Styrocol şi simţeam că m-au cam luat apele...

— Ce este acest Styrocol?

— Un tub care conţine o substanţă de lipit cu miros de eter. Porţia mea consta din conţinutul a trei tuburi golite într-o pungă de plastic din care inhalam pînă...

— E în regulă. Am înţeles. Deci, cînd a venit colegul dumitale, erai deja puţin drogat. Şi ce s-a întîmplat?

— Am început să bem lichior şi ştiu că la un moment dat am simţit nevoia să-i povestesc despre femeia pe care o omorîsem... Şi i-am povestit... Dar el n-a vrut să mă creadă. Atunci m-am înfuriat şi am

adus de pe balcon oala în care pusese capul şi oasele Marcelei şi i-am spus să spargă pojghiţa de ghips şi o să vadă el ce este înăuntru... El n-a vrut să facă ce i-am cerut, iar eu nu mai ştiu ce s-a întîmplat. Probabil că m-a ajuns băutura şi am adormit... Ceea ce este însă cert e faptul că după o săptămînă m-am trezit cu cei doi ofiţeri de miliţie... şi cum ştiam că tatăl lui Tudor lucrează în Ministerul de Interne, m-am gîndit că de la el trebuie să mi se fi tras...

— Ce-au vrut cei doi ofiţeri?

— Doreau să ştie unde se află soţia mea şi după ce le-am spus că e plecată de cîteva luni la părinţii ei, la Botoşani, mi-au mulţumit şi s-au dus...

— N-au făcut percheziţie în locuinţă?

— Ah, ba da! Am uitat. Aveţi dreptate. Au deschis garderobul, apoi şi-au aruncat o privire pe balcon şi în baie... Abia după asta au plecat...

— Cînd te-au vizitat miliţienii, oala şi cutia metalică în care se aflau resturile victimei se găseau tot acolo unde ştim noi, pe balcon şi sub chiuveta din baie?

— Păi, unde în altă parte să fie?

— Fiind sfîrşit de octombrie şi deci o vreme răcoroasă, e de presupus că ţineai ferestrele mai mult închise, nu?

— Bineînţeles. Eu sunt foarte friguros. Şi cu nevastă-mea mă certam că-mi tot deschidea fereastra...

— Şi atunci cum de n-au simţit mirosul de cadavru din casă?...

(La o astfel de întrebare nu Cozmici trebuia să răspundă, ci cei doi „detectivi" care, deşi primesc o informaţie despre posibilitatea ca un individ anume să fi ucis un om, reuşesc să demonstreze o lipsă de profesionalitate pentru care ar avea tot dreptul să li se rezerve un loc în Guinness Book. Deşi seriozitatea

informaţiei era susţinută de mirosul pestilenţial al morţii, ei, pornind de la ideea preconceputǎ cǎ victima nu ar putea sǎ fie alta decît nevasta lui Cozmici, vor verifica — după cum va rezulta ulterior —, dacă aceasta trăieşte. Şi, cum aceasta trăia, cu toată „operativitatea" clasează denunţul!

Deşi pînă şi adjunctul subşefului de post din cel mai mic cătun al ţării a învăţat că niciodată nu miroase a cadavru degeaba şi se apucă să-l caute pînă îl găseşte, chiar dacă în final va trebui să constate că şi-a pierdut vremea pentru un şobolan mort, cei doi ofiţeri au preferat să aplice o metodă de cercetare *sui generis*. Mai întîi au cerut Miliţiei din Botoşani să verifice dacă victima presupusă de ei se află în viaţă... Şi, cum răspunsul a fost pozitiv, au apreciat că mai cu brio decît şi-au făcut ei datoria nici că se putea... omiţînd acel neînsemnat amănunt ce rezulta din denunţ: obligativitatea verificării posibilităţii ca un om să fi fost ucis... şi nicidecum pe aceea de a stabili dacă o oarecare persoană se află în viaţă! n.a.)

3. AL DOILEA AUTODENUNŢ

În timp ce organele de urmărire penală se ocupă de verificarea tuturor afirmaţiilor făcute de autodenunţător, prin culegerea de probe materiale şi prin chestionări de martori, Cozmici solicită din arest o reaudiere pentru a-şi completa declaraţiile date anterior.

— Te ascultăm, domnule Cozmici – a fost invitat el să vorbească, după ce intrase în biroul anchetatorilor.

— Pentru că doresc să fiu sincer cu

dumneavoastră pînă la capăt, consider că trebuie să vă spun că eu am mai omorît o fată, în afară de Marcela... — a ţinut el să adauge, probabil pentru a se asigura că fusese bine înţeles.

— Despre ce fată vorbeşti? a vrut să afle unul dintre anchetatori, intrigat.

— Tot ce pot să vă spun este că se numea Anca şi că venise de la Sibiu pentru a da examen de admitere la Academia de Ştiinţe Eco...

— Ce faci, Cozmici?!!! Îţi baţi joc de noi?! l-au întrerupt nervoşi anchetatorii. Dacă ai ceva de spus, fă-o! Dacă nu, jos la arest! Că doar nu suntem puşi aici pentru a asculta nişte baliverne depre un caz care a fost rezolvat în urmă cu cîţiva ani, iar vinovatul a înfundat deja puşcăria!

— Iertaţi-mă... N-am vrut să vă supăr... — a îngăimat el intimidat. Zău, n-am vrut să vă supăr... doream numai să vă povestesc ce-am făcut...

— Bine. Spune tot ce-ai de spus — au concedat ofiţerii, deşi erau convinşi că îşi pierd vremea cu o fabulaţie de psihopat.

— Într-o zi, prin anul 1977, pe cînd mă întorceam de la serviciu, am agăţat o tînără pe bulevardul Magheru, chiar în faţa magazinului Leonida...

— Te rog să precizezi în ce zi şi la ce oră, fie şi cu aproximaţie.

— Trebuie să fi fost în 6 sau 7 iulie, deoarece aveam bani la mine şi aceasta era data cînd întreprinderea Publiturism unde lucram eu pe atunci, plătea salariile. În ce priveşte ora, cred că era între două şi jumătate şi trei după-amaiza...

— Continuă. Ce s-a întîmplat după ce ai acostat-o? i s-a cerut să relateze, deşi anchetatorii erau convinşi că cea mai bună conduită ar fi fost aceea de a-l trimite să-şi răcorească mintea în arest.

— După ce am intrat în vorbă cu ea, şi n-a fost greu pentru că era foarte sociabilă, mi-a povestit că este din Sibiu şi că a venit la Bucureşti să dea examen de admitere la A.S.E.... Era extraordinar de veselă şi foarte dulce... Avea trăsături fine şi faţa albă, uşor pistruiată... Deşi vorbea cu un accent uşor provincial, avea vocea caldă, cu un timbru foarte plăcut... — a continuat el să-i evoce visător imaginea.

— Te rog să revii la ce s-a întîmplat după ce ai intrat în vorbă cu ea.

— Da... În timp ce mergeam alături de ea, îndreptîndu-ne spre Piaţa Romană, m-a întrebat dacă ştiu cum se poate ajunge la Palatul Telefoanelor pentru că ar fi vrut să vorbească cu părinţii ei. Cum la mine acasă nu era nimeni la ora aceea, i-am spus că stau chiar vizavi de A.S.E. şi dacă doreşte poate să dea telefon de la mine. A fost imediat de acord cu propunerea mea şi am condus-o...

— Un moment! În perioada la care te referi locuiai în altă parte?

— Da. Pînă la începutul anului 1978, am locuit, împreună cu părinţii mei, pe strada Căderea Bastiliei 9, adică chiar peste drum de intrarea principală a A.S.E.-ului... Apoi, după ce a murit tata, eu m-am mutat pe strada Mendeleev, iar mama şi celălalt frate au primit un apartament pe bulevardul Metalurgiei.

— Bine. Te rog să-ţi continui relatarea. Ce s-a întîmplat după ce ai dus fata la locuinţa ta?

— Am condus-o în camera mea şi am întrebat-o dacă nu vrea o cafea, însă m-a refuzat. Atunci i-am arătat unde era telefonul şi eu m-am dus să-mi prepar cafeaua. Cînd am revenit în camera mea, am găsit-o examinîndu-mi picturile. Mi-a spus că nu reuşise să vorbească la telefon fiindcă aparatul nu avea ton. Am verificat şi aşa era. I-am spus că pînă mai stăm noi puţin de vorbă vine şi tonul la telefon. Aşa că eu

m-am așezat la masă și am început să-mi beau cafeaua și să fumez, iar ea s-a așezat pe studio; în tot acest timp am continuat să discutăm, despre examenele pe care le avea de susținut... Apoi, după ce am fumat două țigări, m-am așezat și eu lîngă ea, pe pat, și i-am propus să facem dragoste... Însă ea n-a vrut să facă, fiindcă avea un prieten la Sibiu pe care îl iubea foarte mult și nu voia să-l înșele... Parcă spunea că-l cheamă Dan, sau cam așa ceva... Dar după ce i-am dat cîteva palme și i-am descheiat un nasture de la bluză, a acceptat propunerea mea. S-a dezbrăcat singură și s-a întins complet goală în pat, la fel ca și mine... Am impresia că datorită inhibării nu a participat la actul sexual. De opus nu s-a mai opus, dar părea dezamăgită. După ce am terminat, m-am întins și eu alături de ea pe pat. Din acel moment nu mai știu ce s-a întîmplat... M-am trezit deasupra ei, strîngînd-o de gît cu ambele mîini... O strîngeam atît de tare, încît îmi tremurau brațele și mă dureau mușchii... Tot ce-mi mai amintesc este că mă întrebam, dacă trebuie să mă opresc sau să continuu s-o sugrum...

— Nu a încercat să se apere? Nu s-a zbătut?

— Nu știu... Cînd mi-am dat seama ce fac, ea mă privea fix și nu mai mișca.

— Cît era ceasul în momentul acela? Poți aprecia?

— Crede că era aproape de patru și jumătate, adică ora cînd venea acasă mama și fratele meu de la slujbă. Pentru că în clipa aia știu că m-am întrebat ce să fac ca să n-o găsească pe fată așa...

— Și ce-ai făcut?

— Am apelat la o soluție provizorie... Am ridicat studioul și am băgat-o în lada de rufe. Abia după aceea am avut răgazul să mă gîndesc la modalitatea prin care să scap de cadavru. Și nu am

găsit decît o singură soluţie... Tata nu ridica probleme, pentru că zăcea paralizat şi nu se putea deplasa din camera lui. De aceea, am aşteptat să treacă ziua şi să adoarmă mama şi fratele meu... Apoi, în toiul nopţii, am scos fata din ladă şi am transportat-o prin hol, în bucătărie, unde se afla ieşirea de serviciu spre o magazie pe care o aveam în spatele casei. Îmi amintesc că era foarte grea, iar cînd am coborît treptele care duceau de la bucătărie în curtea interioară, unde se afla magazia, am căzut de cîteva ori... spuse el, oftînd cu gîndul la clipele neplăcute pe care le-a trăit.

Anchetatorii, deşi plini de „compasiune" pentru avatarurile prin care a trecut, l-au poftit să-şi continue relatarea cu dorinţa de a stabili cît mai repede dacă au de-a face cu o elucubraţie sau cu un fapt real.

N-a avut nevoie de un alt îndemn pentru a-şi relua povestirea, cu o naturaleţe ce nu putea fi susţinută decît de inconştienţă.

— După ce am băgat-o în magazie şi am întins-o pe podea, am încuiat uşa, m-am dus la mine în cameră şi m-am culcat. A doua zi, pe la ora zece, cînd am rămas singur în casă, pentru că tata, aşa cum v-am spus, n-avea cum să mă incomodeze, am coborît în magazie. Mai întîi am încercat să tai un genunchi cu toporul, dar a trebuit să renunţ din cauza zgomotului... Aşa că am apelat la un cuţit... I-am tăiat picioarele de la genunchi, apoi de la şold. După aceea am desprins mîinile din umeri, am tăiat capul şi am separat bustul de bazin. În final, am ambalat toate segmentele în nişte lucruri vechi care erau ţinute în magazie, într-un sac... Practic, am terminat întreaga treabă în noaptea aceea, dar eram complet vlăguit... A doua zi am făcut totuşi un efort şi m-am dus la serviciu pentru că nu vream să mi se remarce absenţa.

— Ce-ai făcut cu bucăţile cadavrului?

— Am început să le împrăştii prin Bucureşti. Dacă-mi amintesc bine, primul pachet conţinea mîinile victimei şi le-am ambalat într-un pantalon de-al tatii pe care l-am găsit în sacul cu vechituri din magazie... Iar după ce am pus pachetul într-o sacoşă tip sport, m-am dus în parcul Hipodrom şi l-am lăsat într-un boschet... Pe cel de-al doilea...

Deşi relaţiile pe care le-a furnizat arătau că Romca Cozmici nu este străin de faimosul caz Anca Broscoţean, anchetatorii care cercetau nu cunoşteau afacerea respectivă decît din auzite şi, cum nu-şi doreau să se lase atraşi într-o farsă provocată de un psihopat care, considerîndu-se un nou emisar divin, doreşte să ispăşească toate păcatele comise de semenii lui, n-au ezitat să apeleze la cel mai simplu mod de testare a „erudiţiei" autodenunţătorului:

— La percheziţia care s-a făcut la tine acasă, nu s-au găsit nici un fel de cărţi. De ce? Nu-ţi place să citeşti?

— Nu... Consider că am citit destul cît am fost elev, aşa că după ce am terminat şcoala nu prea am mai citit...

— Dacă ai spus „nu prea", înseamnă că tot ai mai citit tu cîte o carte. Ia spune-ne, ce părere ţi-a făcut cartea *Piromanul,* care a apărut anul trecut şi care în partea a doua relata tocmai povestea uciderii Ancăi?

— Am auzit despre ea şi aş fi vrut şi eu s-o citesc, însă n-am reuşit...

— Cum ai auzit despre ea?

— De la un coleg de-al meu, cu care am lucrat la Publiturism... Aşa cum v-am mai spus, cînd beam mai mult, începeam să povestesc ce-am făcut. Şi asta s-a întîmplat şi faţă de Mihai Petrov, căruia i-am povestit despre studenta pe care am omorît-o, dar

acesta a început să rîdă de mine şi mi-a spus că nu fac altceva decît să-i redau ce citisem în cartea de care aţi vorbit. Atunci l-am rugat să mi-o împrumute şi mie, s-o citesc, însă el mi-a spus că i-a dat-o deja lui Marian State, un alt coleg de-al nostru. I-am cerut-o şi acestuia, dar a început să mă tot amîne, pînă mi-a fost teamă să mai insist, ca să nu atrag prea tare atenţia asupra mea...

(Întrucît se părea că povestirea lui nu rezulta dintr-o „plagiere" a subiectului cărţii despre a cărei lectură fusese chestionat, anchetatorii s-au hotărît să-i controleze veridicitatea afirmaţiilor prin aplicarea unei metode infailibile: compararea amănuntelor furnizate de Romca Cozmici cu cele stabilite în dosarul de condamnare a inculpatului Gheorghe Samoilescu! n.a.)

— Domnule Cozmici, se pare că din nou nu ne-ai spus adevărul sau, dacă vrei, tot adevărul despre uciderea Ancăi Broscoţean — i s-a reproşat, după ce s-a trecut la verificarea afirmaţiilor pe care le făcuse, în funcţie de actele de constatare existente în dosarul condamnatului Gheorghe Samoilescu.

— Cum puteţi spune aşa ceva? Eu am omorît-o! Vă rog să mă credeţi! protestă iute chestionatul, de parcă s-ar fi temut că i se răpeşte paternitatea faptei.

— Dacă e aşa cum susţii, dovedeşte!

— Păi, chiar asta mă şi străduiesc să fac...

— Nu suficient, pentru a fi şi convingător! l-au incitat anchetatorii, realizînd că individul din faţa lor, în loc să adopte tactica imensei majorităţi a infractorilor, care nu recunosc decît faptele pentru care există dovezi că au fost comise de ei, dorind să-şi ofere satisfacţia de a se afla în centrul atenţiei generale, este gata să mărturisească tot ce a făptuit... Dacă este bine canalizat şi, mai cu seamă, controlat pentru a i se putea stopa orice eventuală tendinţă de

alunecare pe panta fabulării; din prea mult exces de zel.

— Dar tot ce-am spus e adevărat. Vă rog să mă credeţi...

— Atunci, cum explici faptul că modul în care ne-ai relatat momentul uciderii Ancăi nu seamănă cu cel care rezultă din constatările raportului medico-legal?

— Nu ştiu. Eu n-am vrut să ascund nimic. Poate că am uitat ceva...

— Atunci încearcă să-ţi aminteşti cum ai convins-o pe Anca să-ţi cedeze. Numai prin cîteva palme?

— Nu-mi este foarte clar... S-ar putea să-i fi tras şi cîţiva pumni, dar nu mai ştiu... Însă, acum, cînd revăd scena omorului, îmi amintesc că în timp ce o strîngeam de gît, a început să-i curgă din gură o spumă roşie... Care mi-a pătat perna...

— Şi ce-ai făcut cînd ai văzut că-ţi pătează perna?

— Am ridicat-o din pat şi am întins-o pe covor...

— Şi nu ţi-a pătat şi covorul?

— Nu, nu l-a pătat... Fiindcă i-am pus ceva în gură... parcă o batistă... Sau cam aşa ceva... Îmi amintesc că, atunci cînd am luat-o din pat pentru a o aşeza pe covor, am auzit un sunet, aşa ca un fel de ultimă expiraţie. Ei bine, în acea împrejurare ştiu că am luat de prin cameră un cordon — sau poate o sfoară mai groasă — şi petrecîndu-i-l în jurul gîtului am strîns de el, trăgînd de ambele capete... Şi pentru a vă dovedi că sunt sincer, am să vă spun şi altceva ce mă gîndeam să ascund... Să ştiţi că a doua zi dimineaţă, înainte de a pleca la serviciu, i-am mărturisit mamei mele că am omorît o fată şi că am dus cadavrul acesteia în magazie... Pentru că mama era singura persoană căreia i se părea ciudat faptul că

încuiasem ușa de la magazie. Și tot ea era singura persoană care ar fi putut să umble în magazie. Cînd i-am spus, mama a fost foarte impresionată și a avut o reacție de neacceptare, de refuz de a mai primi și alte amănunte... După cîteva zile mi-a spus că la ea la serviciu se vorbește că ar fi apărut ùn nou Rîmaru, deoarece s-a găsit un braț de femeie aruncat într-un parc... Ea nu mi-a cerut nici un fel de amănunte în legătură cu ce am făcut cu cadavrul sau locurile unde am transportat segmentele victimei...

— Noțiunea de hîrtie igienică îți sugerează ceva? a fost întrebat, pentru a-l stimula să-și reamintească cu ce înfundase gura victimei.

— La noi în casă se folosea rar hîrtia igienică...

— Cînd ai întîlnit-o pe Anca, avea ceva în mînă?

— Da, un portmoneu...

— Altceva nu avea?

— Nu... Ba da! Acum îmi amintesc. Avea o pungă cu lămîi.

— Bravo. Și mai avea altceva? fu el încurajat să gîndească, deoarece Anca fusese rugată de gazda ei să cumpere lămîi și hîrtie igienică cînd se întoarce acasă, iar cum primul articol se găsea asupra ei, era de presupus că și hîrtia ce fusese introdusă în faringele și esofagul victimei ar fi putut să fie adusă chiar de către aceasta.

— Nu știu, nu pot să-mi amintesc...

— Bine. Să lăsăm asta — au decis anchetatorii, considerînd că pot abandona proveniența hîrtiei ca fiind neesențială. Ne-ai spus că ai vrut s-o tratezi pe Anca cu o cafea, dar te-a refuzat. I-ai oferit în schimb altceva, nu?

— Nu. Ce să-i ofer?

— Tocmai asta am vrea să ne spui tu. I-ai dat să bea o băutură alcoolică? O bere, un coniac sau cam așa ceva.

— Nu! În mod sigur, nu i-am oferit nimic altceva decît cafea. De altfel, pe vremea aceea nu ţineam nici un fel de băuturi în casă, a replicat Cozmici cu fermitate.

— Te rog să ne faci o descriere amănunţită a vestimentaţiei şi obiectele care se aflau asupra victimei cînd ai adus-o la tine acasă. Şi, bineînţeles, ce au devenit ele ulterior. Pentru că, dacă chiar vrei să te credem că tu ai ucis-o, va trebui să ne arăţi lucrurile respective...

(Cum Cozmici nu voia să i se răpească „drepturile de autor" asupra omorului pe care îl invoca, a solicitat un răgaz pentru a putea răspunde cît mai precis la cererea anchetatorilor. Cu acelaşi scop a solicitat şi a primit hîrtie şi creioane colorate pentru a desena obiectele ce s-au aflat asupra victimei Anca Broscoţean n.a.).

*
* *

— Cînd am acostat-o pe Anca, era îmbrăcată cu un pantalon din stofă mov, o bluză dintr-un imprimeu de diferite culori şi în picioare purta o pereche de saboţi de culoare galbenă, iar pe fiecare dintre ei era pictată sau imprimată o căpşună. După cum se vede aici... — a zis Cozmici, arătînd desenul în culori, al saboţilor respectivi. Iar în mînă avea un portmoneu, parcă din mătase...

— Ce sumă conţinea?

— Nu mai ţin minte... parcă 100 de lei...

— Ce alte obiecte mai avea asupra ei?

— Purta o pereche de cercei rotunzi, cam de mărimea unei monede de trei lei... Un inel care avea o plăcuţă frontală pe care scria: ANCA... O verighetă

din argint şi un ceas cu o curea maron... Aici aveţi desenele lor... — a spus Cozmici, înmînînd anchetatorilor alte file de hîrtie.

— Ce s-a întîmplat cu obiectele care au aparţinut victimei?

— Saboţii i-am vopsit în negru şi i-am purtat prin casă...

— Dumneata i-ai purtat?!

— Da.

— Bine, dar erau de damă. Aveau toc înalt...

— Şi ce dacă... Nu m-a deranjat.

— Unde sunt acum aceşti saboţi?

— Duco cu care i-am vopsit a început să se scorojească şi a reapărut culoarea galbenă, aşa că i-am aruncat.

— Ce s-a întîmplat cu celelalte obiecte de îmbrăcăminte?

— De bluză şi pantaloni nu-mi mai amintesc absolut nimic... Despre portmoneu, cred că l-am tăiat cu forfeca şi l-am aruncat... parcă într-un canal.

— Cu obiectele de podoabă ce-ai făcut?

— Cerceii şi inelul pe care scria ANCA i-am vîndut unei foste colege de serviciu de la Publiturism...

— Cum se numeşte?

— Vasilica Clucescu.

— Cu ceasul ce-ai făcut?

— După ce m-am căsătorit, i l-am făcut cadou nevestei mele... ca şi verigheta din argint, după ce mai înîi a fost transformată într-un inel de către un prieten de-al meu...

— Cum se numeşte?

— Titi... adică Constantin Brucan...

— Doamnă Clucescu, vă rugăm să ne răspundeţi la cîteva întrebări — au spus anchetatorii, începînd s-o chestioneze. Pentru început, îl cunoaşteţi pe Cozmici Romica?

— Sigur, am fost colegi la întreprinderea Publiturism.

— V-a vîndut ceva în urmă cu doi ani?

— Aha... înţeleg!... Ar fi trebuit să-mi dau seama că sunt de furat, pentru că altfel n-ar fi putut să mi le dea cu numai 300 de lei.

— Vă rugăm să ne spuneţi ce anume aţi cumpărat de la el?

— O pereche de cercei şi un inel.

— Am dori să vedem aceste obiecte.

— Îmi pare rău, dar nu mai există. Căsătorindu-mă, în vara anului 1978 le-am dat la transformat în verighete, la atelierul de bijuterii din Bulevardul 1848...

— Aţi mai văzut vreodată aceste obiecte? au consultat-o anchetatorii, dîndu-i să vadă desenele făcute de Cozmici.

— Bineînţeles! Doar despre ele discutăm. Nu?

— Sunteţi sigură?

— Aşteptaţi un moment... — a zis doamna Clucescu, ridicîndu-se şi ieşind din încăpere. Vă rog să le priviţi şi să-mi spuneţi dacă mai poate exista vreo umbră de îndoială... — a spus gazda, revenind în cameră şi punînd pe masă o serie de fotografii făcute în diferite ipostaze în care apărea purtînd cerceii şi inelul ce îi aparţinuseră victimei Anca Broscoţean.

— E perfect, doamnă, ne-aţi dat un ajutor extraordinar! Şi vă rugăm, dacă se poate, să ne lăsaţi nouă aceste fotografii...

— Domnule Brucan, îl cunoaşteţi pe Cozmici Romca?

— Dacă vă referiţi la puştiul care locuieşte pe strada Mendeleev, bineînţeles.

— La el ne referim. Cozmici susţine că v-ar fi dat dumneavoastră să-i transformaţi un anumit obiect. Vă mai amintiţi despre ce anume era vorba?

— Vă referiţi la o verighetă din argint?

— Întocmai. Cum sau în ce-aţi transformat-o?

— Am îngustat-o prin polizarea marginilor, iar din pilitura rezultată am confecţionat trei biluţe pe care le-am fixat prin lipire la cald pe marginea exterioară a inelului. Totodată am şters şi inscripţia interioară, dar nu complet pentru că altfel s-ar fi subţiat prea mult inelul...

— Ce inscripţie avea?

— Nu-mi amintesc prea bine... În orice caz, avea înscris un nume bărbătesc... Ceva între Andy sau Dany. Dar, în eventualitatea că vă interesează în mod special acest inel, de ce nu vă adresaţi Gabrielei, nevasta lui Romca, care îl poartă în permanenţă.

— Vom ţine seama de această sugestie. Eraţi în vizită cu familia Cozmici?

— Da, cred că se poate răspunde pozitiv la această întrebare. Cînd ajungeam prin Piaţa Amzei şi n-aveam altă treabă, urcam la ei. Erau acasă... bine... Nu erau acasă... cam tot aia era.

— Spuneţi-ne, de-a lungul vizitelor pe care i le-aţi făcut, aţi remarcat în picioarele lui Romca nişte încălţări mai ciudate?

— Vă referiţi la nişte papuci cu toc, care au fost cîndva galbeni sau mai curînd negri?... şi care te duceau cu gîndul la cocote masculine?

— Da, despre ei e vorba. Acum am vrea să ne spuneţi dacă nu v-a frapat mirosul greu care era la Romca în casă.

— Nu. Aş putea mai degrabă să spun că era chiar firesc, după cît de murdar era peste tot.

— V-a povestit vreodată Romca despre comiterea unui omor?

— S-ar putea. Cînd bea... şi bea mereu, spunea multe prostii... Cel mai grav însă este faptul că atunci cînd se îmbăta devenea o adevărată fiară şi sărea la bătaie fără nici un motiv.

— Şi-a revărsat furia şi asupra dumneavoastră?

— Bineînţeles. Stăteam liniştiţi de vorbă, şi ne beam vinul din pahare, cînd dintr-o dată şi fără nici cea mai mică explicaţie s-a ridicat de pe scaun şi a tăbărît cu pumnii pe mine... Abia am reuşit să mă strecor afară din casă... Iar cînd ne-am întîlnit după cîteva zile cu totul întîmplător pe stradă şi l-am întrebat ce i-a venit de a sărit să mă bată, mi-a răspuns că habar n-are despre ce-i vorbesc. Aşa este el, foarte simpatic... pînă scapă la băutură...

— Ce ştiţi despre relaţiile pe care le avea cu soţia lui?

— Doamne, fata aia era o adevărată martiră... O stîlcea în bătaie, chiar şi cînd nu era beat...

*

* *

Cozmici Gabriela, 20 ani, soţia lui Romca, după o chestionare mai îndelungată — timp în care a încercat să ascundă o parte din adevăr —, este invitată să-şi recapituleze depoziţia:

„În ce priveşte uciderea fetei din Sibiu, prima dată mi-a spus despre ea prin februarie 1980... Era beat... şi după ce mă bătuse... mi-a strigat: Ai grijă, nu mă duce în stare de inconştienţă că te strîng de gît!, apoi a adăugat: Am omorît o fată!... La o săptămînă de la discuţia în care m-a ameninţat că mă

strînge de gît... mi-a relatat că ar fi cunoscut-o pe stradă şi mi-a spus că fata era foarte drăguţă, foarte gingaşă şi că figura ei l-a atras mai mult. A mai spus că era din Sibiu, că venise să dea examen la A.S.E... că ar fi vrut să se culce cu ea, că ea i-ar fi spus că e fată mare şi nu ar fi vrut, că s-au certat, că el s-ar fi enervat foarte tare şi că s-a trezit cu mîinile în gîtul ei şi în acest moment ar fi realizat că fata era deja inconştientă. Nu mi-a spus dacă s-a culcat cu ea... Mi-a povestit că... chiar în noaptea care a urmat ar fi dus-o la magazie. După aceea a început s-o taie. Romca îmi tot explica ce muncă a depus el, că era cald, că începuse să miroasă, că nici la masă nu s-a mai dus şi s-a ocupat numai de această operaţiune...

Convingerea mea este că ştia şi mama lui Romca (despre Anca n.a.)... Cînd i-am zis ce mi-a spus Romca (...) nu am putut să termin ce am avut de spus că a început să strige la mine, că nu-i adevărat, că Romca e bolnav şi vorbeşte aiurea...

Mai bănuiesc că mama lui Romca trebuie să ştie şi de cazul cu Marcela, căci Romca mi-a povestit că tot timpul cît am lipsit, în primăvara anului 1980, mama lui trecea aproape zilnic pe acolo, să-i facă de mîncare sau să-i spele rufele...

Duminică, 1 iunie 1980, cînd am revenit în Bucureşti (...) Am intrat (...) în casă (...) şi am fost şocată de mizerie, ca şi de un miros îngrozitor de carne stricată (...) L-am întrebat de ce miroase greu în casă... Romca mi-a explicat că i-a adus mama lui un pui şi că mai avea nişte resturi prin frigider care se stricaseră (...) mirosul venea de la nişte pungi (...) Am coborît împreună cu Romca (...) şi am introdus pungile pe o gaură de la crematoriu ... M-am apucat apoi să mătur. Am văzut că parchetul era murdar (...) era pătat în trei locuri... Văzînd petele acelea pe parchet, despre care mi-am dat seama că sunt de

sînge, l-am întrebat pe Romca ce e cu ele şi mi-a spus că nu vrea să-mi încarce conştiinţa şi să nu insist să-mi spună. Atunci i-am zis :„Nu cumva... ai omorît iar o femeie?“ S-a uitat la mine şi a zis: „Nu“.

La vreo patru zile, am văzut prin casă portofelul şi buletinul fetei (...). A avut o clipă de ezitare după care, la insistenţele mele, a recunoscut că a omorît-o şi pe aceasta (...) mi-a spus că ar fi omorît-o pe la sfîrşitul lui aprilie, că fata ar fi venit la el şi că fără să-şi dea seama s-a repezit cu mîinile la gîtul ei.

...În jurul datei de 6 iunie, într-o dimineaţă eram singură acasă. Am ieşit pe balcon. Acolo, în partea stîngă, cum ieşi, era o grămadă alcătuită din mai multe obiecte. Deasupra era un preş rupt şi o bucată de mochetă vişinie. Sub mochetă se afla un sac mare din plastic (...) În sacul respectiv se afla un os, lung cam de 45-50 centimetri. La un capăt era tăiat drept, iar la celălalt capăt avea o proeminenţă a articulaţiei. Partea intactă a capătului de os mai avea pe ea carne, care prinsese o culoare roşu-brun-vişinie. Din interiorul sacului se degaja un miros puternic de carne stricată, intrată în putrefacţie. Tot în sac se mai afla o mînă omenească, adică palma şi degetele.

... A doua zi eu am luat sacul... (şi) l-am dus la crematoriul blocului din curtea interioară...

... Tot în ziua de 6 iunie, cînd am găsit mîna, sesizînd mirosul am început să caut prin casă. Am deschis congelatorul frigiderului şi acolo, în interior, am găsit o coapsă acoperită cu piele şi secţionată la ambele capete. Coapsa era îngheţată şi nu intrase în putrefacţie...

...Romca a luat coapsa de la congelator şi a pus-o într-o pungă din plastic alb... A plecat cu ea în ziua de 7 iunie de dimineaţă... L-am întrebat unde a dus-o, dar nu a vrut să-mi spună.

... De regulă mă bătea înainte de a avea cu el raporturi sexuale. Mă lovea cu cruzime folosind palmele, pumnii şi picioarele... după aceea, cînd îl întrebam de ce procedează aşa, îmi explica că în acele momente simte că are pentru ce trăi.

...L-am surprins că începuse să se drogheze (...) se ascunsese în debara şi avea la el o pungă din plastic în care introdusese conţinutul a trei tuburi (cu soluţie de lipit cauciucul — Styrocol n.a.). Stătea cu punga la nas şi aspira conţinutul. În momentul în care l-am descoperit acolo... se afla în plin delir... A început să ţipe la mine... mă confunda cu un medic... am înţeles din strigătele lui că mă acuză că aş vrea să-l omor... i-am smuls punga şi l-am scos pe balcon, dar nu şi-a revenit... Am făcut un efort şi am reuşit să-l leg de pat... cînd s-a trezit îşi revenise, părînd de data asta perfect normal.

... După vreo două săptămîni, găsindu-l într-un moment de luciditate, l-am abordat şi am reuşit să discut cu el această temă, întrebîndu-l de ce se droghează. În această împrejurare mi-a mărturisit să simte o nevoie imperioasă de a se droga. Mi-a spus că acest obicei îl practică de cînd era mic. Mi-a spus că pur şi simplu nu rezistă fără să se drogheze... am căutat să-i explic să nu se mai drogheze... că nu-i voi mai da nici un ban pînă ce n-am să mă conving că a renunţat la acest obicei. Ca urmare a acestei discuţii, chiar în acea seară a încercat să se sinucidă... Cînd am venit acasă, l-am găsit cu spumă la gură şi cu pulsul aproape imperceptibil. Am chemat Salvarea, care l-a transportat la Spitalul de Urgenţă... aceasta a fost ultima tentativă de sinucidere din perioada cît am stat împreună...

Inelul confecţionat din argint... pe care l-am predat colonelului de miliţie în ziua de 29 noiembrie, cînd a venit la Botoşani, l-am primit tot de la Romca,

el fiind întîi transformat de Dinu Brucan... Brucan este un beţiv notoriu şi l-am dat afară din casă, căci îl antrena pe Romca la băutură. Cînd se îmbătau, rămîneau pe capul meu cîte două-trei zile şi-i dădăceam pe amîndoi...

Iniţial era o verighetă simplă din argint... În interior avea scris, mai exact zgîrîiat, foarte subţire, aşa ca de un amator, DANNY... Romca mi-a confirmat că este de la Anca...

Cît priveşte cele două inele ridicate de la mine cu ocazia percheziţiei acestea le-am primit de la Romca în luna octombrie... Mă refer la inelele din metal alb... Cînd mi le-a dat mi-a spus să mă duc la un bijutier să mi le transforme...

Am văzut în casă la Romca, atunci cînd am revenit la începutul lui iunie, un portofel... din stofă de culoare neagră, avînd cusute în textura materialului fire din lamé albastru-vernil. În portofel era un buletin de identitate... Fotografia reprezenta imaginea unei fete cu părul pînă la umeri... persoana era drăguţă (se referea la Marcela Mihai n.a.)...

... cînd m-am întors de la Romca, în a doua decadă a lunii iulie 1980, am adus şi o pereche de pantofi cu mine. Romca mi-a zis că dacă vreau să-i încalţ, să-i vopesc... pantofii i-am adus la Botoşani şi i-am pus pe foc în ziua în care am fost căutată... de către organele de miliţie din Botoşani... Era în noiembrie şi în ziua respectivă am pus pantofii pe foc. Pînă atunci purtasem pantofii respectivi în Botoşani. I-am ars în jurul orei 16,00, iar acasă se aflau părinţii mei adoptivi... ştiu amîndoi despre pantofi.

... în luna ianuarie 1979, acesta (Romca n.a.) mi-a dat un ceas de mînă, de damă, de fabricaţie sovietică... cu un cadran rotund, iar carcasa era confecţionată dintr-un material galben... După vreun an, s-a defectat şi m-am dus cu el la atelierul de

ceasornicărie... (ceasornicarul n.a.) mi-a cerut pentru reparaţie circa 60 de lei. Neavînd la mine banii respectivi, nu l-am mai lăsat... Acesta (ceasornicarul n.a.) a desfăcut capacul din spate al ceasului şi în acel moment a găsit în interiorul capacului o fotografie format rotund a unui tînăr... M-am uitat şi eu pe spatele fotografiei... un nume de băiat... era scris cu majuscule... acest nume era DANNY (fotografia îl reprezenta pe un coleg de şcoală al victimei Anca Broscoţean n.a.)..."

*

* *

Cozmici Constanţa, 50 ani, mama lui Romca:

„...Romca a frecventat clasele 1-5 la Liceul nr. 1 de Muzică... Am ajuns la concluzia ... Că Romca nu avea posibilitatea să continue la şcoala de muzică, care nu-l atrăgea, astfel că în clasa a VI-a l-am înscris la şcoala „Mihail Sadoveanu"... l-am transferat la şcoala generală care funcţiona pe strada Cehoschi, unde a rămas repetent. Ulterior, l-am înscris la şcoala de pe str. Ilie Pintilie, unde a repetat clasa a VII-a ... în ideea de a fi sustras de la anturajul ce şi-l formase şi care îl influenţa în mod negativ, ... a continuat trimestrele II şi III la o şcoală generală din Constanţa. În acest fel a reuşit să promoveze clasa a VII-a elementară. Pentru clasa a VIII-a l-am înscris la şcoala generală care funcţionează pe strada Tunari, iar după cîteva zile l-am mutat la şcoala generală de pe strada Clemenţa. În această perioadă, fiul meu Romca a început să aibă relaţii cu fete... iar în luna septembrie 1971 a comis prima tentativă de sinucidere. Şi-a administrat o doză mare de ciclobarbital... l-am internat la Spitalul Clinic de Urgenţă... După ieşirea din spital, am încercat să-i

găsim un loc de muncă pentru a se califica, dar nu avea stabilitate şi refuza să se prezinte la unităţile unde i se făcea angajarea.

Ulterior l-am înscris pe Romca la şcoala generală din Piaţa Amzei, la cursuri fără frecvenţă, unde a reuşit să promoveze clasa a VIII-a. Clasa a IX-a a absolvit-o la liceul „Ion Creangă", în perioda 1976-1977, la cursurile fără frecvenţă.

...Romca avea o fire violentă, nu accepta să primească sfaturile noastre, se lua la bătaie cu fratele său... iar cînd interveneam am fost lovită de el. Am ascuns acest lucru soţului meu şi au fost situaţii cînd am fost lovită şi în faţa acestuia, dar, fiind bolnav, nu avea posibilitatea din punct de vedere fizic să intervină. În anul 1965, soţul meu, care avea funcţia de director la o întreprindere de panificaţie din Bucureşti, s-a pensionat medical, iar pe parcurs starea sănătăţii sale s-a agravat. Datorită acestui lucru nu a avut posibilitatea şi autoritatea necesară să se ocupe îndeaproape de educarea fiului nostru...

... În curtea imobilului din strada Căderea Bastiliei nr. 9 (unde familia Cozmici a locuit pînă în anul 1978 n.a.)... am avut amenajată o grădină... în care au fost sădiţi trandafiri şi cultivate flori. Această grădină a fost făcută de soţul meu Eftimie, care iubea foarte mult florile şi se ocupa de întreţinerea lor... Referitor la pantalonii pe care soţul meu îi folosea atunci cînd lucra în grădină... a avut o pereche de pantaloni de tergal de culoare gri deschis.

...De obicei, hainele vechi, atît ale soţului meu, cît şi ale mele sau ale fiilor mei, le ţineam într-un sac în magazia din curtea interioară..."

(Din precauţie, martora a respins afirmaţiile că ar fi avut vreo cunoştinţă despre cele două omoruri comise de Romca n.a.)

*
* *

Din declaraţiile unor prieteni:

Mihail Grîu: „...În perioada cît l-am cunoscut, frecventam adesea cofetăria Casata. Avea faima că poate cuceri orice femeie şi într-adevăr reuşea...“

— Cătălin Boiangiu: „...În perioada anilor 1973-1974 obişnuiam să frecventez cofetăria Casata, unde am cunoscut mai mulţi tineri printre care era şi Cozmici... Romca avea foarte mult tupeu, iar noi, ceilalţi tineri, eram invidioşi de succesul pe care îl avea în a face cunoştinţă cu diferite fete.

...Am întrebat o fată pe care o cunoscuse Romca ce a atras-o la aceasta şi mi-a răspuns că are o privire pătrunzătoare care a captivat-o şi a frapat-o.“

*
* *

Din declaraţiile unor tinere care au avut „satisfacţia“ de a-l cunoaşte mai îndeaproape pe Romca Cozmici:

— M.: „...Ne-am aşezat pe o bancă din parc, cred că era în jurul orei 23,00... m-am pomenit deodată că mă strînge cu amîndouă mîinile de gît. Mi s-a părut că zîmbeşte în timpul acesta şi că ochii îi ies din orbite... dacă mă mai ţinea puţin leşinam pentru că începusem să horcăi...“

— E.: „...I-am spus că şi-a dat cuvîntul zicînd că e om serios. Atunci m-a apucat de păr şi m-a trîntit cu capul de perete... A început să tragă hainele de pe mine... Mi-a spus: «Dezbracă-te, fir-ai a dracului să fii!», Tot în acele împrejurări m-a strîns cu amîndouă mîinile de gît...“

— I.: „...M-a prins cu mîna de păr şi dîndu-mi capul pe spate m-a trîntit pe iarbă, iar cu cealaltă mînă m-a prins de braţe, mi le-a răsucit la spate şi împotriva voinţei mele a practicat raport sexual. Am fost virgină şi arăt că n-am ştiut să procedez altfel, că nu am alertat cetăţenii în sensul că nu am cerut ajutor..."

5. REPERCUSIUNI, CONJUNCTURA ŞI O... SIMILITUDINE

După autodenunţarea pe care Romca Cozmici a susţinut-o prin probe materiale irefutabile (obiectele personale ale ambelor victime, precum şi stabilirea faptului că ambalajele în care au fost abandonate fragmentele cu cadavrul Ancăi Broscoţean au provenit din sacul cu haine vechi al familiei ucigaşului), Justiţia din R.S.R. a fost nevoită să-şi aducă aminte de existenţa unui oarecare Samoilescu Gheorghe, care se afla încarcerat de peste trei ani şi jumătate pentru comiterea unui omor. Mai precis, comiterea unuia dintre cele două omoruri a căror paternitate o invoca acum Romca Cozmici. Şi cum ultimul produce şi probe care demonstrau că el şi numai el! a putut s-o ucidă pe adolescenta Anca Broscoţean, Procuratura Republicii Socialiste România s-a văzut obligată să revizuiască dosarul de urmărire penală prin care s-au susţinut învinuirile care i-au adus lui Gheorghe Samoilescu o pedeapsă cu închisoarea pe 25 ani.

Şi astfel, Ordonanţa de scoatere de sub urmărire penală a condamnatului din 15 iulie 1981, constată:

— După arestarea inculpatului, eforturile organelor de urmărire penală s-au concentrat, în

esenţă, în direcţia demonstrării vinovăţiei acestuia, renunţîndu-se cu uşurinţă la celelalte versiuni sau făcîndu-se doar verificări superficiale.

— Deşi existau o serie de probe care excludeau vinovăţia lui Samoilescu Gheorghe, acestea au fost înlăturate sau neglijate, administrîndu-se, pe de altă parte, numai probe în acuzare, dintre care unele au fost obţinute cu încălcarea normelor procedurale.

— În final, deşi inculpatul a negat constant săvîrşirea faptelor şi cu toate că nu exista nici o probă materială împotriva lui, Samoilescu a fost trimis în judecată şi condamnat..."

Printre altele, se mai arată: „...Precizăm, că executarea hotărîrilor casate fusese anterior suspendată de Procurorul General, inculpatul fiind pus în libertate la 17 ianuarie 1981."

Întrucît, prin demersul făcut de Procuratură, „învinuitul" Samoilescu Gheorghe a fost pus în libertate, iar Romca Cozmici, adevăratul criminal, a fost condamnat la moarte, prin sentinţa penală 1674/21 noiembrie 1981, se poate afirma că Dreptatea a triumfat şi că: „Totul e bine cînd se termină cu bine."

Din păcate, situaţia se prezintă total diferit! Deoarece, dacă afacerea Samoilescu — îngropată, timp de 10 ani, de „era ticăloşilor" într-o tăinuire absolută — nu va fi analizată şi discutată cu obiectivitate, există riscul ca locul ce l-a ocupat Gheorghe Samoilescu în boxa acuzaţiilor să-l aştepte pe oricare dintre noi!

De fapt, nenorocirea care a lovit nimicitor familia Samoilescu a fost cauzată în exclusivitate de o înlănţuire de mici ghinioane:

Primul: Romca Cozmici, în loc să abandoneze cele şase colete ce conţineau secţiunile depesate ale

victimei sale în locuri mai discrete, s-a apucat să le împrăştie în nişte puncte de largă circulaţie pietonală, situaţie care a uşurat buna funcţionare a „telefonului fără fir", cu ajutorul căruia s-a aflat foarte repede că, în Bucureşti [x], şi-a făcut apariţia un nou criminal în serie, precum Rîmaru, care pentru început a şi ucis tot atîtea femei cîte pachete fuseseră găsite.

Al doilea: Zvonul respectiv, fiind captat de profesionalele urechi ale Securităţii, a ajuns pînă la „marele conducător al celei mai perfecte societăţi din lume". Iar acesta, neputînd să admită că, în ţara care a avut nemaipomenita şansă de a fi condusă de un geniu ca el, se mai pot comite omucideri, n-a pregetat să-şi spună că a venit vremea să rezolve odată pentru totdeauna acest incurabil păcat al omenirii, printr-o nouă „indicaţie preţioasă".

Şi astfel, Ceauşescu şi-a permis să dea cel mai năstruşnic ordin auzit vreodată de un ministru de interne sau de un procuror general dintr-o ţară a secolului XX: „Ordon ca, pînă în ziua *z*, ora *h*, să mi se raporteze prinderea criminalului!" Iar cei doi interlocutori, făcînd parte din aceeaşi tagmă cu mai marele lor — în loc să-i explice că un astfel de ordin nu numai că depăşeşte atribuţiile unui şef de stat, dar mai există şi situaţii în care braţul legii nu este suficient de lung pentru a-i putea prinde pe toţi infractorii — s-au şi grăbit să transmită ordinul mai departe, către anchetatori.

Între timp, anchetatorii care se ocupaseră pînă atunci de caz, îl scoseseră deja pe Samoilescu din cercul bănuiţilor, deoarece:

— sinceritatea cu care a relatat împrejurările în care cunoscuse victima a dovedit că nu avea nimic de ascuns;

[x] Acţiunea se derula în perioada în care presa românească nu avea voie să scrie decît despre succesele „socialismului victorios".

— criminalul, dacă ar fi avut maşină la dispoziţie (şi Samoilescu avea), nu şi-ar fi asumat riscul de a se fi lăsat văzut de şase ori, ci ar fi abandonat coletele odată; şi

— raportul medico-legal menţiona că modul în care fusese ucisă victima demonstrează că autorul faptei trebuie să fie un psihopat (şi nu era cazul lui Samoilescu).

Astfel că atunci cînd anchetatorii au primit faimosul ordin, din care rezulta că se pot planifica chiar şi descoperirea şi capturarea unui infractor, au izbucnit în rîs, după ce, în prealabil, au avut grijă să se asigure că în preajma lor nu se află vreo ureche a contra-informaţiilor. Apoi, cînd au realizat că nu-i de glumă, au ieşit la raport şi au explicat ministrului de interne şi procurorului general că autorul omorului, fiind după toate probabilităţile un schizofren, nu va putea fi depistat într-un interval de timp previzibil.

Conducătorii celor două instituţii (avînd de conservat nişte scaune bine remunerate) n-au putut fi de acord cu defetismul anchetatorilor care se ocupaseră pînă atunci de cercetarea cazului şi au numit o altă echipă de investigatori...

Primul demers al noilor anchetatori s-a materializat prin arestarea preventivă a lui Samoilescu sub învinuirea comiterii unei tîlhării (însuşirea prin forţă a medalionului victimei). Apoi, pentru a linişti valurile stîrnite de ordinul lui Ceauşescu, s-au grăbit să raporteze că au în cercetare un individ bănuit de comiterea omorului.

E adevărat că tîlhăria nu prea era tîlhărie, de vreme ce victima nu reclamase jaful de-a lungul unui an şi că nici suspectul nu prea era cine-ştie-ce suspect... dar ca paratrăsnet împotriva interesului cu care îi urmăreau şefii lor era destul de bun. Pînă să se dovedească dacă Samoilescu este sau nu este

vinovatul căutat, furtuna ar fi trecut şi, aşternîndu-se uitarea, ei ar fi fost lăsaţi să-şi vadă liniştiţi de treabă... Dar n-a fost să fie aşa, pentru că neprevăzutul şi-a spus cuvîntul!

Al treilea ghinion, care a fost şi cel mai teribil, a constat în faptul că trepăduşii care conduceau Internele şi Procuratura, vrînd să-şi demonstreze înalta profesionalitate, s-au grăbit să-i raporteze lui Ceauşescu că ordinul ce-l primiseră a fost exècutat întocmai, drept care „şeful" le-a mai dat două indicaţii: să fie ţinut la curent cu mersul anchetei, iar Samoilescu să fie condamnat la moarte!

Aceste noi ordine au condus la crearea unui caz care va constitui pentru justiţia română un veşnic avertisment!

Vă mai amintiţi cum s-a declanşat şi cum s-a încheiat afacerea Dreyfus? Serviciul de contra-informaţii francez a sustras din ambasada germană un document („borderoul") pe care era aşternut un scris asemănător cu acela al căpitanului Alfred Dreyfus. În mod firesc, cercetările ar fi trebuit să stabilească nevinovăţia bănuitului, dacă un ziar care aflase despre anchetă n-ar fi cerut în mod public Ministerului de război să explice ce este cu individul arestat pentru spionaj. Acesta fiind momentul care a decis soarta lui Dreyfus! De la o scriitură a cărei paternitate era discutabilă, Ministerul de război, străduindu-se să-şi apere prestigiul proaspăt terfelit de războiul cu Prusia, din 1870, îl trimite pe bănuit în judecată şi, deşi se aflase deja cine era adevăratul spion, căpitanul Dreyfus este condamnat la deportare pe viaţă în Insula Dracului.

Cinci ani mai tîrziu, revizuirea procesului va dovedi că învinuirea căpitanului Dreyfus n-a apărut ca o eroare judiciară, ci a fost rezultatul unei înscenări monstruoase, minuţios pregătită...

Exact la fel s-au petercut lucrurile şi în afacera Samoilescu!

6. AFACEREA SAMOILESCU

În timp ce Samoilescu se află în arest pentru a-şi proteja anchetatorii contra presiunilor exercitate de nerăbdătorii lor şefi, ambii părinţi ai bănuitului se sinucid. Iar modul univoc în care este interpretat acest funest act se va dovedi determinant pentru orientarea imprimată cercetărilor. Astfel, devine evident faptul că părinţii lui Samoilescu şi-au luat viaţa deoarece au ştiut că fiul lor a atras-o pe Anca în propria lor locuinţă, unde s-a şi comis omorul. Şi cum să nu fi ştiut, cînd chiar mama bănuitului a participat la depesarea şi împrăştierea segmentelor victimei? În consecinţă, dorind să se sustragă răspunderii penale ce-i revenea pentru complicitatea la profanarea şi scoaterea victimei din casă, mama lui Samoilescu a preferat să se sinucidă. Dar nu mai înainte de a-l determina şi pe soţul ei să-i urmeze exemplul.

Întrucît motivul real al sinuciderii celor doi părinţi va fi analizat în alt context, să urmărim modul exclusiv în care a fost direcţionată ancheta.

Dacă, urmare a raţionamentului expus, vinovăţia lui Samoilescu fusese stabilită într-un mod indiscutabil, nu mai rămînea decît să se susţină acuzarea şi prin nişte probe materiale, în conformitate cu exigenţele procedurii judiciare. Uşor de spus... dar cum să produci în faţa justiţiei dovezi inexistente? Şi, mai cu seamă, cum să raportezi că nu se pot aduna probe pentru încriminarea unui infractor despre care „comandantul suprem" fusese deja informat că a fost capturat?

Dacă la o astfel de dilemă se adaugă în proporţii egale obedienţa, arivismul, şi o crasă ticăloşie... nu mai există nici o dilemă!

*

* *

Prin ordonanţa de scoatere de sub urmărire penală a lui Gheorghe Samoilescu, Procuratura (constatînd: „... că inculpatul Samoilescu Gheorghe nu a săvîrşit nici una din infracţiunile pentru care a fost trimis în judecată şi condamnat") înlătură probele de învinuire (care au condus la o privare a libertăţii unui om pentru o perioadă de 25 de ani! n.a.) ca fiind „... administrate incorect şi fără respectarea dispoziţiilor procedurale în materie". După cum urmează:

— Datorită procesului de hemolizare, ce a rezultat prin spălarea cu apă a petelor de sînge, crustele de sînge de pe pardoseala băii nu puteau permite stabilirea grupei din care proveneau!

Şi atunci, cum a fost, totuşi, posibil să se demonstreze că sîngele prelevat făcea parte exact din aceeaşi grupă cu a victimei Anca Broscoţean?

De altfel, ei, aceşti criminalişti, trebuie să fi fost nişte profesionişti teribili dacă au putut găsi urme de sînge din grupa victimei (grupă complet străină membrilor familiei Samoilescu!) chiar şi în portbagajul autoturismului părinţilor fostului inculpat.

Ca să nu mai vorbim de faptul că tot ei, aceşti teribili criminalişti, au reuşit să descopere (tocmai acolo unde era nevoie!) şi două fire de păr aparţinînd victimei, ceea ce demonstrează cu prisosinţă înalta lor „conştiinţă profesională"! n.a.)

— "... procesele verbale de recunoaştere (a corpurilor delicte, cum au fost cele două sacoşe în carouri şi pantalonii în care au fost abandonate mîinile victimei etc. n.a.) au fost efectuate cu încălcarea dispoziţiilor procedurale şi cu ignorarea principiilor psihologiei judiciare. Astfel, martorilor le-au fost prezentate numai corpurile delicte ca atare, fără a fi incluse într-un grup de obiecte cu caracteristici apropiate, iar în actele procedurale s-a menţionat, de regulă, că ei recunosc cu certitudine cele două sacoşe (şi pantalonii n.a.) care ar fi aparţinut părinţilor inculpatului, deşi aceste susţineri se refereau la perioade situate cu 5—7 ani în urmă, iar sacoşele respective erau obiecte de serie fără elemente de individualizare."

(Cu atît mai mult cu cît constatările Procuraturii sunt corecte nu se poate evita o întrebare: Cei care au efectuat cercetările n-au ştiut ori n-au voit să ştie cum se face o recunoaştere din grup? n.a.)

— „... cheia tip wertheim găsită în buzunarul sacoşei abandonate în str. Nicolae Iorga, s-a tras concluzia, pe baza unor probe testimoniale, că provine de la broasca unei uşi de la locul de muncă al mamei lui Samoilescu." Deşi: „Această broască nu a fost găsită..."

(În realitate, cheia respectivă descuia uşa principală a apartamentului familiei Cozmici, din str. Căderea Bastiliei, unde a şi fost ucisă Anca Broscoţean. Admiţînd că ar mai exista unele îndoieli asupra „bunelor" intenţii ale acuzării, se mai poate pune şi întrebarea următoare: Cum a putut deveni probă împotriva inculpatului o probă... neprobată?! n.a.)

— „În privinţa pretinsei conduite aberant-sexuale a inculpatului, aceasta a fost stabilită printr-o constatare efectuată de un organ necompetent (...). Ca

atare şi această probă — neştiinţifică şi administrată cu încălcarea normelor procedurale — va fi înlăturată ca neconcludentă."

(Cum fapta pretinsului criminal trebuia să aibă şi un mobil, s-a făcut alegerea menţionată. În definitiv, funcţie de „corectitudinea şi obiectivitatea" celorlalte dovezi de vinovăţie, ce importanţă mai putea avea motivaţia ce-i fusese atribuită lui Samoilescu, de vreme ce acesta trebuia oricum să plătească pentru un omor pe care nu-l făptuise? n.a.).

— „... în legătură cu declaraţiile martorei *Patraulea Doina* (pentru protejarea intereselor martorei, am preferat să utilizez în continuare pseudonimul atribuit iniţial n.a.) prin care a fost înlăturat, în final, alibiul inculpatului (...) se pot remarca numeroasele ezitări şi reveniri ale martorei; spre exemplu, deşi iniţial a arătat cu lux de amănunte că inculpatul şi soţia sa au vizitat-o în după-amiaza zilei de 6 iulie 1977, martora a revenit ulterior, susţinînd că vizita respectivă a avut loc în după-amiaza de 8 iulie 1977. Or, această susţinere era infirmată prin declaraţiile mai multor martori, din care rezulta în mod cert că în după-amiaza de 8 iulie 1977 Samoilescu Gheorghe s-a aflat tot timpul în locuinţa vecinilor săi...".

(Luînd legătura cu d-na Doina Patraulea, cu intenţia de a determina motivele pentru care a făcut depoziţii oscilante, m-am trezit pus în faţa unei situaţii uluitoare. Martora care iniţial susţinuse alibiul lui Gheorghe Samoilescu, pentru ca apoi, după un temeinic „instructaj", să-l respingă... acum, după 15 ani, am putut constata că a rămas în continuare consecventă vechiului consemn... în sensul că pretinde şi în prezent că familia Samoilescu nu a vizitat-o în ziua de 6 iulie, cînd s-a comis omorul, ci două zile mai

tîrziu, cînd este bine stabilit că cei doi soţi se aflau în cu totul altă parte!

Cum nu sunt psihiatru, nu comentez acest paradox. Ceea ce nu mă împiedică să remarc temeinicia extraordinară cu care a fost programată pentru a susţine acuzarea! n.a.).

— „În ce priveşte declaraţiile lui Samoilescu Elisabeta, soţia inculpatului, prin care aceasta susţinea că Samoilescu Gheorghe şi Samoilescu Silvia (mama inculpatului n.a.) i-au făcut mărturisiri despre săvîrşirea faptelor, trebuie remarcat caracterul lor ezitant şi neprecis; de asemenea precizăm că, iniţial, Samoilescu Elisabeta nu a făcut asemenea afirmaţii ci, dimpotrivă, a confirmat alibiul inculpatului.

Pe de altă parte, declaraţiile folosite în acuzare au fost date numai după ce Samoilescu Elisabeta a fost arestată, fiind inculpată, la rîndul ei, pentru complicitate la omor deosebit de grav; ulterior ea a retractat constant aceste declaraţii pentru ca, în final, să revină din nou la afirmaţia că soţul ei a comis omorul."

(Vrînd să înţeleg cauza pentru care doamna Samoilescu a făcut nişte declaraţii „ezitante şi neprecise", am abordat-o şi am rugat-o să-mi explice de ce s-a manifestat atît de contradictoriu. Din răspunsurile pe care le-am primit, au rezultat următoarele:

— A fost anchetată timp de 9 luni în stare de arest (22 august 1977—9 mai 1978);

— La început, cînd s-a dovedit refractară, a stat în picioare 8 nopţi consecutive (între orele 22.00 şi 6.00), în timp ce în jurul ei se roteau în schimburi nişte bravi apărători ai ordinii socialiste, care-i relatau tot ce i se cere să spună; e, însă, adevărat că stadiul ameninţărilor verbale n-a fost depăşit (posibil şi datorită faptului că arestata a băgat minte la cap şi s-a decis să coopereze)! Trebuie reţinut şi faptul că

„Programului“ de noapte îi succeda cel de zi, cînd se afla la Procuratură şi aştepta în picioare să fie audiată de anchetatori. După cum mi-a mărturisit, doamna Samoilescu începuse să-i îndrăgească pe procurori, deoarece biroul acestora era singurul loc unde avea voie să se aşeze pe scaun.

— Atunci, urmare a intervenţiei unui medic care, constatîndu-i epuizarea fizică, a interzis să mai fie ţinută în picioare, s-a apelat la o metodă cu mult mai persuasivă. I s-au arătat declaraţiile pe care a fost obligat să le dea soţul ei şi prin care acesta o acuza pe ea de uciderea victimei;

Cînd am întrebat-o pe doamna Samoilescu dacă în timpul detenţiei fusese confruntată cu soţul ei sau cu alţi martori, aşa cum prevede procedura penală, m-a asigurat că pînă în momentul în care a fost eliberată nu a văzut pe nimeni altcineva decît pe cei care au cercetat-o!

Numai că, tot la această întrebare, martora Doina Patraulea afirmă cu totul şi cu totul altceva. Şi anume că ea a fost pusă de două ori faţă-n faţă cu doamna Samoilescu, care, deloc impresionată de confruntare, rîdea şi se amuza de parcă s-ar fi aflat într-o foarte concretă stare de euforică ebrietate!

Insistînd să aflu de la doamna Samoilescu cum a găsit resursele necesare pentru a putea s-o uimească pe martoră cu o bună dispoziţie uluitoare, a reieşit că, printre altele, i se făceau injecţii cu Plegomazin (un neuroleptic de bază în tratamentele psihiatrice!)

Întrucît în declaraţiile scrise de Elisabeta Samoilescu se aflau consemnate nişte indicii pe care nu avea de unde să le cunoască dacă nu fusese implicată în caz, i-am cerut explicaţii asupra erudiţiei demonstrate. Datele respective i-au fost cumva sugerate de anchetatori? Nu, nici gînd de aşa ceva! Pentru a nu se strecura vreo greşeală, i s-a dictat tot ce era necesar să scrie!

Doamna Samoilescu mi-a mai povestit că după cea fost eliberată din detenţie şi s-a grăbit să se ducă

acasă pentru a-şi revedea cei trei copii, dintre care unul de 11 luni, a avut surpriza să-şi găsească locuinţa sigilată. În ceea ce-i priveşte pe copii, care, după cum i se promisese, ar fi trebuit s-o aştepte acasă sub îngrijirea unei surori de-a ei, au fost recuperaţi ulterior dintr-un orfelinat (plini de rîie, de păduchi şi înfometaţi!).

La scurt timp după ce a ajuns acasă şi a reuşit să-şi mai întremeze cît de cît copiii, doamna Samoilescu s-a crezut în situaţia românului care şi-a văzut mălaiul în cămară şi slana în pod... Aşa că s-a apucat să-şi strige revolta contra avatarurilor prin care trecuse timp de 11 luni, înjurîndu-i pe cei care o anchetaseră. Dar, două zile mai tîrziu, unul dintre anchetatori i-a atras atenţia că o doamnă care ţine la educaţia copiilor ei n-ar trebui să înjure şi să blesteme de cum se scoală dimineaţa. Doamna Samoilescu era însă prea revoltată de cîte pătimise pe nevinovatelea, pentru a acorda vreo atenţie sfatului primit. Mai cu seamă în zilele în care trebuia să se prezinte la tribunal, pentru a reconfirma declaraţiile prin care fusese obligată să-şi acuze soţul de uciderea victimei Anca Broscoţean, se pornea şi mai abitir pe înjurat, exprimîndu-şi totodată intenţia de a retracta toate declaraţiile mincinoase. Dar parcă era un făcut, deoarece niciodată nu a ajuns să-şi materializeze intenţia. Înainte de a intra în sala de audiere, era întotdeauna întîmpinată de unul din procurorii care o anchetaseră şi care-i atrăgea atenţia că, dacă îşi retrage declaraţiile, se va întoarce în arest şi n-o va mai scăpa nimeni de închisoarea ce-o aşteaptă pentru complicitate la omor. Cum doamna Samoilescu avea deja suficientă experienţă în materie pentru a şti că şantajul la care era supusă nu putea fi tratat cu uşurinţă, ceda... Ceda mereu, fiindcă îi era clar că pricum nu-şi mai poate scăpa soţul din angrenajul infernal în care fusese prins, iar ea avea de crescut trei copii mici. Apoi, sfîrşind prin a pricepe că i s-au

instalat microfoane în casă, s-a străduit să-şi domine crizele de revoltă, strigate în gura mare.

Aşa se explică caracterul „ezitant şi neprecis" al declaraţiilor d-nei Elisabeta Samoilescu! n.a.)

— „Sinuciderea (..) părinţilor inculpatului, interpretată ca fiind consecinţa temerii de urmările omorului comis în locuinţa lor şi ale participării Silviei Samoilescu la secţionarea şi transportul cadavrului."

(Întrucît realitatea a demonstrat că victima Anca Broscoţean a fost ucisă în altă parte şi de către altcineva decît vreun membru al familiei Samoilescu, este firesc să vrem să aflăm adevăratele motive pentru care doi oameni şi-au luat viaţa. Cît timp Gheorghe Samoilescu a fost considerat autorul omorului, se putea admite explicaţia că părinţii lui şi-au luat viaţa pentru a evita oprobiul public. Dar acum, cînd adevărul nu a mai putut să fie stăvilit şi a ieşit la suprafaţă (datorită în exclusivitate unui inimaginabil joc al hazardului!), dubla sinucidere, pierzîndu-şi motivaţia, apare ca total absurdă! Cu atît mai mult cu cît Samoilescu-senior tocmai se operase de prostată, ceea ce demonstra că intenţionase să se bucure în continuare de viaţă. Şi este total nefondată încercarea, ulterioară, de a se acredita ideea că actul funest a fost o consecinţă a faptului că operaţia la care fusese supus ar fi decelat existenţa unui neoplasm. Intervenţia chirurgicală fusese reuşită şi pacientul trebuia să se externeze!

Dacă se omora numai unul dintre părinţii inculpatului, nu ar mai fi existat nici o problemă, fiecare fiind liber să facă ce doreşte cu el (Habeas corpus). Ei s-au sinucis, însă, de comun acord, după o deliberare care i-a condus la concluzia că, funcţie de situaţia în care se aflau, nu mai puteau alege decît moartea!

Oare n-au dramatizat prea mult situaţia în care se aflau? În definitiv, nişte anchetatori au chemat-o pe Silvia Samoilescu şi au susţinut că fiul ei vitreg, profitînd de lipsa sa de acasă, a dus acolo o tînără pe care a violat-o şi a ucis-o. Iar ea, Silvia, cînd a venit seara acasă şi a văzut isprava odraslei ei, l-a ajutat să depeseze şi să disperseze cadavrul victimei. Într-adevăr, acuzaţia era deosebit de gravă... Dar nu pentru Silvia, care ştia mai bine decît oricine că la ea în casă nu fusese ucis nimeni şi, în consecinţă, n-ar fi avut cum să participe la măcelărirea victimei! Şi totuşi ea, deşi nevinovată, nu numai că nu a găsit nimic amuzant în absurda învinuire care i se aducea, dar s-a şi grăbit să fugă de imaginarele acuze, printr-o concretă evadare din viaţă! Lipsa de motivaţie este atît de frapantă, încît în primul rînd trebuie admisă varianta că Silvia a fost o psihopată care, aflîndu-se într-o criză depresivă, a exagerat proporţiile şi, în loc să le rîdă în nas anchetatorilor, s-a grăbit să materializeze o mai veche obsesie morbidă: sinuciderea! O astfel de versiune ar putea fi foarte plauzibilă... dar numai cu condiţia să uităm că, aşa cum am arătat, ea s-a sfătuit în prealabil cu soţul ei, care, după ce i-a ascultat argumentele, nu numai că i-a dat dreptate, dar s-a şi solidarizat cu propunerea de a fugi de „răspundere" odată cu Silvia. Şi astfel, datele problemei apar complet schimbate!

Dacă în cazul Silviei se putea admite că ar fi putut să se sinucidă într-un moment de tulburare psihică, în cazul soţului ei o astfel de explicaţie devine fantezistă, deoarece acesta (un bărbat viguros, de 55 ani, fost colonel activ în armată) nu putea avea un psihic labil! Ca să nu spun că este prea puţin probabil să se admită ipoteza că în familia Samoilescu ambii soţi erau atît de tulburaţi psihic, încît abia au aşteptat un motiv oarecare pentru a purcede la satisfacerea mai vechii lor dorinţe de a-şi lua viaţa împreună!

Ca urmare a raţionamentului de mai sus, se impune concluzia că sinuciderea părinţilor

inculpatului a fost determinată în exclusivitate de convingerea că vor fi traşi la răspundere şi vor plăti pentru un omor de care erau complet străini. Dar asta e insanitate! Cum poate fi cineva acuzat şi condamnat pentru făptuirea unui omor cu care n-are nici în clin şi nici în mînecă? Sau o fi existînd totuşi şi o astfel de posibilitate?

Ei bine, părinţii inculpatului, departe de a fi ţicniţi, au intuit perfect rolul ce urma să le fie atribuit în drama care începuse să fie înjghebată de vajnicii apărători ai ordinii socialiste! Astăzi, funcţie de diabolicul plan ce începuse să fie pus la punct, îşi mai poate imagina cineva că Silvia Samoilescu ar fi putut să se afle altundeva decît în închisoare, alături de fiul ei? Dar oare cum o fi aflat Silvia Samoilescu ce o aşteaptă? Cred că singurul mod în care s-ar putea găsi un răspuns la această întrebare crucială constă în urmărirea felului în care şi-a petrecut ultima zi din viaţă.

În dimineaţa de 21 iulie 1977 a fost chemată la Procuratură şi chestionată mai multe ore. Deşi nu ştim ce s-a discutat acolo, este evident că hotărîrea de a se sinucide a fost luată după ce a audiat-o* procurorul care o invitase. Iar cea mai bună dovadă că acesta a fost momentul luării unei decizii, rezultă din faptul că, de îndată ce s-a înapoiat la serviciu, prima ei grijă a fost să subtilizeze bucata de cablu electric pe care i-a dus-o soţului ei la spital şi cu care acesta s-a sinucis. În seara aceleiaşi zile, a avut loc şi ultima vizită pe care i-a făcut-o soţului ei şi despre care ceilalţi pacienţi din spital au spus că fusese mai duioasă ca de obicei. În ceea ce priveşte decalajul de o zi dintre cele două sinucideri, explicaţia pe care am găsit-o este teribilă, zguduitoare. După toate probabilităţile, Silvia i-a spus soţului ei la despărţire că, dacă nu-l mai vizitează a doua zi, înseamnă că a păşit dincolo... Cum însă instinctul de conservare este

* (a se citi: „a terorizat-o", deoarece acesta este cuvîntul pe care-l foloseşte doamna Samoilescu în biletul scris înainte de a-şi lua viaţa!)

o caracteristică dominantă a tuturor ființelor, și mai cu seamă a celor superiori, mă străduiesc să nu mă gîndesc la zbuciumul prin care a trecut a doua zi Samoilescu-senior, stînd cu ochii pe poarta spitalului, în speranța că, poate, anchetatorii au realizat în ultimul ceas greșeala pe care o comiteau și, astfel, nu a mai fost necesară sinuciderea soției sale. Apoi, cum ea nu a mai apărut, deși o fi așteptat-o cu mult mai multe ore decît au convenit, a sfîrșit prin a duce la capăt ceea ce conveniseră!

În pofida faptului că raționamentul pe care l-am expus aduce a melodramă ieftină, de felul celor care constituie subiectul filmelor indiene, sunt convins că lucrurile nu se puteau petrece altfel. O convingere ce rezultă din examinarea arsenalului de mijloace folosit metodic pentru constrîngerea celorlalte personaje ale dramei. Un arsenal de instrumente de tortură fizică și morală încăput pe mîna unor scelerați care, la adăpostul întunericului din beciul unui arest, și-au dezlănțuit bestialitatea împotriva unor semeni lăsați la discreția lor. Și n-au economisit nici un mijloc pentru a-și constrînge „instrumentații" să declare tot ce au dorit ei să fie consemnat în dosarul de trimitere în judecată. Iar dacă în alegerea sau dozarea mijloacelor folosite asupra chestionaților au existat niște deosebiri, acestea nu trebuie puse pe seama unei slăbiciuni a temnicierilor, deoarece ei nu aveau un astfel de defect (ce este specific numai oamenilor!); din contră, fiind niște profesioniști cu experiență, au știut să aplice cel mai potrivit tratament funcție de personalitatea chestionaților; bineînțeles, prin tatonări succesive. Astfel:

În cazul Elisabetei Samoilescu, „prelucrarea" a început prin epuizarea fizică, iar pe parcurs a fost introdus tratamentul psihiatric. Pentru ca, în final, să se constate că cea mai eficientă metodă pentru obținerea colaborării soției principalului învinuit este banalul șantaj: „Dacă vrei să-ți mai vezi vreodată copiii, declari ce-ți spunem noi!"

În ceea ce-l priveşte pe Gheorghe Samoilescu, întrucît s-a dovedit insensibil la metoda persuasiunii, s-a trecut repede la torturarea după arhaicele metode ale inchiziţiei. Dar cum răspundea greu cerinţelor, iar la una din „şedinţe" a suferit un accident neplăcut (fiind spînzurat de bîrnă, cu mîinile legate la spate, unul din braţe n-a mai rezistat şi s-a rupt, fapt care a împiedicat continuarea unei „temeinice" cercetări mai multe săptămîni, pînă i s-au sudat oasele), s-a apreciat că, funcţie de încăpăţînarea acuzatului, se poate renunţa la tactica obţinerii imediate a unei declaraţii atoteuprinzătoare. Şi aşa s-a ajuns la schema declaraţiilor prin care soţii Samoilescu-junior au început să se acuze reciproc de comiterea unui omor de care habar n-aveau.

E adevărat că, în urmă cu 15 ani, noi (noi ceilalţi!) n-aveam de unde să fi auzit despre metoda depersonalizării (aplicată cu un succes incontestabil de Ţurcanu la închisoarea din Piteşti, prin anii '50, împotriva deţinuţilor politici), dar anchetatorii (că d-aia se numesc aşa!) cunoşteau tehnica respectivă. Dovada fiind făcută de modul în care Gheorghe Samoilescu — convins că nu le spune nimic şi că declaraţiile pe care le dă împotriva soţiei sale erau nişte aiureli gratuite, care-i ofereau în schimb posibilitatea obţinerii unui răgaz mai lung între două bătăi — a început să aducă apă la moară celor care-l cercetau!

Deşi apa furnizată de d-l Samoilescu n-avea suficient debit, prin însumare cu probele materiale falsificate şi cu declaraţiile obţinute de la martori manipulaţi sau, după caz, tot şantajaţi, moara justiţiei a început să se rotească, în conformitate cu dezideratul celor care au organizat show-ul, pînă i-au adus inculpatului 25 ani de închisoare!

Tot în categoria martorilor manipulaţi şi şantajaţi a intrat şi Doina Patraulea, care a fost atît de bine instruită, încît, după cum am mai arătat, nici astăzi încă nu s-a dezmeticit şi continuă să susţină

varianta prin care anchetatorii s-au străduit şi chiar au reuşit să spulbere alibiul familiei Samoilescu!

De altfel, desconsiderarea procedurii de audiere a martorilor a condus la nişte arestări atît de abuzive, încît nu pot fi calificate decît ca o demonstraţie de iresponsabilitate frizînd insanitatea. Astfel, Petre Udrescu, pensionar, 65 ani (fost cadru militar, camarad şi vecin de cartier cu Samoilescu-senior) este chemat de anchetatori pentru a da relaţii despre moartea victimei Anca Broscoţean. Cum, însă, martorul nu avusese nimic în comun cu victima sau cu cel care-i luase viaţa, a răspuns, aşa cum era şi firesc: „Regret, dar nu ştiu despre ce vorbiţi."

Urmare a acestei replici, i s-a cerut să mai mediteze asupra întrebării... în arest! Şi astfel, un om onest (care nu numai că avea o vîrstă înaintată, dar nu prezenta nici cel mai mic motiv de suspectare) a stat 51 de zile închis în arest (20 august — 11 noiembrie 1977).

Cred că asupra acestei grosolane încălcări a drepturilor unui om nu mai este necesar nici un comentariu. În schimb, nu se poate trece cu vederea perfidia cu care a fost eliberat Petre Udrescu din detenţie. Procurorul care a dispus arestarea, pentru a nu putea fi tras la răspundere pentru grosolănia abuzului pe care l-a comis, a scris pe actul de eliberare că Petre Udrescu ar fi fost reţinut şi cercetat pentru „mărturie mincinoasă!"

Avînd în vedere imaginaţia procurorului, cred că domnul Udrescu ar trebui să-i fie recunoscător că nu l-a acuzat de uciderea preşedintelui John Kennedy.

De unde rezultă că dacă „Caesar non supra grammaticos", un procuror poate fi deasupra legilor! n.a.).

*
* *

Reprezentantul Procuraturii, revizuind dosarul întocmit cu trei ani şi jumătate mai înainte (tot de

către un reprezentant al Procuraturii şi care s-a soldat cu condamnarea lui Gheorghe Samoilescu la 25 ani de închisoare), a constatat nu numai prezenţa unor dovezi de acuzare dubioase (adică false!), ci şi faptul că: „Deşi existau o serie de probe care excludeau vinovăţia lui Samoilescu Gheorghe, acestea au fost înlăturate..."

Din această categorie sunt evidenţiate următoarele:

– „...deşi în actele medico-legale s-a arătat clar că moartea victimei a survenit... între orele 15,30-16,30 (cînd, conform declaraţiilor unor martori, inculpatul se afla încă la domiciliul lui! n.a.)... în actul de finalizare a urmăririi penale se arată că inculpatul a săvîrşit omorul în jurul orei 18,00."

(Dacă n-ar fi fost „neglijată" această „mică" neconcordanţă, Gheorghe Samoilescu n-ar fi avut ce să caute în boxa acuzaţilor! n.a.)

– „În ce priveşte abandonarea coletelor cu segmente de cadavru, cel puţin în unul din cazuri inculpatul nu o putea realiza. Este vorba de segmentul abandonat în str. Nicolae Iorga, nr. 12-14, în seara de 9 iulie 1977, în jurul orei 21,00. La această oră, în locul menţionat, martorul Popescu Ion a văzut scena depunerii coletului macabru de către un necunoscut. Or, la data şi ora respective inculpatul era în locuinţa sa, fapt confirmat de mai mulţi martori..."

(Cum nimeni nu se poate afla în acelaşi timp în două locuri diferite, era evident că o astfel de mărturie ar fi demolat complet întregul eşafodaj al acuzării. Mai cu seamă că martorul citat, declarînd că persoana care a depus pachetul era un bărbat, înlătura şi afirmaţia că inculpatul ar fi fost ajutat de mama lui la împrăştierea coletelor! n.a.)

– „... a fost ignorată o (altă n.a.) probă importantă, care infirmă susţinerile unora dintre martori: Este vorba de o comunicare oficială de la Întreprinderea «Căprioara» Sebeş, prin care se arată că geanta în carouri pe fond verde a fost introdusă în fabricaţie şi comercializată după luna aprilie 1973 (de fapt, este fabricată în semestrul II 1973 şi comercializată începînd din anul 1974! n.a.); or, unii dintre martori susţineau că au văzut această geantă la părinţii inculpatului în anii 1971 şi 1972."

(Prin urmare, familia Samoilescu s-a aflat în posesia unui obiect care încă nu fusese fabricat, ceea ce nu a împiedicat acuzarea să tot repete întrebarea: „Dacă inculpatul este nevinovat, ce a căutat victima Anca Broscoţean în sacoşele familiei Samoilescu?!" n.a.)

*
* *

Dar, în afara probelor „omise" sau măsluite ce au fost evidenţiate chiar de către Procuratură ca urmare a revizuirii ulterioare a dosarului prin care Gheorghe Samoilescu a fost trimis la ocnă, au mai existat şi alte mostre de acest fel, din care am remarcat:

– Din locuinţa martorei Doina Patraulea (unde s-a aflat familia Samoilescu în după-amiaza zilei de 6 iulie, cînd a fost ucisă victima Anca Broscoţean) au fost ridicate amprentele inculpatului de pe aparatul t.v. şi de pe sticlele de bere băute cu ocazia vizitei menţionate. Numai că aceste probe n-au apărut în dosar! De ce? Simplu, pentru că existenţa lor ar fi furnizat dovada că gazda fabula atunci cînd, negînd depoziţia făcută iniţial, susţinea că vizita respectivă a avut loc în ziua de 8 iulie, deoarece la acea dată familia Samoilescu s-a aflat tot timpul în apartamentul alăturat celui în care locuiau. În

consecinţă, proba amintită ar fi putut demonstra cum nu se poate mai clar că inculpaţii, găsindu-se în locuinţa Doinei Patraulea, erau total străini de învinuirea ce li se aducea!

– Cu toate că au verificat albumele care conţineau fotografiile tuturor taximetriştilor bucureşteni, soţii Samoilescu n-au fost în stare să-l indice pe şoferul care i-a transportat la domiciliul Doinei Patraulea. Situaţie ce trebuia să demonstreze o dată în plus nesinceritatea lui Samoilescu, care, urmărind să-şi creeze un alibi fals, a inventat un taximetru fantomă. Numai că faţă de realitatea care s-a impus ulterior şi care a demonstrat că el a fost corect în depoziţiile pe care le-a făcut, se impune o întrebare cu caracter imperativ: Cum de nu s-a regăsit şoferul-martor, pe care-l invoca acuzatul, printre cei 1.298 de taximetrişti fotografiaţi?

Răspunsul vine de la sine! S-au falsificat probele de învinuire, s-au înlăturat cele ale apărării şi s-au manipulat martorii, pentru a se admite apariţia unui individ care să susţină că într-adevăr soţii Samoilescu, aflîndu-se în maşina lui în drum spre Doina Patraulea, n-ar fi avut timpul material necesar comiterii omorului de care erau acuzaţi? Aşa se pare.

– Cu toate că fuseseră „produse" suficiente probe de învinuire, s-a apreciat că n-ar fi rău dacă s-ar inventa şi breveta încă una ad hoc. Astfel s-a demonstrat vinovăţia lui Gheorghe Samoilescu şi prin măsurarea deschiderii dintre degetele gros şi arătător. Iar cît de selectivă a fost această „ştiinţă" metodă a rezultat din însuşi faptul că respectiva caracteristică... era caracteristică tuturor persoanelor implicate (Gheorghe Samoilescu, Silvia Samoilescu şi Romca Cozmici!).

– Pe sacul din pvc în care s-au abandonat gamba dreaptă şi coapsa stîngă a victimei Anca Broscoţean, în W.C.-ul public din parcul Herăstrău, s-a localizat o amprentă digitală imprimată perfect şi care putea să-i aparţină numai criminalului, deoarece sacul respectiv

fusese nou pînă în momentul folosirii lui în scopul cunoscut. De altfel, s-a şi dovedit ulterior că amprenta îi aparţinea lui Romca Cozmici! Întrucît desenul papilar respectiv era complet străin de cel al lui Samoilescu, de ce nu s-a menţionat şi invocat această probă categoric în favoarea apărării inculpatului?

– Şi totuşi, acuzarea, în furia oarbă cu care a dispreţuit şi terfelit ideea de justiţie, a reuşit să atingă şi o inimaginabilă culme a lipsei de scrupule!

Se ştie că testul ce se face cu detectorul de minciuni, deşi nu este admis ca probă în justiţie, poate constitui un element de orientare în procesul penal, deoarece funcţionează pe principiul unei obiectivităţi ştiinţifice...

Ei bine, datorită temeiniciei cu care s-a „lucrat", acuzarea nu a neglijat şi nu a cruţat nici chiar detectorul de minciuni... Şi el a fost pus să mintă! Aşa se explică de ce Elisabeta şi Gheorghe Samoilescu, răspunzînd negativ la întrebarea: „Ai ucis-o pe Anca Broscoţean?", au apărut pe banda de înregistrare cu răspunsuri nesincere!

*

* *

În cursul „laborioasei" activităţi de falsificare a probelor materiale şi de manipulare a martorilor, nu a fost neglijată nici zicala populară: „Nunta nu-i nuntă, fără lăutari!".

Astfel, în sentinţa prin care Gheorghe Samoilescu a fost condamnat la 25 ani de închisoare apar şi motivaţiile următoare:

– „De asemenea trebuie subliniată abilitatea, dar şi perversitatea inculpatului în încercarea de a crea cel puţin un dubiu în legătură cu vinovăţia sa, tocmai prin relatarea diferită a împrejurărilor esenţiale cauzei, iar la epuizarea acestora cînd n-a mai putut să dea nici o explicaţie, aparent credibilă, *a susţinut cea mai incredibilă ipoteză, aceea a înscenării faptei la*

domiciliul părinţilor săi prin introducerea urmelor materiale, iar toţi cei 140 de martori au minţit fiind influenţaţi în acest mod de toţi cei care i-au anchetat.“ (sublinierea aut.)

(Enervant individ acest Samoilescu. Deşi totul era o înscenare bazată în exclusivitate pe falsuri şi mărturii manevrate, el mai avea şi tupeul să respingă acuzaţia tocmai din aceste motive! n.a.)

– „În asemenea împrejurări greu de imaginat, de groază (...) s-a aflat şi victima la vîrsta sa de numai 18 ani, cu un comportament fizic şi psihic curat, stăpînită de sentimente de afecţiune pentru tînărul ei coleg...

Este sigur că (Anca Broscoţean n.a.) a încercat totul pentru a scăpa de această umilinţă — introducerea de către inculptat a penisului în cavitatea bucală —, a reuşit probabil să şi ţipe, iar inculpatul, lipsit de orice sentiment moral-social, acţionînd numai din sentimentul de răzbunare alimentat şi de nereuşita satisfacerii totale a viciilor sexuale, i-a înfundat cavitatea bucală, prin presare puternică, în faringe şi esofag, cu o cantitate apreciabilă de hîrtie igienică...

S-a demonstrat, *pe baza probelor certe şi de necontestat* (subl. aut.) că toate încercările inculpatului de a susţine că nu este el autorul faptelor, sunt total neîntemeiate, unele şi de domeniul unei imaginaţii bolnave...“

(Apropo de „imaginaţie bolnavă“, acum, cînd un incredibil joc al întîmplării a făcut ca în final să triumfe adevărul într-un caz ce trebuia să rămînă pe vecie lucru judecat, n-ar fi firesc să ne întrebăm cît de sănătoasă era imaginaţia celui care i-a atribuit lui Gheorghe Samoilescu acea tentativă de „abuz sexual bucal“? Nu o fi mai degrabă vorba de un complex freudian al acuzatorului însuşi? n.a.)

7. ÎNCHEIEREA AFACERII COZMICI

Din raportul de expertiză medico-legală, întocmit pentru a se stabili responsabilitatea lui Romca Cozmici asupra faptelor ce le-a comis, printre altele se constată:

– „... tatăl său (fost director general al lagărelor Canalului Dunăre-M. Neagră, unde, în anii '50, au fost exterminaţi zeci de mii de oameni care n-au agreat, sau au fost numai bănuiţi că nu agreează instaurarea comunismului în ţară! n.a.) a fost internat în spitalul Berceni cu diagnosticul: Demenţă prin ASC, tabes. Mama lui a avut manifestări nevropatice. În familia lui este semnalat un nepot cu diagnosticul: Schizofrenie."

– „Din copilărie a manifestat multiple tulburări patologice, fiind trecut într-o continuă şi permanentă evidenţă în serviciul de psihiatrie al Policlinicii nr. 10."

– „În anul 1971 a avut prima tentativă de sinucidere (la vîrsta de 14 ani! n.a.)..."

– „La 2 ianuarie 1973 se consemnează în fişa lui că este obsedat de ideea de a comite o crimă nemotivată."

– „Între 25-27 ianuarie 1973, a fost internat în Spitalul nr. 9 pentru o decompensare depresivă cu tentativă de suicid..."

– „La 18 februarie a fost reinternat în urma unui acces de furie faţă de părinţi, cu diagnosticul: Psihopatie instabilă."

– Între 29 ian.-12 febr. 1979 a fost internat în Spitalul nr. 9, cu diagnosticul: Psihopatie polimorfă (...) Examenul psihologic efectuat la 8 februarie 1979 a notat un tablou psihopatologic cu elemente schizoide obsesiv-fobice, paranoice, depresivo-hipocondrice, accentuată impulsivitate şi instabilitate psiho-motorie, elemente anti-sociale."

– „Examenul dermatoglific a relevat în compartimentele palmare 35-36, hipotenare, arcuri asemănătoare celor întîlnite la schizofrenici şi la epileptici esenţiali."

– „Examenul personalităţii: Tendinţe obsesive şi psihoastenice schizoide, paranoide, instabilitate psihică şi impulsivitate."

– „Clinic: Perversiuni sadomazochiste."

CONCLUZII: „Consemnările psihiatrice din antecedente, repetatele lui internări în Spitalul nr. 9, cît şi constatările actuale clinice şi paraclinice *nu au decelat o simptomatologie de intensitate psihotică de natură să explice o alterare a discernămîntului său.*" (sublinierea aut.)

*
* *

Ca o consecinţă firească a concluziei la care ajunge comisia de expertiză medico-legală, Romca Cozmici, fiind apt să răspundă pentru faptele comise, este judecat, trimis în faţa plutonului de execuţie şi împuşcat în ziua de 11 noiembrie 1982!

Deşi este evident că dispariţia lui Romca Cozmici dintre noi e departe de a putea reprezenta o gravă pagubă pentru societate, nu mă pot împiedica să nu remarc că trimiterea lui în faţa justiţiei s-a făcut din nou prin ignorarea legilor ţării!

Oare cui i se putea aplica mai bine decît lui Romca Cozmici prevederile Codului penal (art. 48): „Nu constituie infracţiune fapta prevăzută în legea penală, dacă făptuitorul, în momentul săvîrşirii faptei, fie din cauza alienaţiei mintale, fie din alte cauze, nu putea să-şi dea seama de acţiunile sau inacţiunile sale, ori nu putea să fie stăpîn pe ele"?

Comisia de expertiză — în afara propriilor constatări, din care o parte le-am menţionat pentru

a-i furniza cititorului elementele necesare unei judecăţi proprii — chiar a ţinut seama de condiţiile în care Cozmici a comis cele două omoruri? Nu cred, deoarece, în caz contrariu, Cozmici nu avea ce să caute în faţa justiţiei! Deoarece:

– Deşi acţiunea lui de autodenunţare a demonstrat cu prisosinţă că nu avea nimic de ascuns şi şi-a relatat cu toată sinceritatea faptele, el nu a fost capabil să furnizeze o justificare a omorurilor pe care le-a comis şi, cu atît mai puţin, să relateze modul în care şi-a suprimat victimele. Vă mai amintiţi? Cînd descrie felul în care a violat-o pe Anca, el susţine că a avut acordul victimei, deşi în realitate a stîlcit-o în bătaie. Iar după ce a strangulat-o cu mîinile („O strîngeam atît de tare, încît îmi tremurau braţele şi mă dureau muşchii"), a continuat şi alte manevre, cu un cablu, care au reprezentat tot atîtea acţiuni de omucidere, deja inutile. În ceea ce priveşte căluşul de hîrtie igienică, deşi nu respinge posibilitatea ca el să-l fi introdus în cavitatea bucală a victimei, declară că pur şi simplu nu-şi aminteşte de ce l-a folosit...

În cazul celei de-a doua victime, nici chiar motivaţia unui omor rezultat în cadrul acţiunii de violare nu mai poate fi invocată, deoarece Marcela Mihai era o parteneră cu care mai întreţinuse relaţii sexuale. În rest, deşi suprimarea Marcelei a fost obţinută prin aceeaşi „tehnică" ca şi în cazul Ancăi: violentare, strangulare prin manopere diferite şi, în final, depesarea cadavrului, Cozmici nu este capabil să-şi relateze toate faptele comise în succesiunea lor reală!

Prin urmare, dacă autorul nu ştie nici de ce a ucis şi nici cum a ucis, mai putem să-l caracterizăm şi altfel decît ca iresponsabil?

– Să ne amintim un fragment din declaraţia soţiei lui Cozmici, referitor la depesarea victimei Anca Broscoţean: „Romca îmi tot explica ce muncă a depus el, că era cald, că începuse să miroasă, că nici la masă nu s-a mai dus şi s-a ocupat numai de această operaţiune..."

Dacă un individ care se află în faţa unui cadavru (pe care tocmai îl căsăpeşte!) găseşte resurse să se gîndească că a sosit vremea cinei, se mai poate admite că ar putea să fie întreg la minte?

— O persoană care se manifestă cu violenţă descrisă atît de soţia lui, cît şi de cele trei martore pe care le-am mai amintit (au fost trei martore, pentru că numai atîtea a reuşit miliţia să identifice, deoarece, în realitate, funcţie de uşurinţa cu care le convingea să vină la el acasă, foarte multe tinere au avut ghinionul să-i cunoască sălbăticia), poate fi confundat cu un om normal?

— Un criminal pe care îl duce capul să-şi evacueze victima printr-un scaun de W.C.... şi nu numai să-şi imagineze o astfel de posibilitate, dar s-o şi materializeze (prin tocarea cărnii cadavrului în bucăţi atît de mici, încît să nu se înfunde scurgerea) mai poate fi considerat un om sănătos? Mai înainte de a răspunde la această întrebare, trebuie să ţinem seama atît de faptul că această „operaţiune" a durat zece zile, cît şi de obsesia care l-a dominat şi determinat să aştepte lîngă W.C. refacerea rezervei de apă între două evacuări... de sute sau chiar de mii de ori!

– Exprimîndu-mi speranţa că cititorul va înţelege acum de ce mi-am permis să redau ad litteram acea descriere halucinantă, de coşmar, prin care Cozmici arată cu naturaleţe modalităţile la care a recurs pentru a distruge craniul celei de-a doua victime (un craniu care, nu întîmplător,„... era alunecos şi mirosea urît", ci pentru că substanţa cerebrală putrefiată de nenumăratele săptămîni scurse, se afla încă în interior!), mai sînt necesare alte argumente pentru a se fi putut concluziona că inconştienţa bestială demonstrată de Cozmici nu se putea numi decît: IRESPONSABILITATE!?!

Se poate susţine că un individ este raţional, de vreme ce-i lipseşte principala caracteristică a fiinţelor

vii şi, mai cu seamă, a celor care fac parte din specia umană: instinctul de conservare?

În timpul anchetei judecătoreşti, Cozmici, cerînd să fie executat, a repetat în mod obsesiv. „Dulce ca mierea este glonţul patriei" (titlul unei cărţi scrise de Petru Popescu, dar al cărei conţinut îi era complet străin, deoarece nu a citit, niciodată, absolut nimic!).

Consecvent cu cererea sa repetată în timpul cercetării, cînd i s-a dat ultimul cuvînt, a afirmat: „Nu am săvîrşit faptele în mod deliberat, ci sub influenţa unor impulsuri transmise de unele fiinţe supra-naturale. Deşi mă consider cel mai mare artist plastic al lumii, nu am fost lăsat să-mi îndeplinesc menirea... Eu am capacitatea de a discerne asupra faptelor săvîrşite, iar omorurile aveau o logică. În desfăşurarea momentelor eram ajutat de alte fiinţe pe care lumea încă nu le cunoaşte. De asemenea, arăt, că, la comiterea omorurilor, la depesaj şi la răspîndirea segmentelor nu am fost ajutat de nimeni. Recunosc că sunt autorul ambelor omoruri." Şi, bineînţeles, a încheiat cu obsesiva lui solicitare: „Dulce ca mierea este glonţul patriei!"

Spre deosebire de alţi infractori care s-au străduit să-şi salveze viaţa, simulînd demenţa (vezi Ioan Kisantal[x], la Cozmici nebunia a fost cu atît mai evidentă cu cît, anulîndu-şi instinctul de conservare, a cerut cu insistenţă să fie trimis în faţa plutonului de execuţie!

Deşi este departe de mine chiar şi cea mai mică umbră de regret pentru locul unde a fost expediat Romca Cozmici, consider că, în conformitate cu prevederile legii, el nu trebuia executat, ci internat într-un sanatoriu cu specific psihiatric!

Cu toate că, repet, şi-a meritat cu prisosinţă soarta, nu pot să nu remarc că tot ceea ce ar fi fost omeneşte să ceară părinţii celor două victime nu aveau voie să dispună reprezentaţii Legii, deoarece

[x] *Greşeala căpitanului Apostolescu*, ed. Facla, 1973.)

justiţia trebuie să se ghideze în exclusivitate după Codul penal, nu după arhaica Lege a talionului!

În consecinţă, a reieşit că aparatul justiţiei, cedînd din nou ingerinţelor celui care îşi imagina că-l întruchipează chiar şi pe biblicul şi justiţiarul rege Solomon, a ignorat dispoziţiile legii şi în „afacerea Cozmici". Iar faptul că Ceauşescu obişnuia să se amestece şi în treburile justiţiei rezultă în mod clar din soluţiile date în două cazuri de criminali în serie, apăruţi aproape simultan în Cluj şi în Bucureşti, la începutul anilor '70. Ambii aveau pe conştiinţă un impresionant număr de victime ucise cu bestialitate şi, firesc, ambii erau schizofrenici. Prin urmare şi soluţia judecătorească ar fi trebuit să fie similară. Dar n-a fost aşa, deoarece Clujul, aflîndu-se departe de Bucureşti, a scăpat de „indicaţiile preţioase" date de Ceauşescu şi justiţia şi-a putut spune propriul cuvînt, trimiţîndul pe R. Vereş[x] într-un sanatoriu psihiatric. În schimb, I. Rîmaru, fiind bucureştean, a nimerit la fel ca şi irresponsabilul R. Cozmici, direct în faţa plutonului de execuţie!

[x] *Inamicul public nr. 1*, ed. Medicală, 1990.

EPILOG

Sub rezerva unei documentări total incomplete, am toate motivele să cred că niciodată şi nicăieri nu au fost vreodată batjocorite legea şi ideea de dreptate într-un mod atît de deşănţat ca în „Afacerea Samoilescu"! Aşa cum, de asemenea, mai cred că principala vinovăţie pentru tot ce s-a întîmplat îi revine pe de-a întregul Procuraturii care, prin reprezentanţii ei, a participat la anchetarea lui Gheorghe Samoilescu din momentul arestării sale şi pînă a fost trimis să înfunde ocna pe 25 ani! Am comite însă o greşeală nepermisă dacă am confunda Procuratura (o instituţie formată dintr-un corp de magistraţi integri) cu doi-trei arivişti care, obedienţi şi dornici de parvenire cu orice chip, n-au ezitat să pună la cale o maşinaţie ticăloasă ce, numai datorită unui fantastic joc al hazardului, a eşuat... scoţînd la lumină o uluitoare crimă judiciară!

După umila mea părere, Procuratura ar trebui să treacă la înlăturarea blamului cu care a fost

împroşcată pe nedrept, dispunînd o cercetare temeinică a modului în care „reprezentanţii" ei au anchetat cazul Samoilescu. Deoarece, chiar dacă abuzurile comise sunt deja prescrise, desolidarizarea de cîteva lichele va demonstra contribuabilului român că nu trebuie să confunde o pădure întreagă cu nişte uscături!

În ce mă priveşte, mărturisesc că am ezitat, meditînd multă vreme asupra oportunităţii de a relua „Afacerea Samoilescu", mai cu seamă că mă simţeam şi eu vinovat pentru credulitatea cu care abordasem şi popularizasem subiectul unei farse abjecte. Am sfîrşit prin a-mi spune că nimic nu mă poate scuti de obligaţia ce o am faţă de cititorii mei, care trebuie să afle adevărul.

De asemenea, am plecat şi de la convingerea că morala ce se va desprinde din reexaminarea cazului va constitui un avertisment pentru toate organismele puse să slujească ideii de Justiţie! În aşa fel încît să nu se mai poată repeta niciodată astfel de nedreptăţi. Căci, cum s-a spus „Cînd dreptul unuia singur este încălcat, dreptul tuturor se află în primejdie!" (Georges Clemenceau, în apărarea lui Dreyfus, 1898).

Tehnoredactor: FLORENTINA PREDA
Culegere şi paginare computerizată:
MORETTI & GALL S.R.L.
Coli de tipar: 21
Apărut: 1993

Horia Tecuceanu

AFACEREA SAMOILESCU - COZMICI

O eroare judiciară care ucide

În vara anului 1977 Bucureştiul este zguduit de o crimă care, în condiţiile de atunci, se transformă prin mecanismul zvonurilor într-un nou caz Rîmaru. Este vorba de o fată venită din Sibiu pentru examene şi asasinată cu o ferocitate dementă. Ştirea ajungînd la Ceauşescu, el ordonă prinderea de urgenţă a ucigaşului. Ceea ce miliţia îndeplineşte într-un timp record. Avem de-a face cu un caz de o perversitate şi o viclenie ieşite din comun. Dovadă supremă a vinovăţiei, părinţii suspectului se sinucid. Întîmplarea face ca, după 4 ani, să fie arestat un alt criminal care se mărturiseşte vinovat şi de crima conţinută în primul caz. Dosarul este ascuns de procuratură şi securitate, şi nu fără motiv, pentru că absolut toate probele administrate la primul proces fuseseră măsluite.

Cartea de faţă, pornind de la mai vechiul succes de librărie *Cazul Anda* din volumul *Căpitanul Apostolescu şi piromanul*, reface mecanismul înspăimîntător al unei crime judiciare. O carte pasionantă care va stîrni ecouri în toată societatea românească actuală.

ISBN 973-23-0436-7

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim